

GROOVE

Nummer 9 • 2004 Sveriges största musiktidning

Dizzee Rascal Silverbullit The Ark

Andreas Tilliander
Within Temptation
Embee
Quit Your Dayjob
Starmarket

Caine • Don Diego • Douglas Heart • Fatboy • Ninja Massacre • Nicke Andersson

Groove 9 • 2004

Fyra frågor till Nicke Andersson	sidan 6
Quit Your Dayjob	sidan 4
Hellre Jakob Hellman än...	sidan 4
Andreas Tilliander	sidan 6
En klassik toalett	sidan 6
Within Temptation	sidan 7
Ett subjektivt alfabet	sidan 7
Embee	sidan 9
Starmarket	sidan 9
Caine	sidan 10
Douglas Heart	sidan 10
Fatboy	sidan 11
Don Diego	sidan 11
Ninja Massacre	sidan 11
The Ark	sidan 13
Dizze Rascal	sidan 14
Silverbullit	sidan 16
Albumrecensioner	sidan 19
Egenrecensioner	sidan 20
DVD-recensioner	sidan 22
Groove CD 9 • 2004	sidan 27

Iedare

Blicka bakåt, färdas framåt

Då var det dags att summera 2004. Musikaliskt sett har det inneburit mängder av fantastiska låtar och sköna stunder på festivaler (där Las Palmas spelning i Groovetältet på Arvikafestivalen var mest underhållande). Som vanligt känner man sig dock otillräcklig, tiden verkar ju inte räcka till för att konsumera all musik – jag har exempelvis ännu inte hört Silverbullits nya och hyllade platta *Arclight* och inte nya Nas-plattan heller för den delen. Snudd på tjänstefel inser jag, men det ska snart rättas till.

Nya Ludacris-plattan *The Red Light District* har dock snurrat ett tag, detsamma gäller CD:n/DVD:n med Jay-Z/Linkin Park-samarbetet på scen och i studio kallat *Collision Course* som faktiskt växer hela tiden. Jay-Z är den självklara

stjärnan som imponerar framför micken medan hans light-rockande partners mest står med stora ögon inför mogulen. Lite kul att se faktiskt. Synd om Jay-Z verkligen lägger micken på hyllan.

Mitt i julbordsstöket orkar man annars inte tänka så mycket på musik. Dessutom är årets enda semester från musik ett faktum för mig, resan till varmare breddgrader handlar bara om stressfri och musikaliskt sparsam kontemplation. Men snart är Groove tillbaka igen.

God jul, vi hörs och syns igen i mitten av februari.

Gary Andersson
chefred@groove.se

Utlottning december:

U2-plattor + t-shirts
Iron Maiden-boken
Scream for Me Sweden
Nirvana-t-shirts

Plattor med:

Silverbullit

Embee

Melpo Mene

Within Temptation

Douglas Heart

Fatboy

kolla på

www.groove.se

Groove '04 topp04

enligt Daniel Severinsson, ds@groove.se

Årets album 2004:

1. The Streets – *A Grand Don't Come for Free*
2. Murs – *3:16 The 9th Edition*
3. Mattias Alkberg BD – *Tunaskolan*
4. Kanye West – *The College Dropout*
5. Silverbullit – *Arclight*

Årets låtar 2004:

1. Highwon – *Känn igen*
2. Vybz Kartel feat. Tony Curtis – *Jiggy*
3. Dead Prez – *Hell Yeah (Pistol Pete Remix)*
4. Snoop Dogg – *Drop it Like it's Hot*
5. Capleton – *That Day Will Come*

Årets konsert 2004:

Bounty Killer på Summerjam

Största förhoppning inför 2005:

M.O.P. släpper *Ghetto Warfare* och Immortal Technique släpper *Revolutionary Vol. 3*.

Övriga
årsbäсталistor
hittar du på
www.groove.se

Omslag
Daniel Norrby

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
<http://www.groove.se>

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.se

Redaktör
Niklas Simonsson, info@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0706-44 13 79

Web
Ann-Sofie Henriksson, ash@groove.se

Groove-CD Fredrik Eriksson
fe@groove.se, 031-13 91 70

Praktikant Moa Stridde

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.
Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Adargo Press AB

ISSN 1401-7091

Groovearbetare

Martin Adolfsson	Johannes Giotas
Kristofer Ahlström	Torbjörn Hallgren
Mats Almegård	Annica Henriksson
Gary Andersson	Johan Joelsson
Daniel Axelsson	Robert Lagerström
Mikael Barani	Per Lundberg G.B.
Roger Bengtsson	Kalle Malmstedt
Jonas Elgemark	Thomas Nilson
Mattias Elgemark	Daniel Severinsson
Andreas Eriksson	Niklas Simonsson
Fredrik Eriksson	Magnus Sjöberg
Moa Eriksson	Mathias Skeppstedt
Mattias Falk	Henrik Strömberg
Sandra Fogel	

Groove görs i samarbete med:

GROUND CONTROL

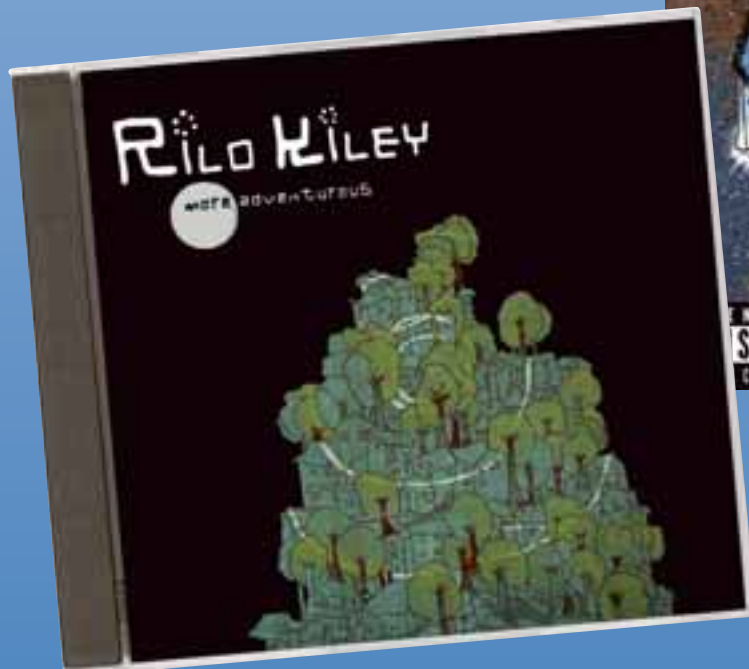
 CMM GROUP

Eric Clapton
Sessions For Robert.
CD+DVD **239:-**

Jay-Z och Linkin Park
Collision Course. CD+DVD **185:-**

Rilo Kiley
More Adventurous. CD **175:-**

**Just nu på Åhléns!
Välkommen in.**

Priserna gäller t o m 29/12, så länge lagret räcker.

ÅHLÉNS

Ett varuhus, tusen möjligheter

www.groove.se 3

4 frågor till...

Nicke Andersson, som turnerat med The Solution under november och firar tioårsjubileum med The Hellacopters.

Hur var det att kontinuerligt sätta sig bakom trumsetet igen?

– Verkligen skitkul, även om jag var jävligt rostig. Blir trött med en gång. Herregud, jag hade inte orkat en Entombed-låt i dagens form. Måste börja gå på gym eller något för det här håller bara inte (skratt).

Det är lättare att stå och veva med en gitarr?

– Det är också skitjobbigt. Inte lika mycket, men det kräver energi att göra spelningar. Men det är mycket värre med trummor – så det var bra att jag gjorde detta så jag kan vara lite schysstare mot Robban i Hellacopters.

Kan ditt allmänna sug för musik ha ökat genom sidogrejen med The Solution?

– Mycket möjligt, allt ger ju ringar på vattnet. Jag har ju lärt mig att sakna Hellacopters. Gräset var inte grönnare på andra sidan – bara annorlunda. För jag satte nog tajtare ramar musikaliskt för The Solution än för Hellacopters. Kommer man över årtalet 1973–74 så är vi ju nästan inne på disco, och då är det bara att hämta spyhinken.

Men snart återtas arbetet i Hellacopters?

– Ja, vi firar ju tio år i år. Så vi hade en liten fest på Mondo i Stockholm, där Flaming Sideburns spelade bland annat. Och så håller jag på med mina demos för nästa skiva. Vi går in i studion första februari är det tänkt. Skivan ska komma i maj. Det får inte ta för lång tid, tre veckor tog det senast och det var nästan för länge. Vi är ju inte Genesis direkt (skratt).

Niklas Simonsson

Quit Your Dayjob

Huvudet in i väggen

De kallar sina fans för freaks och ser sina konserter som väckelsemöten. Men det är ett kärleksfullt förhållande och ingen hjärntvätt när man frälser Sverige. Nu är malmöiterna redo att sprida sin komprimerade syntpunk till resten av världen.

Det är musiken som ska stå i fokus. Hjärnan ska freaksen helst koppla bort. När Quit Your Dayjob får bestämma är det koncentrerad energi och ”springa med huvudet in i väggen” som gäller. – Alla människor känner sig som freaks någon gång i livet, säger keyboardisten Marcass. Lyssnarna ska släppa loss den inre freaken till vår musik, det är då det bränner till.

– Vi försöker hitta fram till en kärna i låtarna, säger gitarristen och sångaren Jonass. Allt som är oviktigt skalar vi bort. – Om vi blir uttråkade så blir våra lyssnare det också, säger Marcass.

Men uttråkad blir man inte. På självbetitlade EP:n finns det inte plats för utfyllnad. Åtta låtar klockar in på drygt tolv minuter. En explosion av energi, humor och allvar i en egensinnig kompott av punk och elektroniska

toner som expanderar för varje sekund. Låtar som *Freaks Are Out* (en hyllning till fansen), *Tanktop*, *Wasted* och *Pigs from Hell* känns mycket innehållsrika. – Vårt mål är att vara befriande. Det finns för många som försöker skriva nya Bob Dylan-epos. Även om det också är helt okej, säger Jonass.

EP:n släpptes först på det lilla indiebolaget I Made This i början av sommaren och lyckades av egen kraft nå det något större bolaget Bad Taste Records som föll likt en balettdansös på en nyspolad isbana. Minialbumet har nu släppts igen, fast den här gången i en betydligt större utsträckning. Första anhalt är Europa innan skivan når resten av världen i början av 2005.

– Nu när vi har Bad Taste i ryggen behöver vi bara tänka på att göra bra musik. Det är vad vi vill koncentrera oss på, säger Jonass.

– Det gäller att synas överallt. Vi kan tänka oss att spela på Bingolotto, menar Marcass.

– Vi vill inte vara ett elitistiskt band, fortsätter Jonass. Quit Your Dayjob är öppet för alla.

– Syftet är att vi ska sammanföra människor istället för att splittra dem.

Trion ser sig i första hand som ett liveband. Det är helt enkelt på scenen de hör hemma och från det att Jonass och Marcass sprang på trummisen Andreass i Malmö för fyra år sedan har de byggt upp en trogen skara fans. Med hyllningsskivan *La La Love You Pixies! - A Tribute*, där de tolkar låten *Broken Face*, hoppas de att antalet ökar.

– Jag gillar Pixies för att dom inte gör musik efter ett standardformulär. Förhoppningsvis gillar våra fans oss av samma anledning, säger Jonass.

– Det finns nästa en sektkänsla över deras fans, men så är det med alla bra band. Kan folk gå med i Pixies-sekten så kan de lika bra gå med i Quit Your Dayjob-sekten, säger Marcass. Våra konserter är som väckelsemöten där du får vara på ett sätt som inte är tillåtet på gatan.

– Fast vi talar inte i tungor, inflikar Jonass.

Andreas Eriksson

Jens Nordström

Hellre pannkaksstekande Jakob Hellman än supande rockkille

Varje rörelse och varje trend kräver sin motreaktion. Senaste åren har killiga testosteronstinna band som The Hives, Mando Diao och The Strokes varit på var mans och kvinnas läppar. Men plötsligt (ingen vet riktigt hur det hände) är det inte längre tuftt med smala kaxiga killar i skinnjacka (alternativt vita kostymer).

Andres Lokko och Lisa Millberg som gör *This is Our Music* på MTV har uttalat sig om att en av anledningarna till programserien är att de vill visa att det finns annat som är tuftt och coolt än just män i små skinnjackor.

Därför blev jag inte förvånad när jag intervjuade Kristoffer Jonzon för ett tag sedan (aktuell med albumet *Stora saker*) och han

sa att hans musik är rena motsatsen till The Hives. De snälla pojkarna är tillbaka!

När jag pratar om snälla pojkar syftar jag inte på killar som gör lugn musik. Det jag pratar om är verkligen motsatsen till The Hives: killar som sjunger uppriktigt om känslor. Killar vars musik leder tankarna till Jakob Hellman och Ted Gärdestad. Killar som tycker att det är okej att framstå som snälla och sårbara i motsats till rockbandens stöddiga framtoning.

Som omväxling är de befriande. Det främsta exemplet är Kristoffer Jonzon, men det finns gott om andra snälla killar just nu. Emil Jensen (aktuell med albumet *Kom hem som någon annan*) är en av de som precis som Kri-

stoffer gör vacker skör popmusik utan några som helst machovibbar.

Jens Lekman är kanske den mest kända av de snälla pojkarna. Även om hans musik varken låter som Hellman eller Gärdestad påminner han om dem på så sätt att han kan stå på scenen och härma sina hjärtslag – utan minsta lilla antydning till cynism eller ironi. Det är modigt och fint.

Snälla killar blir visserligen sällan dollarmiljonärer eller får horder av groupies efter sig men det betyder inte att det inte finns ett behov av dem. Att tjejer vill ha kaxiga killar kanske stämmer till viss del men de flesta vill nog hellre ha en snäll och romantisk Jakob Hellman-typ som håller handen på stan och

steker pannkakor åt sina barn än en super-macho rockkille som knullat runt och dricker sprit.

Snälla pojkar som gör snäll musik är med andra ord lika viktigt för kvinno- och mansbilden i samhället som Le Tigre. Att musiken dessutom är väldigt bra är bara ett plus.

Moa Eriksson
moa@groove.se

GAME ON

Det har gått lite drygt tre år sedan Andreas Tilliander satt framför Mats Almegårds mikrofon senast. Då pratade han knastermusik och My Bloody Valentine. Idag är han mer inne på dansmusik och gammal EBM-synth.

– Det är en kombination av att jag har svårt att komma på låttitlar och att jag vill hylla artister som betytt mycket för mig.

Andreas Tilliander sitter i sin studio vid Karlaplan i Stockholm och förklarar varför en låt på *World Industries* heter *Let Booty Loose*, tolvän han just gett ut under namnet Lowfour *Muscle and Hate*, och ett spår på albumet *FFT Pop* (som aliaset Mokira) *The Total Age*. Allt mer eller mindre tillskrivade anspelningar på engelska hårdsyntharna Nitzer Ebbs debutalbum *That Total Age* från 1987.

– Jag har alltid gjort så, jag har anspelat på The Smiths, Sonic Youth, Depeche Mode och nu är det mycket Nitzer Ebb, kanske lite väl mycket, skrattar Andreas.

Varför så mycket *That Total Age* nu?

– Det är ett album jag älskat sedan 1989 då jag smyglyssnade på det i min storebrors rum när han var i skolan och som jag först tyckte låt som hårdrock. En vecka senare hade jag fattat och sen dess har jag lyssnat på det minst en gång varje månad.

Med *World Industries* har Andreas Tilliander tagit ett rejält kliv bort från den clicks & cuts-scen som han varit så intimt förknippad med sedan 2001 års debut *Ljud*. Visst finns det knaster och ljudskräp kvar i låtarna, men fokuset är mycket tydligt inställt på dansgolvet.

Experimentmusikalibanerna har redan kallat den för en sellout och singeln *Back in the USA*, där David Fransson

från Division of Laura Lee sjunger, är en hit som snurrar flitigt i P3 Pop. Andreas berättar att han bestämde sig för att göra en poppig skiva redan innan han gick in i studion, eftersom han var så trött på beskrivningen ”konstnärlig laptopartist”. Han betonar att han lyssnar mycket mer på pop och dansant musik nuförtiden och det avspeglas i musiken. Han ser det som ett logiskt steg i utvecklingen. Och visst är det så, för redan på 2002 års *Elit* experimenterade han med hiphop-rytmer och

poppigare tongångar. Men nu har popen fått blomma ut på riktigt.

Så här efteråt känns det som om det var exakt det här du ville göra på *Elit*.

– Det kan jag hålla med om, men då låg jag fortfarande på Mille Plateaux och det begränsade mig. Sen kom *Elit* så nära inpå *Ljud* och jag ville och vågade kanske inte förändra mig totalt. Idag vågar jag mycket mer. Och nu vill jag göra pop och dans, men förhoppningsvis låter det ändå som jag.

Det knastrar fortfarande på ditt speciella sätt?

– Ja, det är klart. Hmm, det gör det ju. Men det är faktiskt ganska omedvetet. På Mokiras *Clip-Hop* och delvis på *Ljud* samplade jag klickljud och använde som rytmer. Den här gången har jag inte gjort så. Klickljuden här är verkligen felaktigheter. Det är för att jag slarvar lite när jag klipper ihop samplingar, kapar ljud och så där.

Mats Almegård

Hyllningsmusik i danstakt

Daniel Norrby

En klassisk toalett

En klassisk toalett

Vissa saker måste man bara göra i New York. En av dom är gå och se ett band på CBGB's, kanske världens mest klassiska rockklubb. Numera är det dock mest metal-band av den sämre skolan som spelar där, men ibland glänser det till och en riktig klassiker eller ett nytt, hett band dyker upp. Vad som dock aldrig ändrats är själva utseendet på klubben – frågan är om den ens har städats. För om sanningen ska fram så är CBGB's ett riktigt skithål.

Jag menar, jag älskar att vara där, jag blir fullkomligt genomlycklig av att bara stå där och tänka på alla band som spelat på den scenen – alla som varit där, alla låtar som skrivits i basen, alla affärer som avslutats på toaletten och alla band som upptäckts, lan-

serats och gjort sina bästa spelningar på den lilla, slitna scenen i hörnet.

För sliten är den, trägolvet är så blankslitet att det är halt som såpa. Och inte nog med det, scenen står på snedden och är man inte längst fram i publiken så ser man faktiskt ingenting.

Men detta är inte det värsta – det är toaletten. Inte nog med att den varken är speciellt ren och fräsch, och inte nog med att man hellre pissar mot en vägg ute på Bowery bland de hemlösa, om man helt bortser från att den enda toalettstolen där inne står ensam på en tron helt utan väggar omgiven av urinoarer, så är det värsta att den är bakom scenen. Jag upprepar: toaletten på denna lilla rockklubb är bakom scenen! Mellan scenen och väggen är det cirka en meter. Är klubben utsåld bety-

der detta att man måste ta sig längst fram och sen runt den för att kunna uträtta sina behov. Sen kan man i stort sett glömma att ta sig tillbaka till sina kompisar, på grund av detta har jag många gånger sett sista delen av konserter antingen bakom trummisen (och då är man faktiskt precis bakom trummisen och kan, om man vill, prata med honom) eller från sidan av scenen.

Vad som är fascinerande är dock att det inte finns en enda fri yta på toaletten, eller på hela CBGB's för den delen, som inte är helt täckt av klistermärken eller klotter. Och då talar vi om bardisk, väggar, tak, air-conditioner, monitorer, PA, stolar, bord, dörrar, trappor och golv. Jag nästan lovar att 90% av alla foton ni sett av tuffa band i ett rum helt täckt av klotter är tagna på CBGB's, och

då troligtvis i trappan ner till toaletten, eller ”omklädningsrummet” som är tre väggar bakom scenen utan dörr. Så vill du träffa dina idoler är det bara att gå på toaletten och morsa när du går förbi. Behöver de göra sina behov så får de snällt följa med dig ner, för banden på CBGB's har ingen egen toalett, antingen sitter de på tronen eller så står de bredvid dig ute på Bowery och pissar på väggen. Tänk på det.

Mathias Skeppstedt
mas@groove.se

Within
Temptation

Röst- starka vänner behövs

Within Temptation ligger i skrivande stund etta på Hollands albumlista. Allting startade med några e-mail och en tv-kanal som till slut gav med sig.

Vad skulle metalband vara utan sina trogna fans?

Sångerskan Sharon den Adels röst låter helt okej. För några dagar sedan var det annorlunda. Hon drabbades av virus på stämbanden och Within Temptation fick ställa in en konsert. För andra gången inom loppet av ett år. Den här gången var det fansen i Gent som blev besvikna, förra gången var det en spelning i Sverige som blev inställd.

– Det känns bättre nu, snart kan jag sjunga igen. Jag har inte försökt idag, men min röst är i alla fall tillbaka, säger hon.

Nu för tiden sjunger hon allt själv. Annat var det för sju år sedan. På debutplattan *Enter* axlade nämligen gitarristen Robert Westerholt alla grymtande sångpartier. Men sedan albumet efter det, *Mother Earth*, är det bara Sharon den Adel som sjunger. På nya albumet *The Silent Force* har det hänt ännu mer rent musikaliskt.

– Vi har en orkester och en kör, det har vi längtat efter att kunna använda oss av. Och så har sångerna blivit mer melankoliska, mer mörka.

Sedan förra albumet har George W Bush blivit president, världen har förändrats och extremister gör sig hörda. Det är sådana saker, förutom filmer och

böcker, som påverkat holländarna när de har skapat musik.

The Silent Force har producerats av gotlänningen Daniel Gibson. Det var också han som kontaktade den medverkande symfoni-orkestern, som har sitt säte i Ryssland.

– Men ingen av oss åkte till Moskva. Vi skickade allt via internet på mp3. Det var ganska kul faktiskt, för deras dator gick sönder. Dom fick gå till ett internet-café för att ladda ner musiken, och det caféet var inte alltid öppet. När allt var klart skickade dom resultatet med kurir till Holland.

Varken Within Temptation eller Daniel Gibson träffade alltså musikerna, men skivbolaget BMG hyrde däremot ettamerateam som filmade inspelningen.

– Till slut fick vi se ansiktena på dom som spelade vår musik, det var minst sagt häftigt. Och jämfört med den fejkade orkestern vi hade på förra albumet är det en stor skillnad.

Orkesterns bläs- och strängarrangemang gör musiken mer filmisk, vilket märks inte minst på förstasingeln *Stand My Ground*. Den låten har mer atmosfär

än en engelsk pub. Sharon den Adel har däremot en annan favoritlåt, *Forsaken*.

– Det är en tung sång och det finns en känsla i den som tilltalar mig. Vi ska nog släppa tre singlar på den här plattan och åtminstone en av dom ska vara lite tyngre.

Som andrasingel lutar det åt *Angels* eller *Memories*. Men redan i november klättrade plattan till första plats på Hollands albumlista. I hemlandet har bandet för länge sedan lämnat undergrunden, ett faktum som till stor del beror på fansens gedigna arbete.

– Det var tack vare dom som *Ice Queen* blev en så stor hit. Vi spelade in singeln i juni 2001. Men ingen tv-kanal eller radiostation brydde sig om att spela den, säger Sharon.

– Så en dag satte en tv-kanal upp den på sin väljarlista, det är en kanal där tittarna själva ringer och betalar för den video dom vill se. Det var ett halvår efter att vi släppt singeln.

På grund av ständig e-post från fansen satte tv-kanalen upp *Ice Queen* som alternativ. När väl videon gick att välja var det många som gjorde det. Och det ledde till att nya människor upptäckte

bandet och ville se videon. Och ännu fler. Och ännu fler.

– Utan den framgången hade vi inte haft råd att göra det här albumet vi har gjort idag, med en stor orkester och kör.

Genom åren har Within Temptations sångerska ofta blivit jämförd med engelskan Kate Bush. När Sharon den Adels pappa fick reda på det lånade han henne ett kassetband med Kate Bush, på vilket *Wuthering Heights* och *Running Up That Hill* var med.

När sedan hon och pojkvännen Robert Westerholt (de två var ett par redan innan bandet startade) lyssnade på bandet hemma i lägenheten föddes idén till en cover.

– Vi jammade lite i studion på *Running Up That Hill*, och det lät riktigt bra med tunga gitarrer och lite ändringar. Vi spelade in den och skivbolaget tyckte om det.

Men den låten finns inte med på plattan. Bara på en singel som kom i våras, som fungerade som en stödmacka för fansen i väntan på den stora releasen.

Torbjörn Hallgren

ett subjektivt alfabet

ÅNGEST

När Van Morrison träffar en latinamerikansk skönhet blir han förälskad och gör givetvis en jättetråkig platta. Man hoppas då att hon så fort som möjligt ska lämna honom. Så egoistisk kan man vara när det gäller musik. Det behövs ångest för att skapa stor musik. Ian Curtis, Nick Drake, Tim Buckley, Townes Van Zandt, Gene Clarke, Tim Hardin. Var de glada? Den röda tråden kallas ångest. Men det är inte bara fördelar med ångest. Det kan vara småjobbigt att ha det själv. JE

ÄLSKA

Människor älskar musik. Människor älskar till musik. För precis som vi lyssnar på speciell musik när vi är arga, ledsna och glada gillar vi att ha något snurrandes medan vi snurrar runt under täcket. Du kanske har komponerat en egen låtlista för de där speciella stunderna. Ett soundtrack for love. Precis som med vilket blandband som helst gäller det att administrera låtvalet väl. Det viktiga är att bygga upp en bra stämning, och artister som Povel Ramel är bäst att undvika – även om det är livat i hollen sent en lördagsnatt. Själv rekommenderar jag Nine Inch Nails och Sigur Rós. Efter vad jag har hört gillar även Tommy Lee de senare. MB

ÖVER

Ja, nu är det över. Vårt subjektiva alfabet. Från A till Ö på tre år, från Hasil Adkins till hit. Men 2005 är ett nytt år med nya musikaliska upptäckter som bara ligger runt hörnet. Från 1 • 2005 gör vi något annat i denna spalt, vi funderar redan på vad. Har du förslag? Hör av dig till chefred@groove.se så kanske vi nappar. På återseende. GA

NEG

Köp - Dom - Hånda
Klapparna - På:

TRAILER TRASH

Metaste-tipset:
BILMATTORNA - SÄHLART!

LUCKY-13

TOXICO

LUCKY-13

ROCK 'n' ROLL CLOTHES SHOP

HÄRL - JOHANSSGATAN - 400
414 - 59 - 90THENBURG
WWW.TRAILERTRASH.SE

CD är för de som tycker att det är "kul" med musik.

Andra Långgatan 20 i Göteborg.

Vi är en av Skandinavien's största butiker med ny vinyl. Leverans sker omgående. Vi tar Visa & Mastercard över säkra sida men du kan också betala mot postförskott.

Embee Telling's From Solitaria 2LP 169,-	Ada Blondie 2LP 179,-	Styrofoam Nothing's Lost LP 159,-
Rex The Dog Frequency 12" 89,-	The Knife Heartbeats + nya remixar 12" 89,-	Soundtrack Of Our... Big Time 7" 49,-
Capleton Reign Of Fire 2LP 179,-	The MFA The Different It... 12" 89,-	Foreign Exchange Connected 2LP 209,-
Embee Not Tonight The... 12" 89,-	Khonnor Handwriting 2LP 169,-	Mos Def The New Danger 2LP 189,-
Gentleman Confidence 2LP 189,-	Various The Sound Of Philadelphia 2LP 199,-	Andreas Tillander World Industries 2LP 169,-
Various Nicky Siano's Legendary...3LP	Skivväska för ca 50 st 575,-	Stanton Pickup AL II PRO 369,-
Numark TT1610 Skivspelare 1695,-	Skivborste Kolliber 119,-	Numark PT-01 Bärbar skivspelare 1149,-
DJ Haul & Mason Soon - Mixtape CD Gratis om du beställer för mer än 300kr!		

Webadress

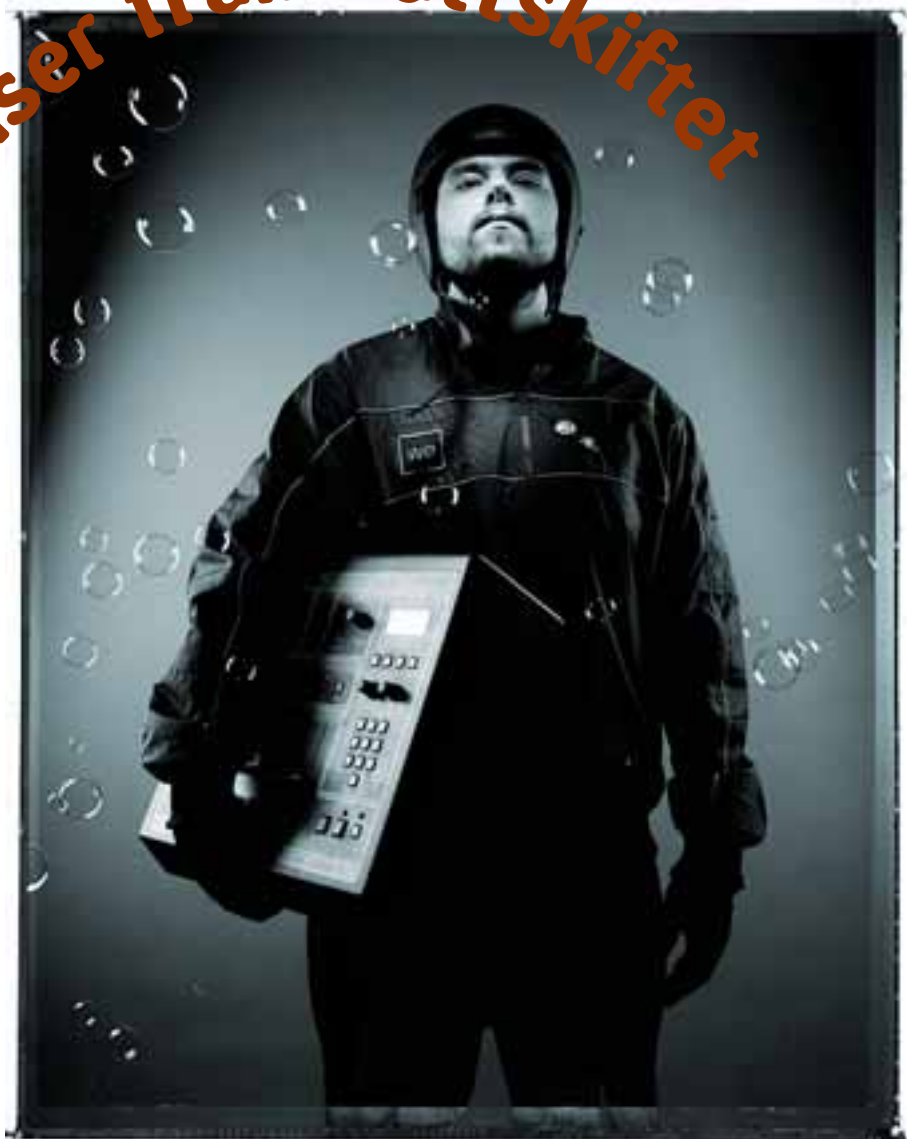
Blenda

WWW.BLENDAS.COM

Embee

Berättelser från nattskiftet

I Looptroop håller han sig i bakgrunden. Sitter i producentstolen och står bakom skivspelarna. Med egna skivan *Tellings from Solitaria* hamnar fokus äntligen på Embee. Som berättar om nattarbete, kokosbollar och pressen att leverera.

– Nä, vi pratar inte om den!

Magnus Bergkvist, mer känd som Embee, kommer direkt från sin studio i Mölndal och arbetet med en ny Looptroop-skiva.

– Det är ingen hemlighet att vi jobbar med den, fortsätter gruppens producent och DJ. Men det känns lite för tätt inpå min platta. Att vi började jobba på den för snabbt. Men nästa år kommer den definitivt.

Så. Slutsnackat om hiphopgängets kommande album. Vi har förstås träffats på lyxiga hotellet Elite Plaza i centrala Göteborg för att prata om Embee som klivit ut i rampljuset med sin egen skiva *Tellings from Solitaria*. Tillsammans med gäster som Vanessa Liftig, José González och Reinis Zarins Quartet skapar 27-åringen ett varmt möte mellan jazz, soul och hiphop. Ett möte som andas storstad och sena nätter.

– På nätterna föds det mycket idéer, säger Magnus. Jag brukar ha perioder då jag stänger in mig i studion i så där tre dygn. Och det kan bli jävligt skum musik på nätterna. Man tycker att det låter helt normalt, men sedan när man lyssnar på morgonen efter så låter det bara konstigt.

Ja, dygnslånga studiovistelser kan Embee behöva. Förutom att göra beats till Looptroop och soloplatan har han jobbat med skäggige Looptroop-kollegan Promoe och en rad andra hiphopsvenskar. Dessutom har Looptroop gjort bortåt 150 spelningar världen över sedan förra skivan *The Struggle Continues* släpptes. På turné får Embee inte mycket musik gjord, och väl hemma kan pressen att leverera låtar vara hämmande.

– Ofta kan jag känna att varje dag som jag inte gör en låt är en bortkastad dag. När De La Soul var här och spelade så var det mycket snack om att jag skulle göra en låt med dom. Jag hade inte varit hemma på länge och inte gjort musik på länge. Jag fick panikkänslor och blev osäker om jag verkligen skulle kunna göra ett bra beat igen.

Och den klassiska, amerikanska hiphopgruppen blev utan en Embee-signerad låt.

– Ja, det gick åt helvete, flinar han.

På fritiden kan Embee unna sig att syssla med, just det, lite mer musik.

– Jag har hållit på med ett mixtape ett tag och då kan det nästan bli som en hobby. Vilket blir lite konstigt.

För sju år sedan lämnade han hemstaden Västerås för Göteborg där han nu har lägenhet i Majorna.

– Jag jobbade med att sälja annonser, och skulle sälja en annons till ett skivbolag här i Göteborg. Så jag åkte hit för att diskutera det och då fick jag jobb på det bolaget. Men jag tröttnade och gav mig fan på att satsa helhjärtat på min egen musik istället. På slutet satt jag uppe och gjorde musik till fem på mornarna och gick till jobbet vid åtta. Det funkade ju inte i längden.

En rätt framgångsrik karriär inom försäljning och marknadsföring var till ända.

– Jag har jobbat sedan jag var tolv med att sälja en massa skit. Kokosbollar och slevor. Det var så jag byggde upp min studio från början. Jag tjänade mer än morsan och farsan på den tiden. Fast jag bara var 13-14 år. Det gick hur bra som helst.

När Embee, lite björnlikt, lunkar ut från Elite Plaza är målet givet. Den kokosbollsfinansierade studion.

– Ska faktiskt dra och göra färdigt en låt, säger han.

Daniel Axelsson

Starmarket

Fredrik Brändström är trött. När han inte sjunger och spelar gitarr i Starmarket jobbar han som en vanlig dödlig för att få slantarna att räcka till.

– Det är the daily grind, säger han och skrattar.

Hade det funnits en tävling som hette Sveriges alternativaste band hade Starmarket förmodligen kammat hem trofén. De har funnits i drygt tio år men har inte sedan debuten fått någon riktig uppmärksamhet.

– Vi tycker att det är ganska skönt att hålla det på den nivån som det är nu. Vi får spela utomlands och det kommer bra med folk. Alla har ju andra grejer vid sidan om, det är ingen som väntar på ett världsgenombrott.

Nya skivan *Abandon Time* har tagit två år på sig att komma fram, ett år för repande samt demoinspelning och ett år i studion. Målet var att göra en så enkel skiva som möjligt bestående av ösig gitarrock som skulle funka bra live. Hur är *Abandon Time* i jämförelse med det ni gjort tidigare?

– Den är mindre melankolisk, mer rakt på sak. Den är inte lika emo och lite mindre melodiös.

Fredrik säger att det med åren tar längre och längre tid att spela in ett album. När han var ung kunde han spotta ur sig två låtar per dag och blev knäckt om bandet inte gav ut en skiva per år. Å andra sidan har låtskrivarsvaret förflyttats från honom själv mer ut mot bandet.

– Det är annorlunda. Resultatet blir bättre, men det tar längre tid. Egentligen ska väl ett band styras av en diktator, skrattar han.

Nästa anhalt för bandet är turnéer i bland annat Tyskland, Portugal och Japan, länder som alltid har gillat Starmarket. Bandet vill denna gång ge sig iväg till mer exotiska länder. "Vi har varit på charterturné" som Fredrik själv uttrycker det.

Även om det var två år sedan de sist stod på scen tillsammans, har exempelvis trummisen Pontus Levahn lirat med Tiger Lou och Fredrik hängde med både Randy och Fireside på deras turnéer.

Lärde du dig någonting av dom?

– Näe... dom dricker lite mer än vad vi i Starmarket gör. Det är det enda.

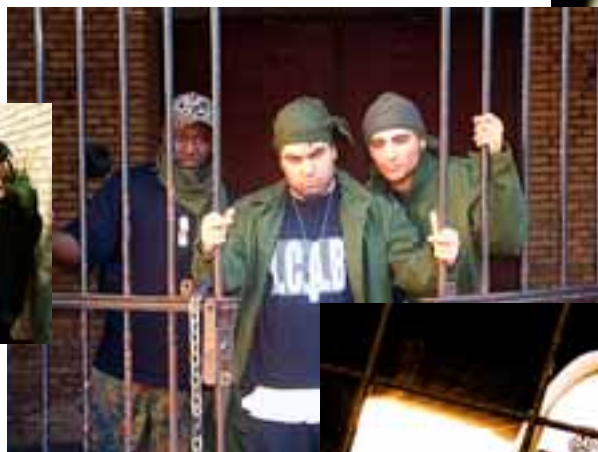
Mikael Barani

Vill du ha ännu mer?

Läs om

Ward
Marduk
Fixmer/McCarthy
Bird Blobs
och annat
på vår hemsida.

BLÅGULT GULD

Pontus Persson

Caine

Den drygt tjugoåriga Göteborgstrion Caine vill provocera, festa och protestera med sin samhällskritiska musik.

Gruppens namn kommer från uttrycket "raise caine" som betyder starta uppror, men det är menat mer som en metafor för deras musik förklarar Armin "OP" Amadian. – Vi menar det inte på ett negativt sätt utan mer att vi vill göra en förändring, tillägger producenten Pontius "Rokkz" Nokrach.

Gruppen som bildades för snart tre år sedan har hunnit spela in en hel del låtar. Fullängdaren låter dock vänta på sig tills senare i vinter då den släpps på independentlabeln Hugga-Mugga Records.

Singeln *Sweden Ain't Just White No More* har stört många som tolkat titeln som att invandrarna vill ta över hela landet, men så är det inte menat. De tre andragenerationens invandrarna vill bara bli en accepterad del av det samhälle de växt upp i, trots sitt osvenska utseende. Men det är svårt när man placeras i en förort med andra inflyttade svenskar. – Hade dom skickat oss till en by istället för Göteborg så hade det kanske varit lättare att lära sig språket och komma in i samhället, menar Armin.

De tror att alla invandrare vill komma in i samhället, fast man är orolig vilket bemötande man kommer få.

– Det är tryggare att vara någonstans där man känner sig accepterad, tror Pontius som pluggar till civilingenjör på Chalmers.

Det finns en annan sida av problemet också – *Caught Between Two Worlds* handlar om situationen som uppstår när man varken är accepterad som svensk eller har en plats hos invandrarna för att man är försvenskad. Alla killarna pratar felfri svenska och på studiovägen hänger en jättelik svensk flagga.

Saman "MOFO" Sohrabi beskriver Sveriges maktthavare som personer kring ett bord där man diskuterar viktiga beslut, ett bord där Caine vill sitta med.

– Vi startar debatt kring det vi tycker är fel i samhället och sen får man se vad som händer, säger han.

Tänkvärda textrader som "Young and ambitious but all they see is trouble" levereras på säker engelska med oklanderligt flow. Produktionen är också riktigt bra med en imponerande bredd. Ambitionerna saknas inte, med vanliga jobb och studier vid sidan om blir det som att jobba dubbelt, men drömmen om musiken driver dem hårt.

– Vi satsar 120 procent på det här, säger Armin.
Moa Stridde

Don Diego

Den 30-åriga Malmöpatrioten Diego Javier Fagnani är klar med sin andra platta *Arbetarklass*. Det har gått elva år sedan singeln *Get Away* med gamla gruppen Latin Flavour, sedan dess har han utvecklats avsevärt.

– När jag började rappa så inspirerades jag mycket av westcoastens G-funk och gangsterrap men i dagsläget är jag mer influerad av eastcoast.

Nu lyssnar Don Diego på Fat Joe, Big Pun och Terror Squad och försöker blanda det bästa från båda kusterna. Från att ha börjat rappa på modersmålet spanska för att sedan prova engelska har han nu hittat sin identitet som rappare på svenska efter ett samarbete med Dogge från Latin Kings.

– Han övertalade mig att köra på svenska, fast jag tyckte det lät mesigt. Men när *Rulla med oss* med Petter och Timbuktu kom så hörde jag att det ändå lät grymt på skånska, så jag testade och blev hooked direkt. Det känns mer äkta att rappa på det språk man använder varje dag.

Arbetarklass, om livet i invandrartäta bohemstadsdelen Möllervången, är hans andra egna platta. Liksom den två år gamla *Mitt liv* är den släppt på egna Flejva Records.

– Förra plattan var min debut och då vill man gärna tala om för alla hur bra man är. Men det gav mig ingenting att bara skryta,

så på nya plattan är det mycket konceptlåt med historier istället.

Men det är inte bara texterna som skiljer skivorna åt.

– Jag tycker att produktionerna på *Arbetarklass* är mer genomtänkta och tajtare, första plattan hade grymma produktioner också men den här är bredare. Jag har blandat salsa, ragga, hiphop – den följer ingen röd linje.

Don Diego var bara rappare från början men började snart producera själv för att få beats som passade. 1997 startade han studion Flejva Productions där han gör produktioner som stundtals glittrat skarpare än hans insatser vid mikrofonen. – Jag gillar min egen rap så klart, annars skulle jag ju inte hålla på, men jag tycker jag gör bra produktioner också.

Första singeln *Don't Stop* är favoriten på albumet. Men rapmässigt gillar han *Mitt liv* bäst där han berättar om det han tror är ett vanligt livsöde på Möllervången. Så du har inte tre barn då?

– Nej, inga faktiskt.

Men flickvän har han sedan elva år tillbaka. Skulle de få barn flyttar de förmodligen från Möllervången, till ett lugnare område.

– Även om det känns lite sell out att flytta så vill jag inte att mina barn ska få samma uppväxt som jag.

Moa Stridde

Douglas Heart

Ur högtalarna på den indonesiska restaurangen i centrala Göteborg strömmar någon slags åttiotalskavalkad. Fjärran från kvintetten Douglas Hearts eskapismpop. I takt till Michael Jackson knapras det pepparkakor och dricks kaffe. Ramo säger att han alltid gillat Jackson, att han står för det. Och där han sitter nu har han suttit förr – då var det en intervju med Franke som han och Douglas Heart-kompisen Pontus är med i.

– Min far säger att Douglas Heart är det lugna och fina och Franke det skräliga.

2001 startades Hal Blaine av Pontus och Malin, de spred ut att deras musik kallades dreamcore.

– Det var ett skämt från mig och Malin. Det skulle bli en ny stämpel och folk skulle kalla det för olika saker.

Därefter utökades sättningen och bytte namn, till och med Douglas Hart från The Jesus and Mary Chain ringde och kollade om bandet var döpt efter honom, i alla fall enligt Pontus.

Förra året kom den självbetitlade debutplattan, som tog lång tid att göra. Resultatet blev organiskt. De gjorde ett längre uppehåll och i våras kom inspirationen tillbaka. Tre dagar tog det denna gång för att göra EP:n *I Could See the Smallest Things* som släpptes i oktober. Förra skivan är år noll och den nya är år ett i Douglas Hearts historia... och resultatet är inte illa. Att lyssna på bandets musik är som att slungas tillbaka i det tidiga nittiotalets brittiska indie-våg. Långa mellanspel (som inte är planerade att vara lömska) med Ramos klaviaturspel, Pontus malande gitarr, Daniels basgångar, Max trummor och Malins behagligt långsamma röst.

– Hennes texter och röst knyter samman Douglas Heart, menar Max.

I mitten av december har de en spelning i London och en låt är med på soundtracket till filmen *Fjorton suger*. Och de vill gärna framkalla en filmisk känsla med sin musik, Ramo hämtar till exempel mycket inspiration från smal europeisk film.

– När det blir filmmusik, inte någon traditionell utan att det blir den där speciella känslan, det är det enda jag kan sträva efter.

Och ur högtalarna anfaller Phil Collins...

Sandra Fogel

Band som medlemmarna i Douglas Heart också är med i: Franke, Laurel Music, *Afraid of Stairs*, Björn Kleinheinz, *Maison Blanche* och *We Are Soldiers We Have Guns*...

Fatboy

– Det är mycket roadmoviekänsla. Vår musik är som en metanoldoftande speedwaymatch i mörkaste Dalarna, regisserad av David Lynch.

Orden kommer från sångaren och gitaristen Thomas "Pegge" Pareigis som beskriver Fatboy. Ett band som nyligen debuterade med plattan *Steelhearted*.

Grunderna till Fatboy lades redan i slutet av 1970-talet när Pegge och basisten Alf Östlund var delaktiga i den rått bubblande rockabillyscenen i Grycksbo och Svartnäs i Dalarna. Trots de gångna åren har det inte hänt så väldigt mycket rent musikaliskt.

– Men idag är det inte samma hysteriska tempo och vi lägger större tonvikt på texterna som har blivit ett viktigare inslag.

Pegge berättar att han har mycket minnen från rockabillyeran i Dalarna och att det är lätt att bli nostalgisk.

– Det var mycket som hände då. Precis som punkarna i Falun åkte vi också över till London då och då för att insupa de nya trenderna.

Sveriges rockabillyscen är enligt Pegge stor. Inte alls är sådär smal och mischad som den oinvigde kan få för sig.

– Det finns en gedigen undergroundrörelse och ett antal skivbolag som ger ut den bästa och mest genuina rockabillyn i hela världen.

Men Fatboy är inte bara musikanter. Under kulturhuvudstadsåret 1998 var bandet med och spelade och agerade i Nya Pistolteaterns uppsättning av Brechts *Tolvskillingsoperan*. Det visade sig vara ett hästjobb att ta ut Kurt Weills neobarocka och kabaréaktiga originalmusik.

– Det tog oss flera veckor att hitta alla ackord.

Fatboy är nu åter aktuella i skådespeleriets värld. Den här gången är det bandets gitarrist Hannu Kiviahio som agerar karaktären Fatboy i filmen *Komplett galen* i vilken man även kan höra bandets musik.

En central punkt i Fatboy är Pegges stadiga vibrato. Han berättar att det inte går att få till det över en natt.

– Det gäller att sjunga länge. Rösten är ju värsta instrumentet och den är oerhört viktig för att kunna bära fram texterna med övertygelse. Tror man inte på vartenda ord som sjungs så passerar musiken. Människor som kommer och lyssnar ska bli berörda.

Och Fatboy är inte ett vanligt tråkband som bara existerar i replokalen och på scen. – Det är det fantastiska som finns mellan oss fem. Vi brukar bada bastu och laga kåldolmar. Det är så mycket mer än bara musiken. Så vi kan tyvärr vara väldigt ineffektiva när vi träffas.

Efter att ha varit i musiksvängen ett tag så tror Pegge att det nog är dags för ett riktigt genombrott i samband med *Steelhearted*.

– Ja, det tycker jag. Vi är i alla fall väldigt nöjda med skivan. Det känns som vi kan stå för den till 100 procent.

Skivan innehåller förutom det egna materialet två covers, bland annat Smithslåten *Jeane*.

– Det är ju kontrasterna man vill åt. Fixar man inte det blir allt ju bara retro och nischat. En bra låt oavsett genre fungerar alltid.

Hur ser er drömturné ut?

– Det hade nog varit i en konstellation med andra artister på en tågturné runt om i Norden. Men sen har jag en inneboende dröm. Att få föra tillbaka musiken till södern där den en gång föddes. En gång var det en kille som kom fram till mig efter en spelning och spände ögonen i mig. Han frågade om vi hade lust att göra en turné i den amerikanska södern. Jag svarade naturligtvis ja. Sen vände han sig bara om och gick, säger Pegge och skrattar.

Johan Joelsson

Ninja Massacre

Robert Pörschke är den enda människan i electropunkiga Ninja Massacre. De övriga medlemmarna är en gitarr och en dator.

– Kompisarna flyttar iväg och banden rinner ut i sanden. Det blir enklare att ha något eget. Och så slipper man att pusha andra att vara engagerade. Såna som tycker att musiken mest är kul som en hobby.

För Robert är musiken inte reducerad till en hobby. Han går tredje året på Konsthögskolan i Umeå och pysslar mycket med ljud och musik. Ninja Massacre har släppt fyra DIY-producerade singlar med hemmagjorda omslag och hela baletten. Men Robert berättar att han gärna skulle vilja ha lite hjälp med andra grejer.

– Distribution var ju inte det första jag tänkte på när jag startade upp Ninja Massacre.

Efter att bland annat ha growlat i ett death metal-band och spelat komplicerad meckpop känner sig Robert någorlunda säker på att han med Ninja Massacre har funnit ett personligt uttryck som känns bekvämt. Men det finns en ådra som löpt genom alla hans projekt.

– Jag satt och lyssnade på lite gamla grejer jag gjort och det finns ett uttryck som går igen. Det är lite snett på något sätt.

Från början var Ninja Massacre bara ett instrumentalt sidoprojekt i extremt behov av en sångerska. Men eftersom det aldrig uppenbarade sig någon sådan greppade Robert själv mikrofonen. Och så var bandet komplett.

– Idén är att hålla det väldigt enkelt. Jag är ensam utan musiker och använder enkla gratisprogram till datorn när jag spelar in.

För de som kommit i kontakt med Ninja Massacre vet att politik är en av hörnstenarna i Roberts texter.

– När man sysslar med konst och musik är det svårt att undvika politik. Jag är trött på att bli påtvingad all skitmusik. Dom säger att kommersialismen leder till valfrihet. Men jag tror inte det. Så det är klart att en del politik dyker upp i texterna. Jag vill skriva om något vettigt, inte nonsens eller påhittade fantasigrejer.

Robert är ingen ninjafantast och han berättar att han nästan har börjat tröttna lite på sitt bandnamn.

– Det är många som tar fasta på namnet. Men det är något i känslan som jag gillar. Jag tycker att det är lite lagom seriöst. Och vad jag har förstått så är det ganska mycket ninja inom dancefloorscenen.

Johan Joelsson

MEGASTORE
www.megastore.se

Nu online - din nätbutik för musik, film och spel!
www.megastore.se

MEGASTORE
www.megastore.se

STINA NORDENSTAM THE WORLD IS SAVED

Expressen, Lennart

Aftonbladet, Håkan

9

La Musik, Martin Röshammar

8

Sonic, Billy Rimgard

MERCURY REV THE SECRET MIGRATION

26/1 släpps Mercury Rev's efterlängtade nya album "The Secret Migration".
Producerat av Dave Fridmann.

**Live 17/3
Berns Stockholm**

Mercury Rev

**MERCURY REV
IN A FUNNY WAY**

Första singeln "In A Funny Way" kommer redan 19/1.

THE DEARS

Den Kanadensiska sextetten The Dears brukar jämföras med The Smiths och Belle & Sebastian samt har turnerat med Low och Tindersticks. Deras tredje fullängdare, "No Cities Left", innehåller bland annat den otroligt vackra "We Can Have It". Albumrelease 19 Januari.

THE AUTUMNS

LA-bandet The Autumns tredje självbetitlade album är snart här:

"obeskrivligt vackra" - MOJO

"imponerande och intensivt" - Q

"Det bästa bandet på den här sidan av Velvet Underground" - Simon Raymonde
Albumrelease 19 januari.

The Ark

Teatraliskt, såklart

Ola Salo en minimalist? Jo, han hävdar faktiskt det. Mannen som synts på scen i Sveriges mest glammiga kreationer den här sidan Di Leva har strävat mot enkelhet på nya Ark-plattan. – Fast jag har ju en barockhjärna, det kommer jag inte ifrån, säger Ola självinsiktsfullt.

Så nej, det blir inte ett pop-Sveriges svar på Neu! som landar på landets skivdiskar den 27 december med dubbelbottnade titeln *State of the Ark*. Men det är ett steg bort från förra bombastiska och rockoperaliknande *In Lust We Trust*, tillbaka mot *We Are the Ark*, berättar Ola Salo.

– När vi gjorde vår första skiva var ”atmosfäriskt”, ”melankoliskt” och ”suggestivt” skällsord. Så har det varit igen. På andra skivan handlade det mer om mörka ljudlandskap som vi kollektivt snöade in på. När vi var klara skojade vi om att vi nog behövde en riktigt bra ljusshow för att få dom låtarna att funkna live.

– Den här skivan är mer direkt. Jag har velat göra en platta som vi och våra kompisar kan ha fest och dansa till.

Även om The Ark är ett kollektiv så är Ola Salo den kreativa, musikaliska motorn. Det är han som har visioner om vilken riktning bandet ska ta. När The Ark i kort följd spelade in sina två första plattor gjorde man förvisso musiken tillsammans, men efter Ola Salos direktiv – som den såg ut i hans hjärna. Men allt började då också röra sig lite för snabbt, så pausen som varit sedan senaste Sverigespelningen i augusti 2003 har bara varit av godo – för alla.

– Vi har tagit det lugnt, varit lite lediga och rest lite. När vi började spela in vår andra platta var vi mitt uppe i allt och var egentligen för trötta, på allt och på varandra. Den här gången är det verkligen tvärtom. Vi har aldrig haft så bra stämning och velat umgås så mycket som nu!

Men som den kreativa person Ola Salo är har han ju självklart inte klarat av att vara helt ledig. Dels har han varit inblandad i musiken till Peter Birros och Agneta Fagerström Olssons TV-musikal *Kniven i hjärtat* och dels har han fått se ett ungdomsverk uppfört hemma i Växjö domkyrka.

– De satte upp *Lema Sabachaini* som jag skrev när jag var 18 år. Egentligen är det ett verk för full orkester och kör, men jag föreslog att dom skulle transkribera det för orgel, slagverk och tvärflöjt och kör. Det blev bra, säger Ola Salo nöjt.

Men han ägnade också den lediga tiden åt att göra demos till nya plattan. Själv-

klart hade skivbolaget velat klämma ut ännu mer pengar ur hitmaskinen Ark så snart som möjligt, men Ola Salo ville inte prata tredjeskiva innan han själv kände sig redo. När han så tog med sig sina demos till replokalen kunde också bandet börja jobba i en helt annan anda än vanligt.

– Jag har väl den här gången mer varit konstnärlig ledare för hela projektet, kan man säga, det bor ett litet kontrollfreak i mig.

– Men samtidigt har det, eftersom jag haft så mycket kontroll, blivit lättare att dela ut kontroll till andra. Men visst, det är ändå

främst jag som frontar bandet, så det är jag som bär det största ansvaret. Jag har insett att det enda sättet att klara av det är att inte tycka att det är intressant vad sådana som inte gillar oss tycker om det vi gör. Vi gör musik som vi själva gillar och för andra som gillar den.

Och de som gillar bandet får förhoppningsvis möta dem ute på vägarna i vinter då The Ark har tänkt sig en liten turné – för första gången med tillräckligt många rocklåtar.

– Vi är bra på att skriva ballader, men vi insåg att vi nog har så många sådana vi

behöver. Det vi alltid saknat är snabbare, rockigare låtar. Det har vi nu, säger Ola Salo.

Men hur var det där med minimalismen, då? Blir det inte Ark utan något jeansklätt rockband som ska värma upp i vinterkylan? Ingen fara, Ola Salo lugnar:

– Vi har strävat mot minimalismen, men jag har ju en barockhjärna, det kommer jag inte ifrån. Det intressanta är att se vad som föds däremellan. Teatraliskt blir det ju, såklart.

Kalle Malmstedt

Frans Hällqvist

Pojken i hörnet

Vissa artister tappar fotfästet när kometkarriären rullar fram som ett ånglok. Men för en rastlös kille på nitton känns farten bara bra. Mats Almegård möter Dylan Mills.

– Det var hit jag ville och det var meningen att det skulle bli så här. Jag har tagit konceptet längre och visar min fulla bredd som artist; rappare, textförfattare, producent och showman.

Dizzee Rascal, eller Dylan Mills om han egentligen heter, sitter framåtböjd i soffan på klubben Debaser i Stockholm. Han har just soundcheckat och om några timmar ska han äntra scenen framför ett fullsatt och mycket förväntansfullt publikhav. Hans ögon nitar fast mina i en bestämd blick. Han har just svarat på om han tycker att det gått fort i karriären. Utifrån sett kan det dock verka så. Han är bara nitton år gammal, förra året släpptes hans debutalbum *Boy in da Corner* – en skiva som sålde guld i Storbritannien och för vilken Dizzee belönades med det prestigefyllda Mercurypriset. När vi träffas har uppföljaren *Showtime* just sålt guld i hemlandet och Dizzee har lagt ett par verser på nyinspelningen av stjärnprojektet *Do They Know It's Christmas*. En karriär som ser spikrak och übersnabb ut för mig. Men nej, det tycker han alltså inte.

Det är helt klart hit han ville. Och vägen har kantats med jobbigheter och mycket hårt slit. "This journey started six years ago" rappar han på titelspåret på *Showtime*. Då var han en ung kille som inte gillade skolan och som skolan i sin tur inte gillade heller. Det har talats mycket om hans musiklektör, Tim Smith, som var den ende som inte slängde ut Dizzee ur klassrummet, utan lät honom sitta och göra musik på skolans datorer. Och kanske är det som en hyllning till denne Mr Smith som Dizzee rappar om hur viktigt det är att fullfölja skolan på nya singeln *Dream*.

Han växte upp i östra London, ett segregat fattigt område, som han pratar om som "the ghetto", med sin ensamstående mamma. Våld och kriminalitet tillhörde vardagen och Dizzee har själv berättat hur han brukade råna pizzabuden på fritiden. Men sen började han intressera sig för musik. För att få lite radiotid i piratradiostationerna gjorde Dizzee i princip vad som helst. Och det blev många rejv där han försökte få uppträda med sin speedade variant av garage och hiphop. Det var många som inte förstod, men andra som gjorde det.

– Jag fick skivkontrakt och dessutom hörde Basement Jaxx mig på piratradiation och eftersom vi ligger på samma bolag frågade dom om jag inte kunde medverka på *Lucky Star* på deras album *Kish Kash*.

Hur var det att jobba med dom?

– Dom är grymma, så det var kul. Jag jobbade med dom en kort tid, eller snarare två gånger. Dom är proffsiga och duktiga och så ligger våra studior bara tjugo minuter från varandra i södra London.

Och det är väl här någonsans man kan börja spekulera i huruvida Dizzee, trots sin hårda uppväxt, ändå inte är född under just en lycklig stjärna som han rappar om i Basement Jaxx-låten. Han lade första versen, försvann i några månader och kom tillbaka och gjorde klart låten. Under månaderna han var borta spelade han in hela *Boy in da Corner*.

– Jag vet inte om det är något särskilt för mig. Alla har en egen lycklig stjärna. Det gäller bara att hitta det man är bra på. Musiken är min grej. Du skriver och han fotograferar, ni ska väl tacka era lyckliga stjärnor för att ni får göra det, menar Dizzee.

Du verkar jobba väldigt snabbt?

– Det gör jag nog.

Jag har inte tid eller lust att sitta för länge med en grej. Jag går in för det till hundra procent och då går det snabbt. Sen blir det ju så när man jobbar med folk som Simon och Felix [i Basement Jaxx], dom har så mycket energi och får artister att göra saker som dom aldrig skulle göra annars.

Boy in da Corner har redan under det år den funnits ute börjat bli betraktad som en av de viktigare skivorna i den England-baserade form av hiphop som kallas grime. Grime betyder ungefär smuts och det är så det låter; skitigt, enkelt, avskalat och aggressivt. TV-spelsetetiken är närvarande i form av de enkla syntljud som man bäst kan jämföra med Gameboy- och Playstationmusik. Dizzee gillar TV-spel men tar samtidigt död på ett rykte som cirkulerat länge på internet.

– Jag vet inte varifrån ryktet kommer som säger att jag producerade mitt debutalbum på mitt Playstation, det är bara skitsnack. Hela skivan är gjord på en dator på min gamla skola.

Så ryktet är falskt?

– Javisst. Det är just såna saker som är det dåliga med internet. Det sprids så mycket skit där. Visst finns det bra saker, men jag skulle aldrig hänga runt i chatrum och snacka strunt om andra. Jag föredrar den riktiga världen.

På *Showtime* visar Dizzee upp ett bredare register. Visst finns TV-spelsljuden där, liksom sub-basarna som river och sliker i ens inälvor när man lyssnar på lagom hög volym för att få grannen att gå bananer på våningen under. Men samtidigt finns det plats för mer lugna låtar, som singeln *Dream* som är baserad på ett gammalt soundtrack som för tankarna till barnrim och engelskt sextiotal.

– Jag är bredare nu. Musikaliskt sett är *Showtime* mycket mer omfattande än *Boy in da Corner*. Den var gjord mer för piratradioformatet och den här gången kunde jag göra mer vad jag ville. Samtidigt ville jag inte frågå mitt tidigare koncept alldeles för mycket. Jag ville att lyssnaren skulle känna igen sig.

Nu är det i mångt och mycket också en säkrare Dizzee Rascal som möter lyssnaren.

Hans produktioner har blivit bättre, han har utvecklats som rappare och han har lyssnat på feedback han fått från människor runt omkring honom. Den här gången måste han inte bevisa att han är något, utan kan lugnt peka på att han är "London's finest" som han själv rappar på skivan.

Tidigare har han talat om sina amerikanska förebilder, samtidigt som han varit ganska negativ till the american way of hiphop, det vill säga bling bling, brudar, bilar och pengar. Dizzee har mer än en gång poängterat att han vill att de som lyssnar ska känna igen sig i hans värld. I videon till *Stand Up Tall* vimlar det dock av brudar som skakar rumpa och det ser ut som vilken amerikansk rapvideo som helst. Hans energiska blick viker för en gångs skull.

– Det finns ingen väg ut ur ghettot, men pengar förändrar ens värld. Det är väl okej så länge man är en god förebild, vi är ju

inte mer än människor. Men jag bor ju fortfarande kvar i London liksom.

Så du bor fortfarande i östra London, där du växte upp?

– Jag bor i London, okej?

Har London som stad påverkat din musik?

– Definitivt. London är en ganska industriell storstad, så det kan man nog höra i mina skitiga beats. Sen har jag påverkats av hela drum'n'bass-scenen som fanns i London, det var där jag lärde mig rappa fort.

Han köpte sina första vinylspelare och började mixa skivor hemma i sovrummet. Det var jungle och drum'n'bass som gällde. Till detta skrev han sina första texter. Nu försöker han lära sig att rappa långsammare.

Men det är ingen temposänkning han visar när han några timmar senare. Det går fort, otroligt fort. Uppbackad av en MC och en DJ levererar Dizzee det hårdaste, tyngsta och elakaste man kan tänka sig. Grym grime helt enkelt. Men någon grimescen vill han inte tala om.

– Jag var en del av grimescenen innan den kallades det, innan journalisterna dök upp på våra rejv. Men *Showtime* är musik, inte grime, inte hiphop. Den är för varierad för att bara kallas en sak.

På *Boy in da Corner* samarbetade Dizzee med en annan av de stora inom grimescenen, nämligen Wiley. Det har ryktats mycket om huruvida de båda stjärnorna fortfarande är vänner eller ej. Dizzee tycker att det är "old news" och säger inte mer än att han känt Wiley en lång tid och att han under en kort tid var medlem i Deep Roll Crew. Sen böjer han ner huvudet så att skärmen på hans keps är det enda jag ser. Men när jag hänvisar till *Hype Talk* på *Showtime* där han behandlar Wiley-ryktet ler han belåtet.

– Rykten kommer alltid att uppstå kring dom som träffar rätt i tiden. Som gör något eget, nytt och får mycket uppmärksamhet. Jag ser det som ett bevis för att det jag gjort är bra.

Och visst har han gjort något bra. Två fantastiska album på bara två år. Eventuellt är ett nytt album på gång redan nästa år. När han inte är ute på turné arbetar han dessutom på ett projekt tillsammans med Class A, ett album är planerat till nästa år. Det är väl som han rappar i *Fickle*: "Too much too say in too little time".

Mats Almegård
foto: Mattias Elgemark

Vinterns bästa live

Det är lördag kväll och Silverbullit ska göra en spelning på Sticky Fingers i Göteborg. Soundchecken är lång och noggrann. Allt ska klaffa. Sirenmaskinen måste värmas upp, effektpedalerna måste få ström och syntar ska stämmas.

Men så brukar en spelning med Silverbullit bli extraordinär, med Simon Ohlsson i centrum som en småstadspredikant som löper amok.

– Det har mycket att göra med kroppen. Normalt sett rör jag inte kroppen alls och helt plötsligt kommer en chock. Men det funkar inte alltid att chockstarta, ibland blir kroppen bara skrämnd och drar sig undan och är inte närvarande för fem öre. Man pressar sig verkligen allt vad man kan men det är väldigt känsligt, man får leta sig fram.

Klockan är halv åtta och det är två timmar kvar till de ska stå på scen. Simon stretchar alltid innan en spelning, men än så länge är det chips, salta pinnar och Red Bull som gäller.

– Oavsett vilket sinnestillstånd man är i innan man ska på scen så har folk betalt för att få se oss, menar Simon. Då har man en skyldighet att ge hundra procent, annars ska man inte vara där. Det är något som är jävligt betungande men också en ära. När vi turnerade med Soundtrack of Our Lives var det väldigt skönt att se dom, det spelade ingen roll hur kasst dom mätte eller hur bakfulla dom var. Varenda kväll var det järnet och så är det för oss också.

Jon berättar om en stadsfestival i Hjo där de spelade mitt på dagen och publiken bestod mest av folk med barnvagnar.

– Men man kan inte bara skita i det, man måste tänka att det alltid finns några där som jättegärna vill se oss. Nu har vi lärt oss att satsa hårt i alla sammanhang. Mest hänger det på Simon och han är väldigt bra på det.

– På dom bästa spelningar vi haft har det spelats bra musik precis innan vi gått på scenen, menar Simon. Då kan man stå och dansa innan och det blir naturligt. Vi brukar sitta i logen och koncentrera oss och tänka stenhårt på en viss låt och då kommer den...

Jon tar en salt pinne. Nu är de på hemmaplan och det är alltid lite mer nervigt.

– Man vill ju få bra rykte i sin hemstad. Vår trummis Anders brukar vara rätt nervös. Man ser det inte på honom men när man pratar med honom märker man det.

Som på beställning kommer Anders Gustafsson in i rummet och förklarar.

– Jag har alltid varit det. Jag får sådan scenskräck men bara jag dricker några öl är det lugnt. Jag har funderat på att testa betablockare, det håller nere pulsen. Hälften av alla i Göteborgs symfoniorkester kåkar ju sånt.

Det börjar bli oro i lägret och Simon och Jon måste tillbaks ner på scen och testa lite. Tillbaka i logen igen är klockan nio och hela bandet är på plats där det nu är betydligt varmare och rökigare än sist trots att fönstret står på glänt. Anders försöker skriva låtlistor till alla.

– Vafan är alla? Är synten stämd?

Gästgitarristen Jörgen Cremonese sitter nedsjunken i en fåtölj. Simon går fram och frågar:

– Ska du ha Red Bull eller Cola??

Cremonese tar fram en flaska vitt vin.

– Du är så snobbig, säger Simon.

– Det smakar för jävligt, men det går ner.

Folk springer in och ut. Anders försöker samla ihop de andra och drar en Ted Nugent-vits. Dörren åker upp och en röst hörs: "På scen om fyra minuter!"

– Redan? Men folk är inte fulla än, säger Simon som börjat med något som kan liknas vid stretching.

Så kommer plötsligt order om att alla som inte tillhör bandet måste lämna rummet. Silverbullit vill vara för sig själva de sista skälvande minuterna innan det är dags. Dörren stängs. Inifrån hör man hur det spolar i toaletten och skumma dunkande ljud.

Till slut kommer de ut en efter en och intar den rödupplysta scenen. Simon chockstartar och de andra pendlar mellan shoegazing och tända ljus.

Redan som andra låt drar man igång singeln *Run* och det som slår mig är att alla ser så nöjda ut på scen. Det går bra för Silverbullit nu, nya skivan *Arclight* har fått strålade recensioner. Det betyder inte att de är ett tillbakalutat och nöjt band, men de behöver inte bevisa lika mycket längre. Simon Ohlsson tar av sig skjortan, knyter näven i luften, stirrar galet och slänger sig ut i publiken. Det farliga, vilda finns där men det görs nuförtiden oftare med ett leende på läpparna.

Musikaliskt är spelningen en av de bästa jag sett med bandet. Magnifika låtar

som *Winter Coat*, *Only Gold* och *Buddy* framkallar en skönt krypande känsla av att det är Sveriges bästa rockband man har framför sig.

Efter en dryg timme går de av scen och slänger sig in i logen. Men de är snabbt på väg till scenen igen. Men Simon släpar efter.

– Jag vill inte gå ut igen. Jag vill inte köra mer!

De andra svarar inte och tillbaks in på scen kommer ett Silverbullit om möjligt ännu mer elektriskt än tidigare. I sista extranumret *I Love You* kommer Simons kompis Linus ut på scen som kvällens skrikare och tillsammans slänger de sig på scen och skriker som bara två kompisar kan. Sen rusar alla tillbaks till logen. Konsernten är slut och alla är alldeles till sig.

– Linus var bäst, skriker Simon! Det kan man faktiskt säga. Linus blöder!

Men Silverbullit får inte vara ensamma speciellt länge. Inom loppet av tio minuter förvandlas den lilla logen till ett lokalt kändisnäste och det minglas hejdlöst på tio kvadratmeter. Simon kommer fram och viskar.

– Jag glömde att säga att jag på sistone har börjat vila precis innan spelningar. Jag mår inte så illa då. Slipper spy. Det gjorde jag alltid förr.

Jonas Elgemark
foto: Emma Svensson

show

border music december 2k4

DAVID FRIDLUND

AMATERASU

Sångaren och låtskrivaren i David & the Citizens på soloäventyr. David har lämnat popen lite för ett omslutande pianomörker. Avskalad och bombastiskt omvärtannat. Grovhugget och smäktande. Amaterasu är ett album att leva tillsammans med.

EMBEE

TELLINGS FROM S.

Med sin unika mix av Soul, Jazz, R&B & Hiphop bjuder Looptroop's Embee på vinterns definitiva bomb. Vitalt, vackert och väldigt mycket storstad. Bland gästerna hörs bl.a Timbuktu, José González, Bless, Daniel Lemma & Looptroop.

PETER, BJORN & JOHN

FALLING OUT

"Har du väntat på något efter Popsicle och Eggstone utan att riktigt veta vad, kan Peter, Bjorn And John fylla tomrummet." Göteborgs-Posten

"Klassiska poplåtar i djarva, smarta arrangemang"
Jan Gradvall/ Dagens Industri

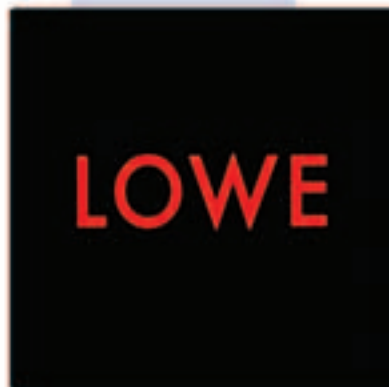
REGINA LUND

EVERYBODYS DARLING

Nu finns Reginas nya skiva ute. Ett album uppdelat i två akter som är Reginas tredje men sitt första på det egna Regina Records. Albumet har tagit 7 år att färdigställa och speglar hela hennes liv. 18 låtar som är 100% Regina.

LOWE

TENANT

Äntligen är Lowe's efterlängtrade debutalbum "Tenant" här! En fantastisk skiva med 11 vackra och melankoliska låtar. Lowe framför känslöfylld pop med elektroniska inslag och har jämförts med band som Kent, New Order, Keane och A-ha. Bandet har redan fått stor uppmärksamhet, både i Sverige och utomlands, och beskrivs av många som "Sveriges nya pophopp".

JOANNA NEWSOM

MILK-EYED MENDER

Joanna upptäcktes av Will Oldham och är Jens Lekmans favorit (han vill ha med henne på sin nästa platta!). En sängerska med säregen röst, kompar mestadels sig själv med harpa (det låter inte som du tror!). Passar perfekt in i antifolk-scenens ljudbild och uttryck. Hur bra som helst.

STELLA ROCKET

STELLA ROCKET

Jari Haapalainen har producerat de 11 närmast perfekta poplåtarna som avhandlar livsviktiga saker. Stella Rocket's musik får dig att må bra, skratta, gråta, bli förbannad, skratta igen, gråta igen och så håller det på. Gillar man inte det här så är allt hopp ute.

KIMMIE RHODES

WINDBLOWN

Helt nytt studioalbum från Texas bästa country sångerska Kimmie Rhodes. Med på plattan och spelar är såna legendarer som Lloyd Maines, John Gardner, Richard Bowden. Denna plattan är en resa tillbaka till Kimmies musikaliska rötter. Räkna med mycket press.

BORDER
MUSIC

MEGA
STORE
www.megastore.se

Nu online - din nätbutik för musik, film och spel!

www.megastore.se

MEGA
STORE
www.megastore.se

BORDER
MUSIC

ANGRA "Temple of Shadows" SPV/Playground

Melodiös progressiv powermetall med inslag av brasilianska rytmer låter inget vidare på papperet. Det är en av förklaringarna till att jag helt missat deras fyra föregående studioalbum. Några större förväntningar fanns således inte på detta konceptalbum som behandlar en korsfarares ifrågasättande av sin tro och den katolska kyrkan.

Ett antal genomlyssningar senare står det dock klart att mina slutsatser varit rejält förhastade. Särskilt skivans andra hälft står med ett gäng ruggigt bra låtar, för tillfället känner jag för att pressa hela min skivsamling genom ett jazzigt och stämningsfullt etno-filter. Märkligt nog har Kai Hansen (från Gamma Ray) som sjunger på *Temple of Hate* och Hansi Kürsch (Blind Guardian), sjungandes på *Winds of Des-tination*, inte så mycket att tillföra. Tummen upp går istället till de spanska gitarerna i *The Shadow Hunter*, det softa svänget i *Sprouts of Time* och till den sydamerikanska superstjärnan Milton Nascimento som onekligen får till det i avslutande *Late Redemption*.

Känns faktiskt på tiden att någon försöker axla Sepulturas, sedan allt för länge, fallna mantel som Brasiliens största glädjespridare.
Roger Bengtsson

A PERFECT CIRCLE "eMOTIVE" Capitol

Ett band som bestämmer sig för att tolka andras låtar ger sig oftast in på en osäker stig där branta stup lätt kan stjälpas. Och sen finns det band som tar sig fram till den andra sidan med inte bara ett väl genomfört arbete utan även med ett bredare och djupare innehåll. *eMOTIVE* är ett bra exempel på att gamla klassiska låtar kan få en helt ny form i händerna på andra musiker.

A Perfect Circle's nya skiva är inte bara en coverskiva utan även en temaskiva om och emot krig och förtryck. En i många avseenden märklig och mäktigt skiva som inte sparar på kreativitet och fantasi. John Lennons *Imagine*, Devos *Freedom of Choice* och Joni Mitchells *Fiddle and the Drum* stöps om i en helt nya mallar, samma sak gäller med Depeche Modes *People are People* där textens innebörd blir ännu mer tydlig när Billy Howerdel sätter sin röst till Martin Gores ord. Och A Perfect Circle höjer Marvin Gayes *What's Going On* till högre skyar med ett dovt, vaggande tempo.

Men *eMOTIVE* är inte bara en coverskiva, bandet smyger även in två nya låtar där *Passive* sticker ut mest. En suggestiv, dov och rak rock-låt som förenar Maynard med Trent Reznor. Ett spår som gör att förväntningarna på Nine Inch Nails kommande skiva höjs ytterligare.

Andreas Eriksson

THAVIUS BECK "Decomposition" Mush/Dotshop.se

Mer känd som Adlib, Thavius Beck tar alternativ hiphop till nya höjder på *Decomposition*. Musiken har fortfarande mycket av strukturen av hiphop, men med ljuden från dansant electronica och breakbeat techno. Om Massive Attack legat på Warp hade de kanske låtit så här idag. Många av låtarna skulle kallas instrumentala om det inte vore för att de var fulla av snygga samplingar från skumma filmer och annat: "What's wrong with you buddy, you sick or something?" "Sick, yeah, that's me, sick."

Just när man tror att man vet var man har skivan överaskar Thavius Beck igen. Plötsligt dyker Cedric Bixler-Zavala från The Mars Volta upp och sjunger på ett (visserligen rätt tjatigt)

spår. Bland andra vokaler på albumet hittar man rappare som Subtitle, Longevity och Thavius själv. Tyvärr förlorar *Decomposition* fart mot slutet, låtarna blir mer enahanda. Kanske hade Thavius inte tillräckligt med riktigt imponerande material.

Henrik Strömberg

THE COUP "Party Music" Epitaph/BonnierAmigo

The Coup håller inte tillbaka på sina stark vänsterorienterade politiska åsikter, ej heller tillbaka på ett fullkomligt underbart funkigt sväng som sänder en hel armé av myror genom kroppen. Det är med andra ord nästan omöjligt att sitta stilla när Boots Riley bakom mikrofonen och Pam the Funkstress bakom skivspelaren drar upp tempot.

Det är alltid oerhört skönt att springa på hiphopartister som inte bara sjunger om horor, knark och hur mycket pengar de har på banken. För mig har alltid riktig hiphop varit som punken en gång var, en kritisk röst mot de som sitter inne med makten i samhället.

Skivan, med det klockrena namnet *Party Music*, släpptes egentligen för två år sedan men nu är det Epitaphs tur att ge ut albumet som är duons fjärde fulländare. Redan är en ny skiva inspelad, bara att hoppas att grabbarna fortsätter med sitt politiska sväng.

Andreas Eriksson

DENNIS BROWN PRESENTS PRINCE JAMMY "Umoja/20th Century Debwise" Blood/Playground

När producenten Dennis Brown mötte mixaren Prince Jammy i King Tubby's studio blev resultatet två pigga dubalbum. *Umoja Love & Unity* kom ut under sommaren 1978 men sålde urdåligt och försvann snart i glömska. Det gick betydligt bättre för *20th Century Debwise*, trots att den släpptes endast ett par månader senare, men även den skivan drucknade i den djupa dubfloden. När albumen nu ges ut på nytt kan det bara konstateras att mötet mellan Brown och Jammy innebar ett fruktbart samarbete. Här presenteras nämligen tjugo tunga och snortajta dubspår som vinner på både vitalitet och upp-

finningsrikedom. Lyssna bara på den skönt fläs-kiga *Structure*, Browns publikfavorit *The Half* som här heter *The Truth* och *Open the Gate of Rhodesia*, en blytung version av Junior Delgados *I've Got a Feeling*. Extraspåret *General Version* agerade för övrigt B-sida på Dennis Browns singel (*Don't*) *Want to Be General*.

Robert Lagerström

DOLLHOUSE "The Rock And Soul Circus" Dim Mak/import

MC5:s Michael Davis skriver i konvolutet "Watch as the daring young men take on the sleepy masses of indolent rock notes, and bring on the timeless sound of rhythm and blues juke-joint noise, guaranteed to rock your plimsoul."

Dollhouse är ett gäng svenska killar som lyckats få Davis som producent. Det hörs. En hel del MC5-kriterier uppfylls av bara farten. Här finns även en cover på *The Human Being Lawnmower*.

Mindre kul är det att låtarna är yxade ur samma modell. Det blir tjatigt när killarna kör i 180 nästan hela plattan ut. Mot slutet bromsar de in till r'n'b-tempo när de gör en skön version av James Browns *I Got the Feeling*.

Är Dollhouse nyskapande? Knappast. Är de värda din uppmärksamhet? Ja, om du får abstinensbesvär när du har lånat ut dina MC5-plator.

Annica Henriksson

EBON TALE "Paradigm 3" Duskligh Records

Vive la grunge! Stockholms Ebon Tale har vridit upp Big Muff-pedalen till max och bjuder på ett kuddkrig med distad stoppning. Men den rätta benämningen är nog grunge-pop. Här finns utrymme för både råa gitarrer och gungande sextakts-låtar. Frida Franzéns röst placerar sig någonstans mellan Tori Amos och Courtney Love – jag får kalla kärar av tillbakablickar till det indiespäckade tidiga nittiotalet.

Nu ska ni inte tro att det är nostalgi som gör att jag gillar Ebon Tale. *Paradigm 3* står bra på egna ben, utan min sentimentalitet. *Enough* är en rörande bit vars pumpande instrumentering arbetar sig in i mitt hjärta. Instrumentala *Skövde*

stänker vilt omkring sig, fäktandes med armarna som en bebis i ett badkar. I *In Fact* bjuder sång och piano in mig på bara kroppen på Ebon Tale. *Paradigm 3* är en vitamininjektion in i den musikkropp som allt för länge sargats av garage-rock.

Mikael Barani

EMBEE "Tellings from Solitaria" David vs Goliath/Border

Looptroups beatmästare Magnus Bergqvist har nu fått ihop en soloplatå där inspiration söktes i flera läger, där vyerna breddats rejält. På *Tellings from Solitaria* speglas nämligen Embees lounge-, soul- och jazzintresse bredvid mer väntade hiphopkonstruktioner. Dessutom har det bitter-ljuva samarbetet med José González i *Send Someone Away* en vuxen och tankfull ådra som jag faktiskt njuter oerhört av.

Plattan golvar mig dock inte. Den är superskön och lite drömsk i all sin jazzighet men jag hade hellre sett att ett par spår varit lite mer direkta, att de varit kaxigare för att på så sätt väga upp all laidback attityd. Att döma av *City Lights* skulle Embee i alla fall kunna göra en kanonplatta åt Daniel Lemma när han är på gång igen.

Bästa spår på plattan är (förutom *Send Someone Away*) *Not Tonight* med Vanessa Liftig på extremt eggande sång. Förvånansvärt är att Timbuk är så blek som han ändå är, kanske saknar han Måns, sin egen beathovleverantör. Looptrouparna känner sig mer hemma i *Embee for President*, men jag är ändå inte helt såld på *Tellings from Solitaria*.

Gary Andersson

EMINEM "Encore" Shady/Universal

Alla miljoner sålda album, utsålda turnéer och fans världen runt ändrar inte på en sak av stor betydelse: Eminem upprepar sig alldeles för mycket. Redan i förstaspåret *Evil Deeds* kommer hans förhålliga mamma på tal igen. För vilken gång i ordningen? Kompis, jag har tappat räkningen. Och så trampar det på, ex-frun Kim dyker förstås också upp, och ett antal artistkollegor får sig en känga. R. Kelly och Paris Hilton är några jag hinner uppfatta i svadorna.

Låtarna då? Jo, tyvärr är detta ett av Marshall Mathers III:s sämsta album. Första singeln *Just Lose It* sätter standarden för det mesta på *Encore* – hade det platsat på tidigare album hade det bara varit utfyllnadsspår. Jag gillar den mörka *Mosh*, *Never Enough* med 50 Cent och Nate Dogg plus (förmodligen det singelspår som kan rädda plattan) *Like Toy Soldiers*. I övrigt är det för mycket tramsande, med låtar ackompanjerade av spjor, rapar och fisar. Och det var förmodligen inte för att ta över Markoosios tron som Eminem släppte *Encore*, även om så verkar vara fallet.

Niklas Simonsson

JOHN ALEXANDER ERICSON "Songs for Quiet Souls" Warsaw/Misty Music

Skivan släpptes redan i våras i Tyskland, där han bor sedan ett par år. Dessutom är hans andra platta *Savannah Songs* bara månader gammal. Och John Alexander Ericson jobbar med samma små medel på båda skivor – viskande sång, piano och svävande arrangemang med lågmäldhet som riktlinje.

Arbetet med *Songs for Quiet Souls* skedde i regel på småtimmarna i Berlin. Något man kan tycka sig märka under lyssnandet – låtarna sitter på hustaken, i tystnad betraktandes och berättandes storstadens alla öden och skeenden.

DIVERSE ARTISTER "DFA Compilation #2" Capitol

Det är något märkligt med tidens anda. Så flyktig och så nyckfull. Antingen koskällor eller handklapp – släng saxofonen, greppa en Moog. Visserligen bara yta men ändå så väl den fångar upp en i ett rus av total närvaro i nuet. Eller något sådant. Så var det förra och förra året, allt som Tim Goldsworthy och James Murphy tog i blev till glädje, svett, riktigt smala slipsar och tigha byxor. The DFA kunde klyschigt nog konsten att förena dans och rock har vi hört. Men var det verkligen det som gjorde att The Rapture eller LCD Soundsystem (som ju i princip är James Murphy) och allt annat som de tog i blev så extastiskt bra? Kanske var det så enkelt och i så fall är väl hela den grejen väldigt bortglömd i tidens furiosa framstörtande något år senare.

Fast tyvärr, så enkelt är det inte. LCD:s *Yeah* är grym i alla sina versioner, J.O.Y. (ett av raden av Yoshimi P-wes projekt) får sig en ordentlig ansiktslyftning från lite bös, likaså proggnarna Black Dice. Den tredje skivan på denna trippel, som också är en rätt befriande mix-CD, känns inte trött och förbisedd som

den teoretiskt borde. Istället står man här i sin närförort och längtar bort. Bort till en tillvaro med lyxiga droger och bubblande sprit, blinkande lampor och hi-hatar i baktakt. Lite i alla fall. Fast det luktar inte längre underjord. Istället, tyvärr, en ganska blek och inte särskild farlig tillvaro på en trevlig bar här hemma. Med lätsastuffa tredjeårsstudenter och snäva byxor. Inga droger utan tråkig flasköl och med en liten blick på klockan som närmar sig sista bussen hem. Samtidigt kommer jag att komma ihåg *Yeah* för att den är rätt grym oavsett och *Casual Friday* med Black Leotard är inte helt tråkig heller egentligen. Radhusfunken har åntligen fått ett ansikte. Kul för dem, förvirrat för mig.

Fredrik Eriksson

När jag var liten och skulle starta band med kamrater funderade vi väldigt mycket på bandnamnet. Det är viktiga saker. Det ska låta cool men inte för pretentiöst. Inte för töntigt. Inte för krångligt. Inte för banalt. Vi skissade på vårt namn så länge att vi glömde bort att det viktigaste var att börja göra musik.

Några som har skojiga bandnamn enligt mitt tycke är The Brian Jonestown Massacre och deras ärkefiender The Dandy Warhols (jag väntar spånt på filmen *Dig!* som handlar om deras rivalitet). Göteborgsbandet The Basquiats har också ett schysst namn. Av någon anledning visste jag av bara bandnamnet att jag skulle gilla de här killarna. Och omslaget till demon påminner, kanske med viss ansträngning från min sida, av Warhols urintavla av just Basquiat. Nåväl. Låten *Spider* med klassiskt trumintro är en finfin popdänga med touch av new wave. Sångaren låter som en yngre (och svensk) upplaga av Paul Banks. Låten påminner smått om just Interpol men är poppigare och utan de snåriga texterna. Resten av demon tar dock en annan riktning som jag inte är lika förtjust i. Det verkar som om bandet inte riktigt bestämt sig vilken väg de ska ta. Men de har tveklöst en bra grund att bygga på.

När ett gäng skåningar plus en stockholmare hamnat i Göteborg startar de **Foxtown Five** och spottar ur sig en riktigt floorfiller. Från det naivt lockande orgelintröt följt av handklapp bär det raka vägen in på ett talkigt dansgolv. Det är blås, tamburin, körsång och en kaxig sångare i Merc-kläder som inleder med "So, you're better than me?" och fortsätter därefter dissa den där jävla slackern som låtsas starta rockband och skriva crap-poesi. Sångaren menar att det är fan *jag* som har soul! Eller något i den stilen. Och undertecknad säger bara "hal-lelujah"! Gud har hört bön! Det är uppkäftigt och framförallt jävligt svängigt. Många skor kommer bli nednötta. Hur sa han Dobie Gray? "I get my kicks out on the floor".

Den syntdrivna åttiotalsdansopen har fått ett bra fotfäste de senaste åren. Ett nytt gäng att sälla in i det facket är Stockholmssextetten **Girl With A Monkey** (bandnamnet har jag dock svårt för). Trespärsdemon har en förvänsavärd tyngd, det låter nästan som om man stod framme vid scenkanten och såg bandet live. Till saken hör att de har en vanlig rockbandssättning i grunden och därtill en extra gitarr och synt. Sångerskan har en intressant röst full av attityd som ligger någonstans mellan Karin Wistrand och Karen O. Refrängerna känns tyvärr lite för bombastiska bitvis, men de är förlåtna tack vare de nostalgiska syntslingorna i Yazoo-stil.

Misto Soon rappar över jazziga beats som gör att hans hiphop känns skönt old school. Denne göteborgare har en skön tillbakalutad attityd helt fri från ilska och testosteron. Jag gillar att musiken tar upp så pass stor plats. Det kanske låter elakt, men jag bryr mig inte om vad han försöker säga, jag är upptagen att digga till musiken. Jazz för den moderna människan.

Annica Henriksson

För kontakt:
The Basquiats: thebasquiats@hotmail.com
Foxtown Five: foxtownfive@mail.com
Girl With A Monkey: girlwithamonkey@hotmail.com
Misto Soon: beatnut@telia.com

Blue Victoria, *Vampires in Searchlights*, *Sub-nation* och *In Orbit Around Another Star* är alla förträffliga små kreationer. Låtar att lyssna länge på. Repeat-favoriter.

Tidigare i år turnerade han tillsammans med Nicolai Dunger. Och fler borde vilja bjuda in honom, för finns det någon rättvisa kommer vi ofta få höra hans namn i stora sammanhang framöver.

Niklas Simonsson

DAVID FRIDLUND "Amaterasu" Adrian/Border

Ibland finns det någon som lyssnar.

I en recension rätt nyligen efterlyste jag ett inte så enkelspårigt tänkande inom singer/song-writer-genren. Jag skrev att det finns två Gyllene Regler för att ta sig an detta musikaliska gebit, två regler som – hur fundamentala de än kan tyckas vara – de flesta inte lyckas greppa:

1. Med medryckande historier.
2. Med intressanta och engagerande arrangemang.

Istället hamnar man oftast i något varken-styckat-eller-malet-limbo. Men nu har jag blivit bönhörd.

David Fridlunds, som ju är David i David & the Citizens, soloplatta är en ömsom soft tillbakalutad historia, ömsom en bombastisk slå-på-pianot-tills-fingrarna-börjar-blöda-litet-skiva. Det är snyggt marscherande flyglar, mjuka stråkar, doppat i samma balkanbadkar som man känner igen från kompbandet.

Enligt Fridlund spelades skivan in som en ventil i en kris med David & the Citizens, och den ventilen visade sig inte vara bara räddningen för bandet, utan dessutom en aldeles förträffligt stabil plattform för Fridlund själv att jobba från. Brorsan Joel har hjälpt till med producerandet, Sara Culler (vars mellannamn fått ge titeln till skivan) fyller ut med varm körsång. Kompetent, känslofyllt, varierat, hyfsat originellt.

De säger att det kommer bli en lång och kall vinter.

Amaterasu sitter som tjuoenprocentig cognacglögg innanför västen.

Kristofer Ahlström

JAN GARBAREK "In Praise of Dreams" ECM/BonnierAmigo

Han har sagt att hans spel och uttryck har sina rötter i "the north and nature, song and mystery". Och även om det emellanåt kanske inte är helt självklart i de kammarmusikinspirerade inspelningar han gjort, så finns det ofta en slags folkton i det han gör.

In Praise of Dreams är mer folklig i sitt uttryck än jag hört honom tidigare. Kanske mycket beroende på sättningen; Garbareks sax kompletteras av Manu Katchés rytmer och Kim Kashkashians viola. Tillsammans blir det ofta släpande, vackert och stämningsfullt episkt. Väldigt filmiska stämningar, landskapsnära, natursvepande. Inte jazz, inte folk, inte filmmusik. Kanske egentligen inget mer än ett lugn. Ett roskapande rum, fyllt av konkreta melodier, med Garbareks distanserade variationer ovanpå. Och det räcker längre än mycket annat.

Magnus Sjöberg

GOLDIE LOOKIN CHAIN "Greatest Hits" Warner

Det manstarka Newport-crewet Goldie Lookin Chain gör crazy-hiphop med vitsiga låttitlar som *Self Suicide*, *Your Mother's Got a Penis* och *Guns Don't Kill People, Rappers Do*. Enligt en samstämmig brittisk rockpress är Mr. Love Eggs och gänget det bästa som hänt världen sen hel-

täckningsmatta blev standard i badrum.

Som bekant fattar brittena inte mycket om hiphop och givetvis är GLC inte värda alla, eller ens några, hyllningar. Vissa av deras poppiga beats känns hyggligt fräscha men de förstörs undantagslöst av talanglös rap och lam buskisu-humor. Goldie Lookin Chain har mycket mer gemensamt med Stefan och Krister än Dave Chappelle.

Daniel Severinsson

JACKIE O "Poe Little Rich Girl" TVT/Playground

Sydstatssnuskiga kraftpaketet Jackie O från Miami har tagit hjälp av Jazze Pha, Timbaland, Ying Yang Twins, Betty Wright, Trick Daddy och Ghostface att göra en vibrerande och ängande platta med beats som pulserar likt en ormgrop. Men hon framstår ändå alltid som stjärnan.

Hon kör nämligen över all konkurrens med en lättet som bara bottnar i totalt självförtroende. Hon visar hud, rappar om sitt sexliv och att hon är en gangsta bitch över beats tajta som XXXS-kondomer – hon tar över showen helt enkelt! Tillsammans med hovproducenterna Red Spyda och Gorilla Tek får hon *Poe Little Rich Girl* att låta som ett hårt futuristiskt feministiskt sex-som-vapen-brandtal, och i tuffa hårda spår som *Champion*, *Somebody's Getting Fucked* och *Fine* är hon i sitt esse även om TLC-doftande soulstänkaren *Pretty* också är en höjdare.

Utöver att plattan är en stenhård klubb-banger är den rolig. Jackie O är grymt underhållande med sitt ständiga tugg om sex, sex och åter sex (skrytduellen med Trick Daddy på *Champion* är härlig!). Och jag har i alla fall inte tröttnat ännu.

Gary Andersson

KEITH HUDSON AND FRIENDS "The Hudson Affair" Trojan/Border

Jamaica sent sextiotial. DJ:ns roll är fortfarande begränsad till öns dansställen. De snackar över skivor, peppar folket som dansar och gör reklam för sitt sound system.

Detta skulle snart ändras, och under sjuttio-talets första år kom deejayn att dominera reggae-musiken även på skiva. Mycket tack vare den omåttligt populära U-Roy. Och mycket tack vare producenten Keith Hudson, som gjorde tidiga, banbrytande singlar med deejays som Dennis Alcapone, Big Youth och just U-Roy. Innovative Keith Hudson gick i första ledet för reggaemusikens utveckling även inom andra områden.

Bland annat blev han en föregångare inom roots reggae när han 1973 släppte albumet *Flesh of My Skin, Blood of My Blood*. Ett konceptalbum där alla låtar handlade om de svartas historia och deras kamp för sina rättigheter.

Den här generösa samlingen ger en fin översikt över Keith Hudsons produktioner mellan 1969 och 1975. Över 140 minuter musik och 55 låtar kläms in på de två CD-skivorna. Producenten sjunger, med sin lite begränsade röst, bortåt ett tjugotal låtar själv. Några av de övriga är instrumentala medan några sjungs av stora reggaeartister som Alton Ellis, Delroy Wilson och Johnny Clarke.

Här finns lite av varje. Polerad roots reggae, roliga deejay-nummer och tunga dubversioner. Jag hittar flera favoriter. Ken Boothes själfulla *Old Fashion Way*, Horace Andys efterhängsna *Don't Think About Me (I'm Alright)* eller den kittlande *Riot* med Dizzy & The Soul Syndicate.

En sådan här mastig samling är väl knappast något man sträcklyssnar på så där väldigt ofta. Däremot är *The Hudson Affair* en skiva man gärna plockar ut valda delar ifrån. Dessa

kan man återvända till hur många gånger som helst.

Daniel Axelsson

KINGS OF LEON "Aha Shake Heartbreak" BMG

Släkten Followill är tillbaka från sitt hem i sydstaterna och fortfarande är det garagefylld boggie som sneglar lite väl mycket åt The Strokes.

När debuten *Youth and Young Manhood* kom i juli förra året gjorde den inget större intryck på mig – kanske med undantag för singeln – och efter att ha kämpat mig igenom uppföljaren *Aha Shake Heartbreak* är det samma intetsägande känsla som far över mig. Det är få låtar som sticker ut, resten känns dåligt genomarbetad, saknar tydligt innehåll och starka låtar som kan sätta sin klor i mig.

Kanske borde släkten Followill dra sig tillbaka till sitt hem i sydstaterna och börja skriva riktiga låtar och låta tiden ha sin gång och inte stressa fram processen.

Andreas Eriksson

KULTIRATION "Om Gaia" I-Ration

Marcus Berg, sångare och låtskrivare i göteborgska Kultiration, verkar vara en modig person. I pressreleasen till debutplattan *Om Gaia* bjuder han på följande uttalande: "Alla låtar på albumet handlar om det universella skapelseljudet, vår relation till jorden (Gaia) och var jag kommer ifrån." Flummigt och pretentiöst så det förs-lår, och de flesta i Musiksverige drar nog på munnen åt ett sådant citat. Marcus Berg bryr sig förmodligen inte. Han förverkligar sin vision oavsett vad som anses rätt eller coolt. Huvudingrediensen i hans musikaliska kikärtsryta är reggae på svenska, som blandas upp med en hel del gammal svensk folkmusik och en mindre dos latinovibbar och visinfuser.

På något sätt får han det att fungera. Tillsammans med sitt niomannaband skapar han försiktigt sväng som räcker länge. Baktakt samsas med dragspel. Texter om att "Babylon ska falla" samsas med fiolgnissel. I sin röst har ledarfiguren, utan att dra för stora växlar av de jämförelserna, spår av både Bob Marley och Cornelis Vreeswijk. Ibland kan det förstås bli väl mycket stickade tröjor och folkhögskola, men på det stora hela är *Om Gaia* en överraskande stark skiva. Och inte minst modig.

Daniel Axelsson

THOMAS KÖNER "Nuuk"

Mille Plateaux Media/import

Nuuk är en förtrollande skiva. Med utgångspunkt i Grönlands huvudstad som ju som bekant heter just Nuuk skapar Thomas Köner ljudlandskap så vackra och försiktiga att det är omöjligt att inte tänka på en annan albumtitel: Brian Enos *Discreet Music*. För Köners musik är just diskret. Det funkhar knappt att lyssna utomhus i hörlurar, för så många andra ljud tränger sig in och stör. Alltså är det för hemmabruk och gärna med hörlurarna på så att man inte går miste om de små förskjutningarna i denna förtrollande ambient.

Nu har *Nuuk* sju år på nacken och det nya med Mille Plateaux Medias utgåva är att den kommer med en DVD-skiva som extramaterial. På den har Köner själv filmat olika platser i den grönländska huvudstaden. Inte mycket händer: en gata i mörker eller i ljus, en långsam övergång till en bild av kustlinjen (som också finns på omslaget). Nej, det är faktiskt ganska ointressant det hela. Visst är det vackert och på ett plan kompletterar bilderna musiken. Men å andra

LUGER PRESENTERAR

Niccokick

9/12 KARLSTAD GLADA ANKAN
10/12 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

The Plan

9/12 LINKÖPING HERRGÅR'N
11/12 GBG STORAN

Stella Rocket

10/12 GBG TRÄDGÅR'N
16/12 LINKÖPING HERRGÅR'N

The Concretes & The Pastels

12/12 STHLM KÄGELBANAN

Ken

Stringfellow

& CRISTINA DONÁ

12/12 STHLM DEBASER
13/12 GBG WOODY@PUSTERVIK

Tiger Lou

15/12 UPPSALA NORRLANDS NATION
16/12 VÄSTERÅS CULTUREN
17/12 SANDVIKEN KUNGEN

Love Is All

17/12 STHLM ACCELERATOR@DEBASER

Thunder Express

17/12 KÖPENHAMN STENGARDE 30
18/12 GBG STICKY FINGERS

Henry Rollins

Spoken Word - Shock & Awe
18/1 STHLM RIVAL

The Donnas

21/2 KÖPENHAMN VEGA
23/2 OSLO ROCKEFELLER
24/2 STHLM ARENAN
25/2 MALMÖ KB

The Mars Volta

26/2 OSLO ROCKEFELLER
27/2 STHLM BERNIS

Adam Green

7/3 STHLM DEBASER
8/3 GBG PUSTERVIK

Mercury Rev

17/3 STHLM BERNIS

The Saints

18/3 MALMÖ KB
19/3 GBG STICKY FINGERS
20/3 STHLM DEBASER

FÖR MER INFO OM ÅLDERSGRÄNSER, TIDER,
BILJETTER, FLER KOMMANDE KONserter
SAMT TURNÉER MED VÅRA SVENSKA BAND
T.E.X. EXISTENSIMUM, FIBES, OH FIBES!,
THE FINE ARTS SHOWCASE, JENS LEKMAN,
TEDDYBEARS STHLM, THE TOUGH ALLIANCE
M. FL. SE WWW.LUGER.SE

FÖRKÖP I STOCKHOLM:
BILJETT DIREKT/TICNET WWW.TICNET.SE,
CHINATEATERN 08-566 323 50,
PET SOUNDS, SOUND POLLUTION
SAMT RECORD HUNTER.
ÖVRIGA STÄDER: SE LOKAL ANNONSERING.

LUGER

WWW.LUGER.SE

CMM GROUP

CD duplicering

Trycksaker

Förpackningar

Grafisk design

Vi ger samma profes-
sionella och snabba
service oavsett om
din order är på 10 eller
10000 cd-skivor.

Vi hjälper dig att spara
tid, pengar och energi.

Tel 08-545 706 70
info@cmmgroup.se
Box 1017, 164 21 Kista

ROSKILDE
FESTIVAL

'05

30. JUNI - 3. JULI

WARM-UP
FRÅN 26 JUNI

**BILJETTFÖRSÄLJNING FRÅN
DEN 1. DECEMBER**

**NYHETER VARJE ONSDAG PÅ
www.roskilde-festival.dk**

ELTON JOHN
"Dream Ticket"
Universal

Säga vad man vill om Elton John, men det är inte minimalistiska och försynta saker som karln släpper ifrån sig. Så ska det släppas en live-DVD, så består den naturligtvis av fyra skivor. Konserterna är från de senaste fyra åren, och visar Elton som den här lite mer resonabelt tilltagne stilmedvetne artist han ändå blivit. Inte så mycket av de Liberace-excesser som ju ändå bidragit till att ge Elton John den status han har.

Mycket av fokus ligger istället på musiken och framföranden, och när det gäller låtarna så visar *Dream Ticket* också vilken rikedom som finns i repertoaren. Allt finns med, i alla fall allt som man räknar med. Men visst kan jag ändå, fastän han inte är min allra heligaste ikon, uppskatta många låtar, många av gästartisterna och en del mellansnack och publikreaktion. Den sista DVD:n med bilder och smakprov från hela karriären känns mest angelägen. Och de ihopklippta videoinslagen till låtarna känns bara som en logisk kronologi över en artist som med samma goda mod kan träda fram i fjäder-skud och groteska glasögon som kavaj och jeans.

Magnus Sjöberg

ERASURE
"The Tank, The Swan and The Balloon"
Mute/Playground

I två timmar och femton minuter får Andy Bell leva ut sina fjolligaste pojkrumsdrömmar. Han gör entré på en jättesvan, leker Judy Garland i *Trollkarlen från Oz* med röda paljettpumps på fötterna, sjunger *Stand By Your Man* i glittrig cowboyutstyrel som blottar hans skinkor och har givetvis en liten ABBA-show mitt i konserten. Erasure befinner sig på toppen av sin karriär och utifall han aldrig skulle få chansen igen ska allt klaras av på den här turnén.

The Tank, The Swan and The Balloon är inspelad i Manchester 1992 och påminner ganska mycket om de teatraliska shower Pet Shop Boys brukade uppföra vid den här tiden. Visserligen med mindre budget och betydligt kitschigare - men inte desto mindre underhållande. Enda gången det blir för plastigt och trist är under ABBA-låtarna. Om de bara vetat vilket monster de var med och skapade.

Thomas Nilson

PINK FLOYD
"The Wall"
Sony

Det var 25 år sedan Roger Waters *The Wall* kom ut och nu släpps den på nytt i en snygg DVD-utgåva med bättre ljud och extramaterial. Det är kul att se den igen och man slås ännu en gång av vilken kraft den ändå besitter.

Den handlar om Pink, den utbrände rockstjärnan som spelas av Bob Geldof. *The Wall* pendlar mellan verklighet och mardröm och växlar mellan tid och plats. Vad den egentligen handlar om verkar inte ens Roger Waters kunna förklara men filmen lyckas bygga upp en tung bild av ett mörkt samhälle. Och trots att Geldof inte alltid känns helt rätt i sammanhanget så utstrålar han en slags destruktiv tristess som passar. Det är rakblad och blod och självmordsförsök och det är ett grädisigt Storbritannien styrt av Margaret Thatcher och kopplingar finns till Falklandskriget, arbetslöshet, Hitlers Tyskland och Nordirland-konflikten.

Som politisk film tycker jag den är lite för vag men den besitter ändå en slags kraft som gör att man blir påverkad, men man vet inte riktigt av vad. Som musikfilm är den bättre

med sina snygga animerade sekvenser med musik som är svår att värja sig mot.

Jonas Elgemark

QUEEN
"On Fire – Live at The Bowl"
Capitol

Vissa artister är bara gjutna, självklara och helt rätt på scen. Och även om jag inte är en dödsfantast av Queen är det svårt att inte se vad som gjorde Freddie Mercury till en så stor scenpersonlighet. Vilket kan vara skönt, efter att i livet sett ett antal personer som absolut inte haft på en scen att göra. Så för riktiga Queen-fans är denna dubbel-DVD en självklarhet för julens önskelista. För de som kan ge sig till tåls så länge.

Konserten från Milton Keynes Bowl är riktigt väldokumenterad – räknar man bort klädmode och liknande är det svårt att tro att den filmades för 22 år sedan. Redan då hade bandet en repertoar som klädde det mesta i sitt gebit. *Flash, Under Pressure, Bohemian Rhapsody* och *Somebody to Love* är ett axplock av vad som erbjöds. Och kan man avsluta med *We Will Rock You* och *We Are the Champions* är vilken genomsnittlig arenarock-publik som helst i extas.

Lite mums som intervjuer, backstage-snack, foton och lite mer konsertbitar finns på den andra skivan. Lagom utfyllnad, för att ge lite mer kött på benen från turnén. För att visa lite vad som hände när bandet nådde både Tokyo och Tyskland. För att visa vilken storhet bandet, i vissa kretsar, fortfarande är. Vilket helheten i *Queen On Fire – Live at The Bowl* lyckas förträffligt med.

Niklas Simonsson

THE WHITE STRIPES
"Under Blackpool Lights"
XL/Playground

"*Fell in Love with a Girl* finns inte med" är min första tanke när jag kollar in låtlistan. Inte heller *I'm Finding it Harder to be a Gentleman* från genombrottsplattan *White Blood Cells*. Det känns tråkigt. Men efter ett tag har mina invändningar försvunnit. Jack och Meg krossar ju allt eventuellt motstånd genom att vränga ut och in på sin bluesbaserade rock. Allt fångat på kornig super-8-film.

Meg är ascool där hon halvstår barfota bakom några trummor och bankar medan Jack är magikern som trollbinder publiken med sina Robert Plant-vrål och totala gitarrdekonstruktion. Att han är en av vår tids stora rockpersonligheter är lika tydligt som att hans tvåfärgade Robin Hood-byxor är anskrämliga. Lyssna, rys och sjung med i *Jolene* så förstår du varför Jack är nutidens Kurt Cobain. Ruggigt!

Ska du önska dig en DVD i julklapp är det definitivt denna – möjligheten att du blir missnöjd är i det närmaste obefintlig.

Gary Andersson

**Fler recensioner av DVD och CD finns på
www.groove.se**

sidan är musiken på *Nuuk* så diskret att den lider lite när den används som soundtrack.

Mats Almegård

LIL JON & THE EAST SIDE BOYZ
"Crunk Juice"
TVT/Playground

Den extremt skrikiga och skråniga inledningen på *Crunk Juice* framkallar huvudvärk, men när väl sjundespåret *Contract* gungar igång faller bitarna på plats.

Plattan landar när tempot dras ner. Till och med hårdrockssamplingarna i Rick Rubin-producerade *Stop Fuckin wit Me* ligger rätt i luften. Sen passerar smörsången i *Lovers and Friends* tillsammans med Usher och Ludacris och heta *One Night Stand*.

Innan höjdaren *In da Club* dyker upp. Ludacris och R. Kelly gör sitt men bäst är ändå Lil Jons komprimerade produktion som gnuggar sig fram som en ångvält. Astajt crunk när den är som bäst.

Tyvärr förstör ju Chad och Pharrell allt för Lil Jon när de strax efteråt visar hur man gör en riktigt funkig låt byggd bara på en enkel liten rytm. Luftigt och fint, intelligent men ändå direkträff i solar plexus. Men det är ju alltid riskabelt att bjuda in The Neptunes att producera en låt på sin platta... Lil Jon, Big Sam och Lil Bo klarar sig ändå eftersom de inte försöker konkurrera med The Neptunes, Lil Jons hybrid av sydstatsfunken ligger mycket närmre hiphop än pop. De kör mer på tyngd än på finess. Smart val. Därför får de MVG.

Gary Andersson

LOGREYBEAM
"It's All Just Another Aspect of Mannerism"
Type/Dotshop.se

När Logreybeam (Gabriel Morley) uppträdde på Festival Rydal var det intressant att se hur han ömsom fördjupade sig i sin laptop och diverse effektboxar, ömsom lät sin klassiska utbildning komma till sin rätt vid en flygel. Han fipplade med sina svävande ljudlandskap vid datorn, gjorde ett utfall mot flygeln, ångrade sig halvvägs, vred på några knappar till, flyttade sig hela vägen till flygeln för några få toner, tillbaka till teknikparken för ännu mer delay och ljudmanipulationer, och så åter till flygeln en stund. För att vara en spelning med laptop var det ovanligt underhållande.

Logreybeams debutalbum är fyllt av vaga fält täckta med morgondimma. Här och där skimtar rester av industrimaskiner från någon svunnen civilisation. Toner från både traditionella som digitala instrument när lyssnaren genom dimman, ibland nära, ibland från långt borta. *It's All Just Another Aspect of Mannerism* känns lite som om Murcofs klassiska tendenser förlorat sig i Biospheres polcirkelambiens. Även fast albumet inte är vidare långt (38 minuter) känns det komplett.

Henrik Strömberg

ULF LUNDELL
"OK Baby OK"
Capitol

Jag kan nästan bli irriterad på Ulf Lundell. För den envishet han håller fast vid sitt uttryck emellanåt, för det sätt han i mina öron framstår som den medelålders rebellen som för länge sedan borde tappat sina uttrycksformer. Men, som det brukar vara med envishet, ibland måste man också beundra den.

Inte för att jag tycker att *OK Baby OK* innehåller så mycket extraordinärt material att den är oundgänglig, men den innehåller ändå så pass mycket (i både text och musik) att man förstår, att man håller med i hans strävan och uttryck och att man återigen måste revidera sin

ståndpunkt eller återigen hylla honom. En skiva som är lite mer än den genomsnittlige Ulf Lundell man lärt känna, utan att vara en klassiker. Utan att vara den där milstolpen. Att han sedan på omslagsbilderna gör allt för att se ut som Bob Dylan är en annan historia.

Magnus Sjöberg

MAGNOLIA ELECTRIC CO
"Trials and Error"
Secretly Canadian/Border

Hade detta varit en ny Neil Young-platta så hade den hyllats, det hade skrivits saker som att gubben är i högform igen. Men nu handlar det om sångaren och låtskrivaren Jason Molinas (Songs: Ohio) nya band och man förväntas klaga på honom som en hopplös Young-kopia.

Men varför ska jag det? Molina har ett skönt hängande gitarrspel, förmåga att skriva låtar och *Trial and Error* är en perfekt avslutning på musikåret 2004. Den har en slags behaglighet som för den skull inte är tillbakalutad, gubbig eller trygg. Snarare hörs här smygande och sprakande elektrisk musik tillverkad av män med rutiga skjortor. Snyggt jobbat grabbar.

Jonas Elgemark

MARDUK
"Plague Angel"
Regain/Sound Pollution

Redan efter åtta sekunder i inledande *The Hangman of Prague* vet man vart den här resan ska sluta. Rakt upp i himlen. Marduk är ännu ett i raden av svenska band som är enormt stora i sin genre utomlands men hemma i Sverige nästan helt okända. Marduk landar någonstans kring Cradle of Filth, Dimmu Borgir och Darkthrone. Men det blir aldrig löjligt eller plagierat för Marduk är så pass smarta och egna i sina idéer. Och sen har Marduk också en tyngd som jag tycker att många av banden i genren saknar. Marduk levererar tyngd, snabbhet och atmosfär i alla sina låtar. På sitt tolfte studioalbum visar de precis hur linjerna ska dras. *Plague Angel* kommer att ta världen med storm. Hoppas bara att lilla Sverige fattar också.

Per Lundberg GB

ALI SHAHEED MUHAMMAD
"Shaheedullah and Stereotypes"
Garden Seekers/Showtime

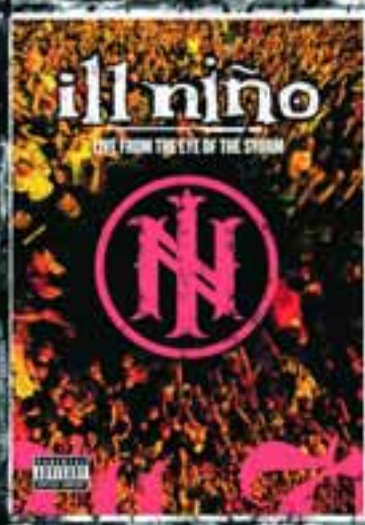
Vare sig Ali Shaheed Mohammad stått bakom mixerbordet i A Tribe Called Quest eller Lucy Pearl så har han, utan att söka bekräftelse i strålkastarljuset, alltid haft min respekt. Hans musik har ju letat (och hittat) nya sköna vägar till både dansgolvet och hemmamysen i soffan. Tribe har dessutom gjort ett par spelningar tillsammans nyligen, kanske finns det något på gång där också.

Men Alis solodebut *Shaheedullah and Stereotypes* är i alla fall en intim liten platta. Och mycket njutbar. Riktiga instrument har använts och självklart är produktionen organisk och levande, och väldigt lätt att fastna i. Inledande *Lord Can I Have This Mercy* med sin smygande och själfulla puls och pådrivande *Put Me On* tillsammans med grymme Stokley Williams är två definitiva höjdpunkter på en väldigt jämn platta.

Den här typen av fjäderlätta men samtidigt innehållsrika soul är det många som försökt fånga, Ali är en av få som lyckats. D'Angelo (vad händer med nytt material?), Roots, Slum Village och Erykah Badu har också gåvan men för andra blir resultatet oftast bara mjuk pop-musik utan värde. Jag är bara glad att få göra Ali sällskap på resan, fler fantastiska plattor är att vänta.

Gary Andersson

JULENS HARDROCK

ILL NINO
Live From The Eye Of The Storm
Påkostad DVD med livekonsert, dokumentär, intervjuer samt alla bandets promovideos.

3 INCHES OF BLOOD
Advance And Vanquish
Kompromisslös Heavy Metal från Kanada med influenser från bl a Running Wild och Judas Priest.

ILDISPOSED
1-800 Vindication
Danmarks största metalband är tillbaka med full kraft numera på Roadrunner. Hårdare än någonsin.

CHIMAIRA
The Dehumanizing Process
Sprängfylld DVD med komplett liveset, dokumentär, videos etc. Bonus EP medföljer!

Trött på att bara sitta på arset och vara ett fan? 2005 drar vi igång ett svenskt Roadrunner Street Team! Vi söker dedikerade metalfans som vill hjälpa sina favoritband att nå världsherravälde. Jobba hårt, hör ny musik först, träffa banden! Anmäl ditt intresse här om du är övertygad om att just du är av rätta virket: roadrunner@bonnieramigo.com

ROADRUNNER
RECORDS

www.bonnieramigo.com
www.roadrunnerrecords.co.uk

MUCD 110

Sverige är bra på musik nufortiden. Väldigt bra. Men det är få förunnat att kunna förvalta musik man växt upp med, vänner man mitt och saker som hänt och sedan kunna göra det till nya berättelser och melodier som sätter sig i både huvud och hjärta. FLORENCE VALENTIN behärskar det med besked, och "JOHNNY DRAMA" är en samling sånger om verkliga händelser och om människor som faktiskt finns.

www.pucka.se

STATE OF THE ARK

Copy
Controlled

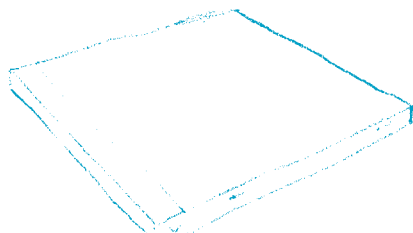
SEE REVERSE FOR DETAILS • MAX. REPRO-
DUCTION IN LA CANTIEROPOLIS • DETAILS
DE LA PICHESSE • NON AU VERSO PER
DETAILS • EXTRACTION DES INTROS

3243 54087 2 3

Release 27 december

Virgin

EMI

NIRVANA "With the Lights Out" Universal

När man närmar sig projektet med att sätta ihop en box ställs man (får vi förmoda) inför ett antal frågor. En av de mest väsentliga är var man ska sätta sitt fokus – vilken del av bandets karriär som är värd en fördjupning.

I april i år var det tio år sedan Kurt Cobain satte pipan till pannan och gjorde världen en musikalisk världsomvälvare fattigare. Om *With the Lights Out* är tänkt att hylla detta jubileum är väl tveksamt – men den hyllar det som inte gavs ut. Demos, alternativa tagningar, liveupptagningar och akustiska versioner som täcker det mesta av Nirvanas levnadsår. Första spåret (en cover på Led Zeppelins *Heartbreaker*) är från bandets första spelning någonsin, inspelad på en husfest 1987. Ljudkvaliteten går givetvis att diskutera, men som klenod är den rakt igenom oklanderlig. Som mycket annat på denna box, om man var och är ett fan av Nirvana.

Inte mindre än 68 av de sammanlagt 81 spåren ges ut i tidigare outgivna versioner. Och visst, de traditionella Nirvana-samlingarna är ju redan gjorda. Så det var ett klokt beslut. Även det att låta Jack Endino, som producerade debutplattan *Bleach*, vara en av de involverade i detta projekt. Men på vissa ställen är det ju själva grejen att få höra något svårtillgängligt än att det nödvändigtvis är en överdrivet bra låt. Det fanns liksom en anledning till att vissa demos kasserades för det som slutligen hamnade på skiva.

Den sista av de fyra CD-skivorna är en live-DVD, filmad under olika perioder. Roligast är de inledande låtarna, som filmats hemma i Krist Novoselics mammas hus 1988. Som så mycket annat på *With the Lights Out* stort i det avseendet att det så tidigt började dokumenteras. För demoversioner av låtarna till *In Utero* är inte spännande på samma sätt som Kurt Cobains första hemmademoversioner av *Polly* – tre år innan *Nevermind* släpptes.

Boxen är intressant, för att man följer bandets utveckling på ett helt annat sätt. Allt som allt är det riktigt mycket mums som bjuds. Och då har jag inte ens nämnt den 60 sidor tjocka bookletten...

Niklas Simonsson

SAFARI ON PLUTO "You Go to My Head" V2/BonnieAmigo

En tanke som ploppade upp vid första lyssningen på *You Go To My Head*: "Kurre bor i Grebbestad och i hans sjöbod programmeras det eminent syntrock tillsammans med två polare. De lägger på några grymma beats och Kurre sjunger. Tyvärr är Kurre inte sångare i ett hyllat rockband och hans bundsförvanter är varken DJ:s eller kända låtskrivare – så de får kalla handen hos bolagen".

Cesar Vidal, frontman i Caesars Palace, gör här debut med sitt hobbyband som först hette Safari. Trots att unge herr Vidal har en vacker stämma så är plattan rätt igenom ganska trist. Johan Elmros tillför beats och Mattias Holmlund experimenterar. Det uppstår en mängd blip-blop å la TV-spel och på flera spår osar det Teddybears.

Singlarna *Crazy Dream* och *Don't Let Them Get You Down* är förvisso okej. Och *Seven Seas* funk. Och på en hemmafest kan skivan agera bra bakgrundsmusik. Men mest för att man kan prata utan att störas av att det kommer något fantastiskt ur högtalarna.

Sandra Fogel

SICKBOY "Shake Hands with a Clenched Fist" Tigerbeat6/Dotshop.se

Inte helt överraskande är Sickboys första album en imponerande uppvisning i hyperenergiska breakbeats, halvlegala samplingsar och annat kul. Som om Kid606, Venetian Snares och Jason "Donna Sumer" Forrest låst in sig på ett hotellrum för lite energiska lekar.

Men där "Donna Summer" har en naturlig förkärlek för discorelaterade samplingsar är Sickboy mer inne på kommersiell amerikansk/australiansk gitarrmusik. Andrew WK, Offspring, AC/DC och Queen får finna sig i att hackas sönder och sprutas över tungt feta breaks. Det är faktiskt sjukt roligt. Skivan är så full av idéer och snabba vändningar att man nästan blir utmattad av att bara lyssna på galenskapen, och även fast den är blott 45 minuter lång kan man bli tvungen att ta en paus mitt i.

Henrik Strömberg

SILVERBULLIT "Arclight" NEG/BonnieAmigo

Göteborg verkar vara ett jåkligt ruttet ställe. I alla fall om man ska lyssna på stadens artister: Jens Lekman sjöng att han vill bränna ner Avenyn, Henrik Berggren i Broder Daniel sjöng att Göteborg stal hans ungdom. Silverbullet har i intervju efter intervju bett om att en atombomb ska utplåna stan.

Å andra sidan kan man ju alltid applicera klyschan att den största konsten föds ur existentiellt lidande, så kanske Simon Ohlsson bara borde vara tacksam över att han kom ut på baksidan.

I vilket fall är *Arclight* stor musik. *Arclight* är stor musik för att den kräver motstånd. Man måste – liksom man penetrerar en genomsnittlig Bukowski-novell – tugga sig genom all misantropi, rost, monotonins vansinne och missljud för att nå kärnan.

Det är som att ta sig genom meditationens olika nivåer för att nå nirvana, även om nirvana innebär ett Neu! nedklämt på ett SID-chip.

"Jag är över huvud taget trött på melodisk musik. Jag vill ha oljud, mer noise! Jag lyssnar nästan bara på onämnbare norska black metal-band", som Ohlsson uttryckt det själv.

Once Upon a Time är en monotonins högmässa, en högtidlig förening av EBM-beats och Jason Spaceman-drönande. På äkta krautmanér växlar man mellan introverta slamkryp (Call it In) och rungande rena arenaanthers (*I Promise You*) – det är Alan Vega och Bono som dansar ner benen till flis över en glödande Deep Purple-orgel.

Och det är just i avslutande *I Promise You* som Simon Ohlsson, likt en oväsensrockens Slim Pickens, rider den soniska atombomb som är *Arclight* hela vägen ner i hjärtat av Göteborg. Slutet gott, allting gott.

Kristofer Ahlström

SNOOP DOGG "R&G: Rythm & Gangsta – The Masterpiece" Geffen/Universal

Man går ut rätt hårt från start när man kallar sin nya platta ett mästerverk. Bara ber om att lyssnaren ska sätta på sig sina allra känsligaste hundöron och leta fel. Ett hundgöra, ska det visa sig, eftersom R&G inte innehåller några större tabbar. Däremot är den inte riktigt lika skönt tillbakalutad som *Paid tha Cost...* och i den jämna kamp som råder mellan de båda skivorna för att kora den bästa sedan debuten vinner den förra. Men det är med härfin marginal. När minimalistiskt spattiga låtar som singeln *Drop it Like it's Hot* trängs med snygga gitarrer,

spännande infall och ett groove som känns i maggropen går det inte annat än att skälla av förtjusning.

Fast, som vanligt när det gäller Snoop och hans gangsta-polare fastnar ylingarna av förtjusning i halsgropen ibland. Måste han ha med kvinnoförnedrande låtar som *Can You Control Yo Hoe?* Men visst – det är G-funk, gott folk, som med all annan sorts funk, flams och fantasiska idéer. Och det är oerhört imponerande att Snoop fortfarande kan göra så här bra musik. Det är inte ett mästerverk – men väl en av årets absolut bästa hiphopplattor.

Kalle Malmstedt

BRITNEY SPEARS "Greatest Hits: My Prerogative" Jive/Zomba/BMG

Britneys nio riktigt bra singlar:

1. *Baby One More Time*
2. *Oops! I Did it Again*
3. *Overprotected*
4. *Stronger*
5. *Born to Make You Happy*
6. *Everytime*
7. *Toxic*
8. *I'm Not a Girl, Not Yet a Woman*
9. *Sometimes*

En till jag gillar, vilket jag förmodligen inte borde erkänna:

Lucky

Hennes största misslyckande alla kategorier:

I'm A Slave 4 U

Och två väldigt onödiga covers:

1. *I Love Rock'n'Roll*
2. *My Prerogative*

Två urusla nya låtar på den här samlingen utan inbördes ordning:

I've Just Begun (Having My Fun)
Do Somethin'

Ett tecken på att Madonna inte bara har dåligt omdöme i fråga om filmroller:

Me Against the Music

Ett tecken på att R. Kelly inte bara har dåligt omdöme i fråga om minderåriga:

Outrageous

Thomas Nilson

NAS "Street's Disciple" Columbia/Sony

Kungen av New York är tillbaka med sitt storhetsvansinne som får andra skrytmånsar att framstå som föredömen enligt Jantelagen. *Street's Disciple* är ett dubbelalbum och det lär aldrig komma någon *The Lost Tapes* för Nas verkar ha tagit med varenda märkligt infall han fått. Eller vad sägs om en låt som *U.B.R. (Unauthorized Biography of Rakim)* komplett med diskografi? Nästa del i serien kommer handla om KRS-One. *The Makings of a Perfect Bitch* är en Frankenstein-inspirerad instruktion till hur man skapar sin drömtjej men på *Getting Married* vill Nas göra en ärbär kvinna av flickvännen Kelis. Politiska *American Way* är riktigt smart och sliskiga *Me & You (Dedicated to Destiny)* fungerar säkert för att döva Nas dåliga samvete för att han tillbringar för lite tid med sin dotter. På *Coon Picnic (These Are Our Heroes)* passar Nas på att dissas Kobe Bryant och ge props till Tiger Woods.

Musiken på *Street's Disciple* är nästan lika splittrad som Nas teman. Större delen är visserligen proddad av Salaam Remi och Chucky

GWEN STEFANI "Love.Angel.Music.Baby." Interscope/Universal

Efter att ha sett videon till Gwen Stefanis *What You Waiting For* (första singeln från hennes första soloplatå) har jag höga förväntningar. Gwen befinner sig i en surrealistisk Alice i Underlandet-värld där hon iklädd drottningkrona och långklänning jagar flickor i Bunnydräkter. Hennes hår är blondare än blont och hennes läppar är rödare än rött å la en tidig Madonna. Låten är en riktig golvfillare. Känner mig dock tveksam till att hon sjunger "Take a chance you stupid ho" upprepade gånger. Det kan vara ett sätt att ta tillbaka ordet hora och göra om det till något positivt men eftersom hon sjunger "stupid" före låten det mer som vad det är – ett sexistiskt nedsättande tillmål. Att det är Gwen som sjunger och inte en kille gör visserligen saken bättre men det känns ändå inte riktigt okej.

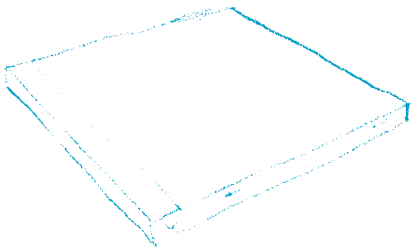
Men sak samma, det är en asbra låt, jag ger henne det. Tyvärr är resten av skivan inte tillnärmelsevis lika lyckad. Gwen vill så gärna låta tuff, cool, kitschig och japanskt kawaii (gullig och naiv) men trots producenter som Dr Dre, The Neptunes och André 3000 blir resultatet slätstruket och krystat. Det spelar ingen roll att skivan är så snyggt paketerad att man vill sluka den som en chokladpralin – musiken är smörja. Värst är de tålmodsprövande balladerna varav jag blir särskilt besviken på den smöriga duetten mellan Gwen och André 3000 i *Long Way to Go*. Att två av världens främsta stilikonerna låta så här tråkiga tillsammans är närapå otroligt. Ytterligare ett minus i kanten får hon för att hon så skamlöst försöker sälja in sig hos japanska skolflickor. En låt heter *Harajuku Girls* och är en hyllning till japanska skolflickor av den typ som avporträtteras i Shoichi Aokis fotobok *Fruits* och som lägger en förmögenhet på kläder och idolpyrlar. Där passar hon på att göra reklam för sin egen klädkollektion L.A.M.B. genom att sjunga om hur hon inspireras av deras stil: "Just wait till you get your little hands on L.A.M.B. cause it's super." I en annan låt sjunger hon om hur hon inte kan vänta tills hon får "göra Japan" och få massa nya fans. Det är osmakligt kommersiellt och min gissning är att

Thompson men den innehåller allt från traditionella Isaac Hayes- och George Clinton-samplingsar och beat boxing av Doug E. Fresh till hysterisk bounce med Busta Rhymes. Singeln *Bridging the Gap* med pappan Olu Dara, är ett tvättäkta bluespekorall i samma skola som Mos Defs *Blue Black Jack*.

Stora delar av *Street's Disciple* luktar ganska illa, och annat är bara konstigt. Men det gäller ju alla Nas album utom *Illmatic* – oförutsägharheten är en del av hans storhet. Dessutom är det värt att lyssna sig igenom skräp när belöningen är juveler som *Disciple*, *Live Now*, och *Thief's Theme*. Och en sak ändras aldrig: God's son, a.k.a. the Nazareth savage, a.k.a. the Hitchcock of hip hop, kan göra grejer med en mick som ingen annan kan.

Daniel Severinsson

hon skulle ha satsat på musiken istället för på fjäsk för att bli Big in Japan.

Moa Eriksson

KELLEY STOLTZ

“Antique Glow”

Jackpine Social Club/Border

Jag har stor respekt för personer som sitter hemma och spelar in själva. Det är musiker som inte vill närma sig dyra, moderna studior med producenter som lägger sig i. Musikalisk nyfikenhet och experimentlusta utan inblandning från andra brukar leda till stor musik.

På debuten som kom för några år sedan spelade Kelley Stoltz, liksom på *Antique Glow*, alla instrument själv och allt är inspelat i vardagsrummet. Det som kommer ut är en slags charmig släpig rockmusik fylld av skumma inslag, allt doppat i en varm ljudbild. *Antique Glow* är en sådan platta som lätt kan försvinna bland annan amerikansk lo-fi-rock, men Stoltz borde få mer respekt. Jag förstår också att den här mannen är en lyriker och ordkonstnär. Detta kombinerat med kvaliteter som fin låtskrivare och ljudutforskare gör Stoltz till en kille man måste vara rädd om.

Jonas Elgemark

THE STONER

“Upp till kamp”

JOHAN ZAKRISSON/JOAKIM MILDER

“Irrealis”

Apart

Två skivor som absolut har mer än skrivbolaget gemensamt. Dels är det samma rytmsektion, basisten Nils Ölmedal och trumslagaren Jon Fält, dels var, eller kanske är, tydligen saxofonisten Joakim Milder den yngre kollegan Nils Bergs (bandleadaren i The Stoner) lärare. Som upplagt för jämförelser och sammanblandningar alltså.

Debutplattan *Upp till kamp* är en otroligt välljudande historia. Lika mycket reaktionär som subtilt progressiv. Som det brukar vara. Det känns så oerhört trist att återigen behöva skriva det men det mesta av dagens svenska jazz må vara hur högkvalitativt som helst men den kan knappast beskylas för att vara särskilt formalistiskt innovativ eller speciellt modig. Å andra sidan bäddar de trygga ramarna och kärleken till historien till sällsynt fina enskilda prestationer och faktiskt ofta uppstår någonting spännande i alla dessa så bekanta toner. Antagligen för att jag tvingas lyssna noggrannare när jag inte översköljs av avantgardism och halsbrytande vändningar.

Bergs tenor är en bluesig historia. Mycket Rollins och rökig hard bop i tonen. Jag gillar det skarpt. Hans förmåga att ofta ligga säkert mil under sin ekvilibristiska förmåga och också beundransvärd. Aldrig mer toner för mängdens skull. Som kompositör är han också befriande enkel och lämnar mycket öppet för denna överkomptenta grupp han dragit ihop med trumslagaren Fält som ett välkommet yvigt element. Ölmedals bas är också stor och djup, Östholms är som vanligt begåvad och svängig, vackert är det dessutom med Jimmis Del Korras steeldrum på sista spåret *Guldfisk-trilogin* (*Love Theme From*). *Upp till kamp* är en knappast eftersökt skiva men å andra sidan är det en otroligt välljudande liten sak där man i detaljerna kan hitta storslagenheter och en och annan sanning om man lyckas ta sig förbi det lätta hindret av formalistisk träghet.

Konstigt nog är Zackrikssons och Milders skiva betydligt mer lössläppt. Skivan är inspelad och arrangerad under en dag vilket för en lekman kanske skulle betyda hårdare tyglar och en mer återhållsam attityd. Istället är det tvärtom. Det finns spänningar mellan rytm och tonmaterial

och en luftighet som känns som en essens i modern improvisationsmusik. Det rycker, sliter och drar mellan olika teman som slingrar sig in och ut i varandra. Plötsliga och oväntade explosioner i stillsamheten. Bitvis känns skivan nästan skulptural i sin form, utan att för den skull verka pretentiös, snarare avspänd. De individuella insatserna kommer lätt i skymundan för gruppspelet vilket jag tycker mycket om. *Irrealis* är en otroligt spännande skiva. Stilen och bitvis slick men också spretigt burlesk och ibland nästan irriterande såsigt ostyrig, bitvis lyrisk och mystisk, andra gånger tillsynes nästan planlöst sökande.

Aparts båda släpp är på många sätt varandras motpoler trots yttre samhörighet. Det finns förstås små brister i båda men på det hela taget är de spännande och otroligt välgjorda musikaliska utflykter på var sina musikaliska kartor.

Fredrik Eriksson

TITIYO

“Best Of”

Warner

“...snälla, snälla portierflicka få henne att sluta, jag håller på att självdö, av egen vilja. ‘Babe ååh baby you know that I love you you know that I love you’, Mirjam gav sig inte, trodde hon sjöng fint, repeat repeat repeat, ‘I don’t want to hurt you... I’m screaming at you when I should give you flowers’”.

Efter Linda Skugges *Saker under huden* är Titiyos debutalbum den otäckaste musik jag kan tänka mig, bara för att kapitlet tonåriga Linda på chartersemester med sina hemska kompisar är bland det otäckaste jag läst. Så om ni ursäktar knappar jag helst förbi *Flowers* och *Man in the Moon* på den här skivan. Med tanke på senare års transformering från soul-Titiyo till gitarrpop-Titiyo är hennes *Best Of* förvånansvärt homogen. Men Titiyo är förstås en så stor sångerska att hon inte har några svårigheter att röra sig mellan olika genrer. Att nya singeln *Loving Out of Nothing* låter väldigt åttiotial och att hon gör en cover på Fiction Factorys åttiotialshit *Feels Like Heaven* är en tydlig indikation på vart hon är på väg.

Thomas Nilsson

THE UNICORNS

“Who Will Cut Our Hair When We’re Gone?”

Rough Trade/Border

Snacka om att ha vansinnigt många bra idéer. Det kanadensiska rockbandet skapar stor magi med billiga syntar, skräpiga gitarrer och knivskarp melodikänsla. Trion blandar allvar med humor och skriver löjljigt starka låtar som framförs lekande lätt utan några som helst pretentioner men med en ständigt närvarande melankoli. Faktum är att plattans 13 spår innehåller så mycket impulser, uppslag och fantastiska melodier att de skulle kunnat räckt till betydligt fler låtar. Ibland dyker det upp en lysande syntslagen eller ett underbart stick som försvinner för att aldrig mer återkomma. Så underbart slösaktigt. Inte heller låtstrukturerna uppför sig som brukligt då gruppen ofta struntar i att hänga upp sig på en återkommande melodi och istället låter kompositionerna ta nya vägar. Med andra ord är The Unicorns andra album ett av årets allra bästa. En platta som gavs ut i Nordamerika redan för ett år sedan.

Robert Lagerström

THE VERVE

“This Is Music: The Singles 92-98”

Capitol

De var ämnade för något oerhört stort.

Redan förstasingeln *All in the Mind* var storslagen, fantastisk och rymdfylld nog att inhysa en halv Vintergata. Stora ord, men The Verve var ett suveränt band. Som hade en underlig karriär.

Efter plattorna *A Storm in Heaven* och *A*

Northern Soul blev bråken mellan sångaren Richard Ashcroft och gitarristen Nick McCabe så allvarliga att bandet splittrades. Efter något år hotade dock Ashcroft att överge musiken helt om inte McCabe ville återförenas. Ytterligare året därefter släpptes singeln *Bitter Sweet Symphony*. Resten är historia.

Tredje skivan *Urban Hymns* skiljer sig från de två tidigare. Inte enbart för att den omformade bandet från indieälsklingar till stadiumfavoriter. Låtarna är även rakare, det är mindre utsvävningar och mer arbetat efter en mall. Skillnaden var att sångare Ashcroft drog ett tyngre låtskrivarlass. Men det där lilla fanns kvar, det speciella som var nog tydligt att särskilja dem från en genomsnittlig lagom-massa.

Kort därefter begravdes bandet åter, vilket är oerhört synd. Inte enbart för att man undrar hur mycket mer stordåd bandet kunnat uträtta. Richard Ashcrofts solostrapatser kan inte mäta sig med vad The Verve lyckades prestera. Något denna samling kraftigt tydliggör.

Niklas Simonsson

WITHIN TEMPTATION

“The Silent Force”

BMG

För gemene man torde tulpaner, haschintrökta coffee shops samt sexträsket Red Light District vara standardsvar för att beskriva Holland. Rockälskaren kanske nämner att bröderna Eddie och Alex Van Halen föddes i Amsterdam under femtiotalet och sen blir det inte mycket mer. BeNeLux-länderna har inte direkt gjort sig kända som rockmetropol om man ska vara helt krass. När Within Temptation år 2003 släppte *Mother Earth* slog de igenom på bred front och med *Silent Force* lär deras popularitet ytterligare expandera och Holland har äntligen fått sina rockstjärnor.

Vi har att göra med en stilfull mix av hård rock och orkestrala arrangemang som till stora delar producerats i Sverige. Sharon den Adels stämma framkallar gåshud precis när som helst

på dygnet och det känns befriande att de inte harvar på i gothens vanliga standardklyschor om mest ensam, mest missförstådd och mest ledsen i hela universum. Särskilt tydligt är det i refrängen till den strålände *Pale*: “I have to try to break free from the thoughts in my mind/Use the time that I have/I can’t say goodbye, Have to make it right/Have to fight, cause I know in the end it’s worthwhile/that the pain that I feel slowly fades away/It will be alright”.

De lugnare partierna blir ibland lite väl smetiga, men när hela härligheten brakar lös går det inte att bärga sig – skruva upp volymen och njut!

Roger Bengtsson

ZORN

“All We Can Do is Enjoy the Ride”

Lux Nigra/Dotshop.se

Ett av de vackrare album jag hört i år. Så, då fick jag ur mig det snabbt. För varför sitta och hålla på det när musiken som strömmar ut ur mina högtalare för vem-vet-vilken-gång-i-ordningen är så melankoliskt stilfull, så ren och så harmonisk. Samtidigt som den innehåller kantheter och opolerad yta så det räcker för att skapa intressanta brott i en annars smidigt flytande ström av digitala ljud.

Detta är Michael Zorns andra album och det låter mörkare än debuten. Men det är ett mörker som inte känns skrämmande utan som fångar och bär en. Bräckliga harmonier som påminner om tidiga Autechre blandas med basgångar som för tankarna till Monolakes djupa technodub. Till skillnad från det högteknologiska Monolake som gärna bygger egna ljudprogram är Zorns skiva dock inspelad på det relativt simpla ljudprogrammet Fruity Loops. Ett enkelt nybörjarprogram som är kul att använda, men som sätter gränser för hur bra produktionen kan bli. Och det är lite synd. En låt som *She Lights a Cigarette and Stops Time* hade förmodligen fått mig att svimma om den haft bättre ljudbild.

Mats Almegård

U2

“How to Dismantle an Atomic Bomb”

Island/Universal

Det stod klart ganska tidigt vad de hade i kikaren. Det läckte ut rykten från inspelningarna att det här var deras första garagerock-platta och tillbaka till basic och sånt tjafs. Tillbaka tänkte jag. Tillbaka till vad? Vad U2 gjort är inte en rå garagerockplatta. De har “bara” gjort en otroligt bra U2-platta.

Man kan aldrig komma hela vägen tillbaka. Man har alltid för mycket erfarenheter som man plockat på sig under resans gång. Saker man inte kan lämna bakom sig helt enkelt. Därför går det aldrig att komma tillbaks till basic. Fast ändå på något sätt så lyckas ändå Larry och Adam få fram en känsla i kompet som har ekon från ganska långt tillbaka på U2:s resa. Kanske inte så långt tillbaka som *Boy* och *October*. Men jag hör klart och tydligt *War*. Enkelt. Stadigt. Hårt. En grund att stå på. Där de två övriga medlemmarna lämnas utrymme att briljera.

Bono. Denne gigant. Med ett samvete och engagemang större än både Sting och FN. I mångas ögon en patetisk publikfriare som plockar lätta poäng genom att visa upp sig med fattiga och utsatta. I ett konstant försök att frälsa världen från ondo. Jag anser att sådana ikoner behövs. Vi behöver någon att se upp till när ingen annan tar tag i saker och ting.

Som sångare i världens största band är Bono åtminstone störst. Bakom mikrofonen

slår ingen honom på fingrarna. Som textförfattare är han oklanderlig. Som frontfigur finns ingen starkare lysande stjärna.

Aningen snett bakom står The Edge och sprider kärlek genom sin Fender Explorer. Tycker det är helt rätt att han fått så mycket utrymme på den här skivan. Kanske lite mer än vanligt. Eller som det var på den tiden när U2:s skivor hette *War* och *The Joshua Tree* eller varför inte bandets absolut bästa genom tiderna i mina ögon/öron – *The Unforgettable Fire*. The Edge har ett såreget sound. Hans kännetecken är eko och aningen distorsion. Rätt använt så är det oslagbart. Lyssna på *Love and Peace or Else*. Det är 2004 års version av *Bullet the Blue Sky*.

Tillsammans är alla fyra byggstenarna, Larry, Adam, Bono och Edge ett fantastiskt band. Och ihop med producenterna Brian Eno, Flood, Daniel Lanois, Howie B och Steve Lillywhite har de gjort en fantastisk U2-platta som kommer att hålla i många år framöver.

Per Lundberg GB

CD 9 • 2004

Sista skivan för året är i princip en nationell angelägenhet. Det borde vara en liten hint om hur god den svenska musiken kan vara just nu. Från svullna gitarrväggar till skimrande beats. Också bland de mindre och knappt märkbara skivbolagen, de som ryms i min garderob, sjuder det av liv och sådant uppmuntrar vi. Så håll till godo med en liten bit av den svenska musik-kakan så hoppas vi på ett lika gott nästa år.

1 Silverbullit

Once Upon a Time

Det som inte sagts och skrivits om Silverbullit den här hösten är antagligen inte värt att tas upp. Sällan har väl en hype varit så massiv som denna och med all rätt. *Arclight* är inte bara Silverbullits efterlängtnade tredje skiva, det är en stor pretentiös mördartagg rakt i hjärtat, infekterat med krauttrummor, bodysyntar och stirra på skorna-gitarrer.

2 Douglas Heart

Always No

Douglas Hearts EP *I Could See the Smallest Things* livar inte bara upp utan lurar också fram vackra förnimmelser om några bedårande år i brytpunkten mellan åttio- och nittiotal. Gitarrer, gitarrer och gitarrer som Lars Aldman skulle ha sagt. Fantastisk drömpop, världens vackraste sång och så skimrande skirt. Douglas Heart sträcker sig numera ett långt steg bort i tid och rum, långt bortom all annan dussinpop. www.labrador.se

3 The Plan

We Stopped Running

Även om hysterin är något mer dämpad kring *Embrace Me Beauty* än kring debuten så går det inte att komma ifrån att Theodors och Mikael's popband är något lite extra. Kanske handlar det om vingligheten, kanske om panflöjter och rätt mycket om att göra skandalöst snärtiga poplåtar som denna. De livar i alla fall upp senhösten med en liten turné och en ny singel. www.theplan.nu

4 El Perro Del Mar

Coming Down the Hill

Egentligen är *What's New? El perro del mar*, Saras nya trespårs-EP, det bästa man kan knyta ihop hösten med, kanske till och med året. *It's All Good* är en så knäckande bra låt i all sin glädje, handklapp och katedralskörer. Det är sanslöst att kunna tycka det efter dessa förkrossande bra CDR-skivor hon gett ut på lilla Hybris under året. Har du missat någon av dem får du ett smakprov från den sista här. www.hybris.com

5 Eskalator

När tunnelbanan slutat gå

Det märkliga med Eskalator är inte att de sjunger ska på svenska utan hur de lyckas få sin baktakt att låta som den var inspelad på Jamaica för sådär fyrtio år sedan, eller släptes på något svartvitt skivbolag i England omkring 1979. Knastrigt, fartigt småskevt och helt galet dansvänlig musik. Numera också i lyxförpackning med tillägget Deluxe. www.eskalator.net

6 Those Pyjamas

Oh Ramona

Man ska väl lurats att tro att Linköping-gruppen Those Pyjamas direkta powerpop bara handlar om att göra smäckmusik när det istället är lika mycket ett renade samtidsfilter. På hemsidan skriver de att musiken är ett soundtrack till hela det moderna samhällets hets, kaos och förvirring. Det är lätt att förbise detta då *Oh Ramona* istället är rock'n'pop i sin mest absoluta form. www.promopop.com

7 The Stuff

Pl-Pl-Please

Med gigantiska rättthuvuden och hemliga medlemmar skulle man kunna tro att The Stuff var ett i raden band som inte vill ge smutsrocken något ansikte. Det gör de inte heller, istället handlar det om retroskräppop av bästa märke. Rykten skvallrar om att de har någonting att göra med Moder Jord Massiva, fast det är nog bara rykten. Låt oss istället hoppas på att de snart lämnar kloakerna och ger sig tillkänna om vilka begåvade popsnickrare de är. www.illwindrecords.com

8 Vector Lovers

Yamanote Sundown

Vector Lovers är engelsmannen Martin Wheeler. Han släppte ifjol EP:n *Roboto Ashido Funk* på egna etiketten Iwari. Därefter värvades han till Soma som först gav ut EP:n på nytt och nu också Vector Lovers första album. *Yamanote Sundown* rör sig emellan stillsam electro och något som man för tio år sedan kanske skulle kallat ambient. Försiktiga melodier och mycket swischanden men också passande lurmusik i mörka nätter. www.somarecords.com

9 Foxtown Five

I've got Soul

Att Grooves Annica Henriksson går i taket, eller snare i spagat på golvet, när hon hör Foxtown

Five kan vara lätt att förstå. Gruppens högslande vita soulstomp bör tilltala många dansugna som inte räds kaxighet eller tamburiner, handklapp och extatisk blås. Att de redan har en hipp klädssponsor bådar också för stilrena scenframträdanden. www.foxtownfive.tk

10 Richard Reagh & wwnb2

Color if the Birds

Det är en bisarr upplevelse att se Richard Reagh och hans komband/dansakt wwnb2. Omringad av två brats som svängt om en konstskolas sextiotalistiska konkreta gatuteater står Richard själv i mitten som en bortkommen backpacker med akustisk gitarr och framför sina smått genomkluriga sånger. Låtar som inspelad form är lika delar clips and cut som vemodiga stirra på väggen-dängor. Helt klart ett av årets mesta och konstigaste konstellationer. www.reagh.net

11 Fatboy

This Tear Will Never Leave My Eye

Grunderna till Fatboy lades i den bubblande rockabillyscenen i Grycksbo och Svartnäs i slutet av 1970-talet. Sångaren Thomas "Pegge" Pareigis beskriver deras musik som en metanoldoftande speedwaymatch i mörkaste Dalarna, registrerad av David Lynch. *This Tear Will Never Leave My Eye* fångar nog mer morgon efter, småfull och melankolisk hängandes utanför den stängda folkparken. www.fatboy.se

12 Ett skelett

Too Late Too Soon

Förutom deras fantastiska bandnamn har Ett Skelett en finfin balansgång mellan det tokroliga och dödsallvar. Deras musik är också en kalasfin röra av trummaskiner, programmerat gnissel och skrammelgitarrer. En strålände röd egenproducerad EP finns att införskaffa från denna lysande Stockholms-kvartett. studio@primal.se

13 Caine

U

Op, Mofo, Rokkz och Hypeman infinity utgör göteborgska hiphop-akten Caine. Deras behjärtansvärda politiska korrekthet blandas upp med strålände beats och en inte allt för avlägsen vilja till att festa. De högaktar tre p:n – Protestera, Provocera och förstäs Party – bara det är värt att beundra. Läs vidare om dem på sidan 10. www.hugga-mugga.com

14 Moody Alan

Something New

Moody Alan må slå underifrån i Sverige men har lyckats få viss uppmärksamhet i både japansk och fransk radio. Nysläppta femspårs-

EP:n *Every Sense of You* vittnar om gruppens vilja till att göra mångbottnad rockmusik som mycket troligt kommer ge dem mer uppmärksamhet i hemlandet också. Se upp för kommande fullängdare. www.cryingbob.com

15 The Cloud

She's that Kind of Girl

Det här är tredje spåret från The Clouds debut-EP och en försmak på vad bandet kan tänkas åstadkomma med sin inplanerade fullängdare nästa år. Bandet bildades i Stockholm våren 2003 och spelar gitarrbaserad stämsångsrock med tydliga influenser från både country och pop. Resultatet blir ett sound som man bara kan kalla för självklart och tidlöst. www.ssschuit.se

16 Scraps of Tape

Hands are Tied

För vissa är postrock förenat med skägg och överdrivet pretentiösa jättelånga låtar, för andra som Malmös Scraps of Tape, kan all denna unkenhet förvandlas till något enastående vackert och storslaget. Som ett massivt instrumentalt musikorgan som piskar upp kaskader av toner, sinnesstämningar och mörka toner. Fullängdsskivan *Read Between the Lines at All Times* injicerar hopp till alla oss som somnar innan man hinner säga Constellation. www.tenderversion.com

17 Square

Run Around Naked and Destroy (Party on My Own)

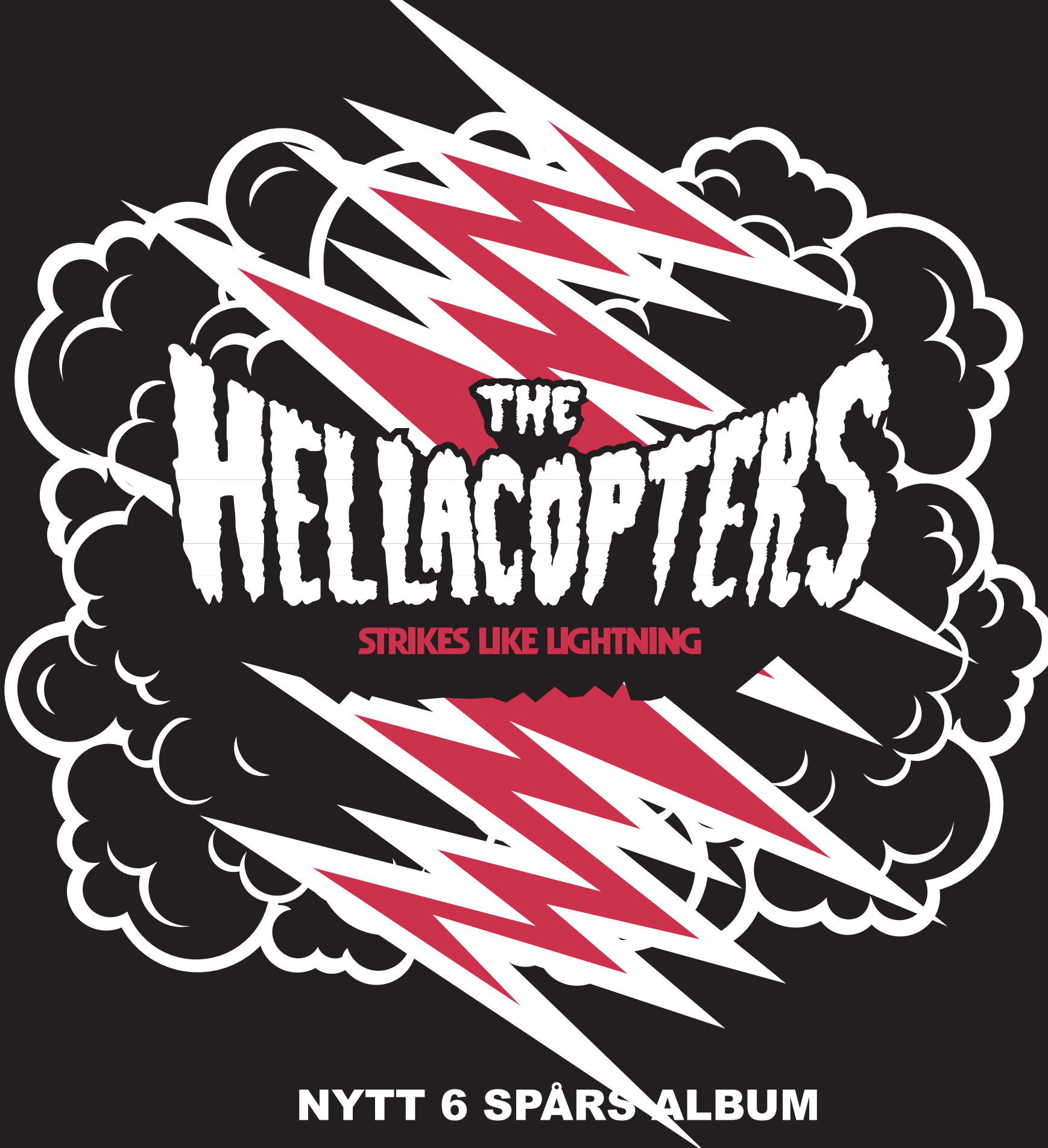
Örebrogruppen Square beskriver sin musik som en blandning av high speed ska och sextiotalsgaragerock och är det något som dessa uniformerade ynglingar inte saknar är det frenesi. De kan också konsten att komma på luriga låttitlar. www.squareband.com

18 Once We Were

Em

Denna Göteborgs-trio är betydligt mer sparsmakade än vad bolagskollegerna Scraps of Tape är. Ändå kan deras minimalism också vara storslagen och episk. Faktiskt också de en livboj på det livlösa postrockhavet. På *Em* viskas det till och med fram lite sång och bland alla vackra melodier. En EP, *Winter Kept Us Warm* producerad av Loghs Mathias Oldén, finns numera att värma upp i snällblåsten. www.tenderversion.com

Text och musik: 1 S Ohlsson/J Ölmeskog/J Rintamäki/A Gustafsson/A Nilsson Neg Network Entertainment Group 2 P Wallgren/M Dahlberg/R Spatalovic/M Sjöholm/D Brandt 3 T Jensen/M Furugärde Bow Music production/EMI Music Sweden 4 S Assbring 5 Dr Slide/M Burner 6 E Swahn/L Ekermo/M Pettersson/B Lassebro/GJohansson 7 The Stuff 8 Vector Lovers Soma Publ 9 T Arnsby/P Engkvist/J Eriksson/J Knutsson/A Malm/M Sjödel 10 R Reagh 11 T Pareigis/H Kiviho 12 Ett Skelett 13 Cain 14 J Sveningsson/D Johansson/J Sveningsson 15 The Cloud 16 J Gustavsson/M Persson/K Jansson/M Nilsson/H Holster/M Björk 17 E Ficks/M Ficks/M Augustini/A Alm/C Persson/P Fridell/F von Ahn 18 E Rosén/U Christoffersson/P Tannergård

THE HELLACOPTERS

STRIKES LIKE LIGHTNING

NYTT 6 SPÅRS ALBUM

Innehåller Radiohiten
TURN THE WRONG KEY

PSYCHOUT
RECORDS

DVD**A PERFECT CIRCLE
"aMOTION"****Capitol**

Det är poppis av rockstjärnor att anlita filmregissörer till sina videor. Men det ska ju gärna tillföra något också. David Fincher (*Fight Club*, *Panic Room*) lyckas mer än väl – i alla fall när han tog sig an A Perfect Circles *Judith*. Mycket bra, precis som de flesta av bandet videor.

A Perfect Circle verkar vara en bra avlastning för sångaren Maynard James Keenan. Genom att inte enbart sjunga i Tool slipper han snöa in fullständigt på svårtillgängligt introverta musikepos på åtta-nio minuter. A Perfect Circle är som ett Tool i light-version. Vilket även avspeglar sig i videorna. Men *aMOTION* är ändå lite fatig, eftersom bandet varken har många plattor eller videor i bagaget att rota godis ur. Nio stycken finns med här. Lite bonusmaterial i stil med bildgalleri och remixer på gamla låtar gör inte *aMOTION* avsevärt fetare.

De videor som finns är förvisso riktigt bra. Nyss nämnda *Judith* och framför allt *Weak and Powerless*. Liveversionen av *The Noose* är också mycket bra. Så bra att man ville haft lite mer...

Niklas Simonsson

**BRUCE SPRINGSTEEN
"In Concert"****Sony**

Denna semiakustiska MTV-inspelning från 1992 utan E-Street Band (professor Roy Bittan och Patti Scialfa är dock på plats) är bredbent och stompig värre (schysst klädstil och rörelseschema, bandet...). Klassiker som *Atlantic City*, *Thunder Road* och *Grownin' Up* klarar sig nätt och jämt undan med hedern i behåll när bossen samlat ihop ett gäng musiker som presterar covers på hans låtar. Tyvärr gör han själv inget större intryck själv heller. Därför blir det endast kuriosavärde på denna konsert.

Gary Andersson

CULTURE CLUB**"Greatest Hits"****Virgin/Capitol**

Hur saboterar man lättast en framgångsrik karriär? Genom att byta namn till ett fånigt tecken? Börja intressera sig för barn på ett olämpligt sätt? Nej, ibland kan det faktiskt vara betydligt enklare än så.

1984 stod Culture Club på toppen av sin popularitet. De hade dominerat listor jorden runt med *Karma Chameleon* och *Do You Really Want to Hurt Me?* och sångaren Boy George var massmedialt i samma liga som Madonna och Michael Jackson. Världen väntade på deras comebacksingel. De fick *The War Song*.

Iklädd en förfärlig rödlockig peruk sjöng en tungt kokainmissbrukande Boy George tänkvärda rader som "War is stupid and people are stupid" till barnprogramsmusik. De hade lyckats koncentrera allt som var fel med åttiotalet till fyra minuter. Det var över. Men Culture Club fortsatte att existera ett tag till och gjorde i slutet på nittiotalet en lite fetare och lite tunnhårigare comeback.

Om man har en förkärlek för åttiotalskoner på dekis är videokavalkaden från *The War Song* och framåt väldigt tilltalande, annars kan det nog vara rätt plågsamt att titta på. Men glöm inte bort att de innan dess, i drygt ett år, var en av världens bästa popgrupper.

Thomas Nilson

THE RASMUS**"Live Letters"****Playground**

Live Letters utgörs till stor del av en konsert som spelades in den 21 augusti i år på Gampel Open Air i Schweiz. En konsert

som ger prov på hur stora The Rasmus blivit internationellt. Gruppen spelar på festivalens stora scen inför uppskattningsvis 79 000 människor och publiken får valuta för pengarna. Alla hitlåtar är med och ljussättningen är oftast snygg och förhöjer intrycket. Faktumet att ljudet inte har redigerats i efterhand ger en perfekt live-känsla.

Resten av skivan bjuder på klipp från videospelningarna av *In the Shadows*, *In My Life*, *Funeral Song* och *Guilty*. Det är alltid trevligt att följa medlemmarna i bandet på närmre håll, precis som i intervjun som också finns med. Där berättar bandet om succén, låtarna och deras älskade Finland. Att det även finns stillbilder från videospelningarna känns sammanhanget onödigt. Samma sak gäller för videorna som visas i sin helhet. Det är bara att slå på MTV så dröjer det garanterat inte lång tid innan de visas.

Andreas Eriksson

GLUECIFER**"Royally Stuffed"****Sony**

"Keep It Stupid Simple."

Livet är fullt av ledord och förmaningar, försök och förpliktelser. Men ibland är det den raka och enkla vägen som är den rätta att vandra. Precis som i Gluecifers värld.

Biff Malibu med anhang bjuder på en fartfylld resa i sin färsk DVD-utgåva *Royally Stuffed*. Tydligen är det ganska precis ett årtionde sedan bandets första staplade steg. Och en bättre present åt sig själva är svår att tänka sig.

Konserten är filmad i Bergen i maj. En lagom tät miljö, med ett uppslupp band som betar av ett antal höjdarspår – bland annat *Car Full of Stash*, som är en av årets bästa låtar alla kategorier. Plus även för den egenhändig ihopknäpade turnéfilmen, där bland annat samtal med tyska fans höjer humornivån rejält.

Visst har de lite kvar till Turbonegros nivå, men Gluecifer bevisar att deras rockmaskin långt ifrån går på tomgång. Bara att sticka ut hakan och erbjuda kunglig stockning är det inte alla som har stake att klara av...

Niklas Simonsson

LAIBACH**"Laibach"****Mute/Capitol**

Håll i (uniforms)hatten Laibachfans! Den här DVD:n kommer ni nämligen rusa efter i galopp. Den innehåller tretton videor, från *Drzava* (*Der Staat*) som är filmad 1986 till sprillans nya *Das Spiel ist Aus*. Förutom detta innehåller den *A Film About WAT* som är en slags kalla-kriget-möter-Laibach-dokumentär och som även innehåller bandets kommentarer till alla låtarna på senaste skivan *WAT*.

För er, som jag, som har svårt för allvarliga män som klär sig i SS-uniform är det här en videosamling som känns lika tveksam som Laibachs image alltid känts. Men om man bortser från den ideologiska tveksamheten (om man nu kan det) så är det här en bra dokumentation av ett band som alltid väckt motstridiga känslor. Videorna är inte så mycket att orda om, de är faktiskt rätt trista: från *Drzavas* korniga liveframträdande, *Opus Dei*-tidens panoreringar av Alperna och de fyra allvarliga männen i förgrunden, *NATO*-erans lek med digitala videoeffekter (som idag känns passé och enformiga) till nya videon som inte heller är särskilt intressant. Lustigt att ett band som fokuserar så mycket på image och konstnärlighet ändå gör så tråkiga videor. Enda videon som duger någorlunda är *Sympathy for the Devil* och det för att det känns som en B-skräckis. Men om det var

tänkt så är ju en annan fråga.

Det som däremot är intressant är dokumentären om Laibach. För mitt i min avsmak för deras image finns ändå något intressant som talar om vår tid och framför allt om kalla kriget och murens fall. Laibach hade nog mer funktion på åttiotalet än de har idag. De känns som en dinosaurie från Sovjet-eran. Och samtidigt finns det riktiga pinsamheter här, bland annat får vi lära oss att Laibach förutspådde elfte september i sina låtar. Sen dras två texttrader fram som skulle kunna passa på vilket terordad eller avfyrande av påksmallare som helst. Och deras framställning av andra världskriget får håret att resa sig på mig.

Trots många tveksamheter och dåligheter är det här ändå en intressant dokumentation av ett band som följt sin linje konsekvent och inte vikt en tum. Fascinerande och fränstötande på samma gång. Och som sagt, är man fan så är det dags att bege sig till DVD-affären.

Mats Almegård

Vinyl

Vad var det han sa på Ängenscenen i Emmaboda förra sommaren? Jag minns inte men det hade någonting med bajs att göra, tror jag. I vilket fall som helst har jag sett fram emot ett riktigt släpp med **Mustafa Et Monique**. Vad passar bättre för deras söndertrasade drömpop än en vacker 10" utgivet på Malmö-bolaget Oscillatone. *The Houdini Aubergine EP* handlar om fantastiska svetsgitarer och slamliga källartrummor som på ett förtjusande sett ramar in just de där melodierna och den där popmusik som någon långluggad lämnat efter sig genom fyra decennier. Visst stinker det både Brad Laner och Kevin Shields ibland men det är så oerhört vackert att jag älskar det!

Fredrik Eriksson

Hellylle-bolaget Hej Musik! fortsätter prångla ut snygga vinyl i sin singelklubb. Denna gång blir det ett sidosteg från övriga poppiga releaser – **Thieves Like Us** lo-fi-house består av mer lekfullhet och mindre genre-trogenhet än brukligt. Duon består av Björn Berglund och jänken Andy XXX, med bas i Berlin. I den medvetna miljön borde de sticka ut en aning. *Drugs in My Body* dammar på i lagom tempo, och luktar betydligt mer rolig fest är trendriktig klubb. Ett beräknat val, kan man tolka det som. Det är i alla fall lika charmigt som bra.

Förväntade mig något mer rockigt i stil med Hellacopters eller liknande när nälen landar på **Sofia Hårdig And The Needles** vinylsingel. Faktumet att Kenny Håkansson från Hellacopters återfinns i bandet lurade kanske en aning. Nu handlar *Ooo Ooo Ooo* (*Pushing Myself*) (Trewetha/Sound Pollution) lika mycket om vrickiga poptoner som tuggande rock. Småalarmigt och tilltalande. Hennes luriga röst låter emellanåt som PJ Harveys, i dennas bråkigaste stunder. Två spelningar på CBGB:s i New York i bagaget gör ju inte CV:n sämre direkt. Längtar efter fullängdare...

Niklas Simonsson

ALBUM**3 INCHES OF BLOOD****"Advance and Vanquish"****Roadrunner/BonnieAmigo**

Förra årets mest överreklamerade band var The Darkness. Nu kommer deras gamla bolagskompisar 3 Inches of Blood med sin andra fullängdare, kryddad av orcher och slagfälsromantik.

Det handlar, precis som med The Darkness, om en hyllning till det förgångna. 3 Inches of Blood påminner om Accept, King Diamond och gamla Helloween, men är inte ens hälften. Sångaren i The Darkness, Justin Hawkins, lär gilla *Deadly Sinners*. Det är också en av bandets bättre låtar, tillsammans med melodiosa *Revenge is a Vulture*.

Torbjörn Hallgren

4LYN**"Take it As a Compliment"****Playground**

Inledande spåret *Trains* står med ett mäktigt primalskri som får mig att hoppas att detta är mer än bara vanlig keps-metal. Och visst är det så.

Tyska 4LYN har mycket gemensamt med The Lost Prophets melodiska variant av nu-metal. Det är tungt och ljudbilden är kompakt, men samtidigt ger bandet plats åt harmonier som bryter av mot det tunga och malande. Intressanta popmelodier ur Foo Fighters skola snurrar runt i låtarna, och det ger helt klart pluspoäng. Den sliskiga versen i *Eobane* ursäktas av de snygga ackordföljderna i låtens refräng ett bevis på att starka melodier tar en långt.

Jag är överraskad över att jag gillar det här.

Mikael Barani

THE 69 EYES**"Devils"****Capitol**

Just när jag blivit övertygad om att goth-musiken för evigt dragit kistlocket över sig dyker det ständigt upp nya skivor. The 69 Eyes är ett band som gärna fått stanna kvar på en undagörmd plats. Deras blandning av oattraktiv rock i Ramones-anda och trött-körd svartrock är inte roligt på något sätt.

Andreas Eriksson

THE 411**"Between the Sheets"****Sony**

Fyra airbrushade (?) multietniska unga tjejer i vita linnen försöker prata och sjunga över samplingar, orkesterarrangemang och moderna tongångar samtidigt som de tränar sig på att se flick-kåta ut. Grannflickan som börjar utvecklas och få attityd, typ.

Resultatet låter "ching-ching" i kassakistorna för gubbarna bakom konceptet när hitsen trillar in. Alla vinner. Eller?

Gary Andersson

AK-MOMO**"Return to N.Y."****Exergy/**

Det finns skivor som inte låter som så mycket annat man hört. Return to N.Y. är i stort sett en sådan. I stort sett, eftersom den också är så pass fylld av superba sånger, sådana som inte bryr sig om hur de framförs eller i vilken miljö. För ljudbilden är emellanåt speciell. Allt framfört på exempelvis optigan och mellotron, alltför sällan använda i modern musik; ja, alltför sällan använda stämningsskapare och musikvidgare. Anna Karin von Malmborgs spröda sång, lika delar Stina Nordenstam och återhållen Kate Bush, men ändå med tillräcklig personlighet att ingen jämförelse egentligen blir rättvis. Musiken rör sig ofta, naturligtvis på grund av stämningarna och instrumenten, i samma filmiskt subtila och beskådande fåra som exempelvis Portishead gjorde för en tio år sedan. Nu ska det för alla triphopens belackare också sägas

att AK-Momo inte har så mycket med triphop att göra. För det här är på något sätt mer förankrat i loungemusik, i någon slags mjukjazzig kostym sydd av en mycket egen-sinnig skräddare. Det svänger emellanåt riktigt bra, något återhållet; i andra stunder känns det nästan flummigt, men med pondus, en autenticitet som känns bra. För alla som vill höra något eget, för alla som vill att musik ska gå bortom synliga murar utan att gå vilse eller bli destruktiv. AK-Momo.

Magnus Sjöberg

ALISON KRAUSS & UNION STATION**"Lonely Runs Both Ways"****Rounder/Playground**

Det känns nästan lite absurt att veta att Alison Krauss är drygt trettio år när hon i nästan tjugo varit en respekterad bluegrass-artist. Respekterad inte bara för sin röst, inte bara för musiken och det närmast stjärnspäckade Union Station, utan också för att hon inte fallit till föga och bara dragit nytta av framgången. Okej, nu har väl i och för sig de senaste albumen emellanåt varit lite korsning av pop och bluegrass, men en rätt behaglig och bra korsning. Och konserten från Louisville, Kentucky som släpptes i CD- och DVD-format härom året tillhör något av det bästa i liveväg som släppts i genren. Men en sak som också blivit tydlig är att där Alison Krauss kan vara fenomenal live, med en oerhörd närhet och uttryck, så kan det också bli lite plastigt och väl ytligt på skiva. Och dessvärre är *Lonley Runs Both Ways* ytterligare ett exempel på det.

Nu finns det ju en riktigt hög lägstani-vå, skam vore det väl annars, men jag tycker ändå det krävs så mycket mer. För det är lika lätt att falla för hennes röst och sång, för Jerry Douglas dobro, för Dan Tyminskis och Ron Blocks spel och stämsång, som det är att bara låta dessa godbitar förläget placera sig i bakgrunden. Inte i avsaknad av själ eller organiskt uttryck, men som alltför välpolerad, alltför vardagligt bakgrundsljud. Och det är inte så jag vill uppleva Alison Krauss. Det är inte så det ska vara.

Magnus Sjöberg

ERIC ANDERSEN**"The Streets Was Always There"****Appleseed Records**

Det här är en hyllning till Phil Ochs. Eric Andersen var med på den tiden då man i USA marscherade mot orättvisor och protesterade mot Vietnamkriget. Polare med Dylan, Tim Hardin, Fred Neil och Buffy Saint-Marie. Amerikansk folksångare med mycket soul i rösten. Blandat med eget material och covers på ovan nämnda artister plus en i mina ögon/öron oförklarlig duett med Wyclef Jean. När Eric Andersen låter det lågmälda stå i fokus är det här en vacker platta, när han inte gör det är den bara tråkig och intetsägande.

Per Lundberg GB

ANDERS NILSSON'S AORTA**"Blood"****Kopasetic**

Ibland kan ett skivomslag och ett bandnamn ge helt fel associationer. Ska erkänna att det inte direkt var kombinationen jazz och rock jag tänkte på när jag såg omslaget till *Blood*. Men på något sätt känns det ändå rätt naturligt när man hört den. Och att beskriva den i termer av jazz och rock känns också lite fel, för det är just kombinationen som är det viktiga. Det är varken eller, det är så pass upplöst i konturerna att referenserna blir missvisande. Nu är det inte alltid helt positivt, men när allt fungerar och när stämningarna uppstår, blir det rätt bra. Anders Nilssons gitarr, Mattias Carlsons sax och David Carlssons emellanåt pumpande, drivande bas tillsammans med Peter Nilssons rytmiska eller smygande

trummor bildar då den helhet som måste finnas för att inte allt bara ska bli spillror eller enstaka fragment. Även om *Blood* är en sammanhållen skiva, så känns det ojämn, och den kombinationen känns inte helt bra.

Magnus Sjöberg

ANTHRAX**"The Greater of Two Evils"****Nuclear Blast/Sound Pollution**

The Greater of Two Evils är ett svettigt resultat av två dagar i studio och en nyinspelning av de bästa låtarna från 1984–1990. Det är folkets platta, för de som hellre dör än missar nya Anthrax-prylar. Låtvalet har nämligen fansen bestämt. Via hemsidan har de röstat fram vilka sånger som ska vara med. En kul idé. Särskilt eftersom det är en del nya ansikten i Anthrax. Sångaren John Bush kom till exempel inte in i bandet förrän 1992.

Från bandets viktigaste milsten, *Among the Living*, kommer hela fem låtar. Enligt gitarristen Scott Ian har all rutin från livespelningar lett till att sångerna idag låter bättre. Han menar att de borde ha låtit så här när de spelades in första gången.

Trots det rekommenderar vän av ordning att ni lyssnar på originalen om ni vill lära känna gamla Anthrax. Gamle sångaren Joey Belladonas insatser kan inte tippas över av *The Greater of Two Evils*. Och det är förmodligen inte meningen heller.

Torbjörn Hallgren

BALLBOY**"The Royal Theatre"****SL/Border**

Efter Gordons McIntyres mer eller mindre akustiska soloutflykter, är det rätt gött att ha en bandskiva med Ballboy. Inte för att jag egentligen tillhör hans, eller deras, mest hängivna skara men jag kan ändå uppskatta McIntyres lakoniska röst och ofta dråpliga texter. Jag förstår också charmen med att rätt sinnesslött dista sig igenom ett antal poplåtar, fina och vänliga i all sin enkelhet, det har vi alla gjort. Jag blir på gott humör när jag läser texthäftet, småskrattar åt alla fyllehistorier som andas skotsk diskbänkrealism, duggiga slott på någon höjd och dragliga längenheter. Det är svårt att, som min flickvän sa, inte dras med i hans lättsamheter, detta gemyt som liksom genomsyrar hela honom, som han delar med vår vän med tjejröven Darren Hayman. Plötsligt kan världens mesta banaliteter få oproportionerligt stor uppmärksamhet och det behövs egentligen inga storslagna låtar eller fantastiska texter – man blir mer eller mindre extatisk ändå.

För *The Royal Theatre* är vid första genomblyssningen en oerhört jämntjock och osmidig historia som egentligen bara rider på en våg av reaktionär folkmusik i indie-format. Sådant som man borde ogilla för att det är så förbannat tråkigt, meningslöst och daterat till en tid av uppvik och randiga tröjor. Fast det är ju ändå så att det kanske behövs denna trista inramning för att jag ska komma åt innehållet och kanske drabbas av McIntyres charm även i plastad form. Vi får se nästa gång han kommer till Sverige (snart i en stad nära dig!) om bandet är med och det är lika ointressant dusinpop då. Till dess hinner jag väl lyssna in mig på *I Don't Have Time to Stand Here with You Fighting About the Size of My Dick* och ordna ett hemmaupplopp till *The Ghost of New Orleans*. Hoppa högt eller glöm bort.

Fredrik Eriksson

BEANS**"Shock City Maverick"****Warp/Border**

Det ska inte låta lätt att göra nyskapande hiphop. Titta bara på Def Jux, Anticon och

Stones Throw – vissa av deras artister gör allt för att dölja sin genialitet bakom sjuk av ogenomträngliga beats och over-the-edge-stream of consciousnesslyrik. Eller som i Anticon fall – ibland blir det bara electronica av alltihop.

Det är inte så med ex-Antipopconsortien Beans. Även om han har tendenser åt det lite mer skruvade lyckas han på sitt andra album para det iskallt futuristiska med en upptäckarglad old school-känsla som bara har sin motsvarighet i hans över-intellektuella flow. Även om första soloplat-tan *Tomorrow Right Now* var lite mer över-raskande och charmigare i sin kantighet måste det tillstås att direktheten som bor-rar in spåren på *Shock City Maverick* ibland är direkt berusande.

Kunde Beans bara hålla sig till att slipa till gnistrande hiphopdiamanter som *Death by Sophistication* att strö på vägen mot framtidens musik skulle man inte behöva rota så mycket i skivbackarna efter ny, fräsch rapmusik. Men så länge han blandar in rena electronicaspår finns det fortfarande plats för andra artister. Beans är bara bland de bästa så länge han låter orden snirkla kring rytterna. Som när de andra artisterna får höra hans raa diss *I'll Melt You*. Det låter ju så lätt. Och – faktiskt – nyskapande. På samma gång.

Kalle Malmstedt

BEE GEES

"Number Ones"

Polydor/Universal

Fenomenet att samla sina listettor började med Beatles och Elvis. Då handlade det uteslutande om singlar som toppat den brittiska eller amerikanska singellistan. Michael Jackson fick nöja sig med låtar som varit etta "någonstans i världen". Och nu har Bee Gees utökat definitionen till att även innefatta singlar som inte alls varit etta men som varit med på ett listtoppande album. Konceptet börjar onekligen bli en smula urvattnat.

Och när vi ändå är inne på konsumentjournalistik kan det påpekas att det bara gått tre år sedan senaste Bee Gees-samlingen. Samt att det finns en uppsjö av samlingar och livealbum sedan tidigare. Men om man aldrig hört de förträffliga poplåtar de gjorde innan de sönderspelade discohit-ten borde ju inte det spela någon roll.

Thomas Nilson

ANDREA BOCELLI

"Andrea"

Universal

Ni minns kanske den skiva som Loa Falkman släppte efter att ha varit med i Melodifestivalen i slutet av 1980-talet? Ni minns hur det lät, ni minns hur oerhört krystat och konstlat det kunde bli när pop, musikalmusik och opera skulle mixas ihop till en helhet? Det som räddade Loa Falkman var väl ändå hans självdistans, även om skivan var hemsk. Parallellt kanske är lite orättvis, men nog är det samma känsla man får när man lyssnar till *Andrea*. Även om allt här är storslagna ballader med *Amore* en masse, så är det på något sätt samma slags uttryck. En röst som kommit lite fel, och där musiken gör allt för att hålla samma steg – att hitta till samma domän där rösten dväljes annars. Som en broilermusikal, där den största repulsi-faktor är avsaknad av distans. När seriositeten tar överhand finns inget kvar.

Magnus Sjöberg

BON JOVI

"100,000,000 Bon Jovi Fans Can't Be Wrong"

Universal

Okej – här kommer den: feteboxen med osläppta Bon Jovi-låtar! Nästan 40 "nya" spår finns på dessa fyra CD-skivor, det man slås av är att allt låter likadant...

Bandet har alltså hållit på i 20 år och lyckats sälja 100 miljoner plattor. Så det är ju bra att de håller sig till formeln.

Gary Andersson

BRAUN AND THE MOB

"As the Veneer of Dumbness Starts to Fade..."

Nonplace/Dotshop.se

Oliver Braun har tidigare släppt skivor under namnet Beige. Nu har han blivit Braun. En liten förskjutning i färgpaletten således. På detta album tar han även hjälp av en Mob bestående av bland Jahcoozi-gänget Oren Gerlitz, Sasha Perera och Robot Koch.

Musikaliskt kan man väl säga att Braun gör med funken vad Thomas Brinkmann gjorde med soulen på sina Soul Center-släpp. Det vill säga styckar den i små små bitar, pillar lite med dem och sätter ihop mikrofunk – så svängigt att man börjar undra varför någon i hela världen behöver mer än en liten basgång, avskalade beats och klickande smäljud. Till skillnad från Brinkmann innebär det i Brauns fall dock ingen samplingshysteri. Han studerar musikhistorien och så sätter han sig och gör musik själv. Resultatet är en sjuk kärleksförklaring till funken.

Största influensen är Mark Stewarts musik. Uppenbart med tanke på hans funkiga industrirockskiva *As the Veneer of Democracy Starts to Fade* och dess omslag som Braun kopierat så när som på en tillagd clownnäsa och ett inklippt ögläs. Och äntligen kom en hyllning till Stewart! Hans funkindustri var ju så intrikat och nyskapande en gång i tiden. När Cabaret Voltaire blivit hyllade och utsatta för ett digert återgivningsarbete har jag inte kunnat annat än att hoppas på att Mark Stewart någon gång skulle få samma uppskattning. Det han gjorde var ju på många sätt besläktat med CV, men uppmärksammades inte i samma utsträckning. Och så är den då här: en hyllning som på samma gång är bland det knäppaste och roligaste för tillfället!

Mats Almegård

CAKE

"Pressure Thief"

Sony

Få band har utstrålat coolhet så mycket som Cake. Tillbakalutad och soft rockmusik, allt det som exempelvis Fun Lovin' Criminals trodde att de var. Det började med grymma covern på Gloria Gaynors *I Will Survive* – bland det bästa som presterats i tolkningsväg. Därtill kom plattan *Prolonging the Magic*, som var just magisk. Rakt igenom. Schyssta riff, kompat av lika schysst blås och John McCreas alltid lika coola sång. Men inte nu längre.

No Phone är enda låten som håller måttet på *Pressure Thief*. Resten sitter med Bran Van 3000 och dricker Gröna Hissen en tisdagsförmiddag – undrandes varför det gick som det gick...

Niklas Simonsson

CHINGY

"Powerballin'"

Capitol

Chingy är redo att återigen regera listor världen över med sin studsiga popsoul. Han spelar i samma division som St Louis andra rapstorhet Nelly där rapp käft och upptempo är två dominerande ingredienser. Men många spår flyter förbi obemärkta och produktionen är alldeles för ospännande och barnsligt fjösig för att man ska bry sig. Äkta popmusik i sin mest skrikiga och skitnödiga form.

Gary Andersson

CLARK NOVA

"Clark Nova"

Lobotom/Showtime

Trodde först att, för mig okända, Clark Nova spelade country och kom från USA.

Clark Nova är svenskar och låter inte det minsta country. Clark Nova har lyssnat sönder alla sina Sonic Youth-, John Cage- och My Bloody Valentine-skivor och insett att de också kan göra avig och spännande musik som inte tar hänsyn till de konventionella metoderna att skriva en låt. Clark Nova är spännande och oförutsägbara. Gillar man Dialog Cet så gillar man det här också.

Per Lundberg GB

CORNELIA

"No Dancing Queen"

Element/Border

Det finns tillfällen då en popskiva kan rädda hela dagar. Då man bara kan lägga saker och ting bakom sig genom att fly i i musik. Och så finns det popskivor som kan stjälpas en i övrigt rätt bra tillvaro. Nu är väl i och för sig inte Cornelia någotdera, men ibland när jag lyssnar till *No Dancing Queen* blir jag, om inte irriterad, så i alla fall lite smägram. Det är väl i och för sig inte någon renodlad popskiva. Även om det är electronican som dominerar i ljudbilden, och Cornelias sång i mycket närmar sig soulen, kanske på grund av relationen till Eric Gadd, som också varit med och skrivit låtar. Men det är helheten som känns tröttsam, det nya paketerandet av gamla svenska musikaliska strukturer.

Det känns som att det kunnat bli betydligt mer intressant, men det är bara fasad, det är en chimär. Det enda som man riktigt hajar till inför är singeln *Teardrops*, men det är nog för att den spelats på radio och för att den gjordes i en lite mer självfull version av Womack & Womack.

Magnus Sjöberg

CREED

"Greatest Hits"

Sony

På många sätt är Sverige ett fantastiskt land. Ibland får man anledning att frusta och klaga – vintermörker, Bankomat-köer och A-Teens lockar sällan fram det bästa i oss. Men det kunde varit värre. Mycket värre.

I USA finns så många band som leker rock. Hoobastank, 3 Doors Down och Nick-elback är några. Creed kvalar även de in i denna kategori, svår att benämna med lämplig titel. Gemensamt är att de suger. Riktigt duktigt. Det kvittar hur många miljoner köpare som snärjs av sångaren Scott Stapps fagra härman. Singlarna *Higher*, *With Arms Wide Open* och *My Sacrifice* talar sitt tydliga språk – skval av värsta märke är gemensam nämnare.

Att samlingen kryddats med en bonus-DVD gör det snarare värre, vilket knappast var uppsåtet med det tilltaget.

Niklas Simonsson

DAN FRÖBERG OCH JERRY JOHANSSON

"Dan Fröberg och Jerry Johansson"

DAN FRÖBERG

"Can a Car Go and Do the Cargo"

Håll Tjåften/Rönnells Antikvariat

Herrarna Johansson och Fröberg verkar ha en naivistisk inställning till livet. I alla fall om man studerar skivomslaget till deras CD och lyssnar på deras lätt flippade improvisationsmusik där barnröster sprängs in lite då och då. På *Can a Car Go and Do the Cargo* dokumenterar Fröberg istället en resa från hemstaden Göteborg till Kina. Mycket fältinspelningar och ljudexperiment. Även här uppbackat av barnröster som sjunger små ramsor, pratar och fnittrar. Det blir lite väl naivistiskt för min smak, även om det är två intressanta och stundtals vackra skivor. Framför allt de låtar som försetts med ljudsjok från Kina känns vemodigt fina. Där känns musiken mer angelägen och får mig att vänta på ett nytt Fröberg-släpp. Och det ska helst vara utan barnsamlingar.

Mats Almegård

THE DEADBEATS**"Long Hard Nights"****Bootleg Booze/Sound Pollution**

Den sleazegaragerock som siktar mot MC5, Hellacopters och Thin Lizzy som The Deadbeats presterar känns alldeles för trädig, förutsägbar och stabbig för att göra något som helst intryck. Deras Status Quo-svängande boogierock är dessutom alldeles för tandlös och svag. Var finns attacken i sången? Var är gitarrernas glöd? Allt lunkar ju bara på i behagligt pensionärstempo. Jag hade i alla fall väntat mig tuffa snubbar som kom för att parta. Denna kvartett verkar mest vilja såsa framför TV:n med en folköl i näven. Gäsp.

Gary Andersson

DEF LEPPARD**"Best Of"****Universal**

Få band gillar att spendera så mycket tid i studio som Def Leppard. Ett par av plattorna har krävt dagliga besök i över ett år. Men någonstans måste det varit värt det, med tanke på basen av fans och miljoner sålda album det resulterat i.

Minns första gången jag hörde *Rocket* från *Hysteria*. Det var i högstadieskolans pingisrum, där de hårda killarna hängde. Veckan efter hade jag själv ett ex av plattan. Och jämte Guns n' Roses *Appetite for Destruction* och Mötley Crues mäterliga *Shout at the Devil* är det den plattan som spelades mest i mitt pojkrum. Bevisligen håller bandet själva den högt också, eftersom samtliga sju singelspår finns med på denna samling.

Retro-romantik är ju charmigt på sitt sätt, men sammanställt så här så märks varför man gillade Def Leppard. Det lite stifta och stela soundet, direkta refängerna och balladerna var vinnande. Även om karriären kom av sig lite under grunge-eran har de fortsatt kontinuerligt producerat album. Enda invändningen är att jag saknar spåret *Hello America* från tidiga *On Through the Night*. Men 34 låtar är en hel del för pengarna ändå...

Niklas Simonsson

DAVE DERBY**"Even Further Behind"****Badman/Border**

Dave Derby var frontfigur i The Dambuilders och har gett ut soloalbum under namnet Brilliantine. Här gör han avskaldad och tillbakalutad pop med melankoliska texter, sjunger inlevelsefullt och tryggt och spelar flera olika instrument. Musiken lunkar på i maktigt tempo men öser loss i tvåminuters-rökaren *You're My Plus One*. Produktionen är luftig och snygg, signerad Thom Monahan som tidigare arbetat med Pernice Brothers och Beachwood Sparks. Även Lloyd Cole har haft ett finger med i spelet.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER**"Bad Boy's R&B Hits"****Bad Boy/Universal**

Jaha, då var det dags igen. Att släppa en skiva med gammal skåpmat. Våldigt kostnadseffektivt är det givetvis, studiokostnader och annat undviks och P Diddy får chansen att ha med Biggie på en platta till. Men Mary J. Usher, Mase, Faith och R Kelly är ju med, vilket gör plattan souligt skön. Dessutom är jag svag för samlingsplattor.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Hôtel Costes. Best of by Stéphane Pom-pougnac"****"Hôtel Costes. Sept by Stéphane Pom-pougnac"****"Emmanuelle. The Private Collection"****"Nova Tunes 10"****Wagram/BonnierAmigo**

I en aldrig sinande ström släpper skivbolagen loungesamlingar. Sammansatta för att

vara lagom mjuka och väloljade för att kunna bidra till festsamtalet med utfyllnad. Ni vet, så att någon slipper säga det där om att en ängel just gick genom rummet och le besvärat när det blir tyst. Istället kan man nicka med lite sofistikerat till någon upphottad evergreen i fransk stil som på *Hôtel Costes*. En samling som innehåller en del fina melodier: *My Funny Valentine*, *London in the Rain* och Shirley Basseys *Where Do I Begin*. Allt i cover- (eller som i Basseys fall) remixversioner. Allt slätstruket utfört och utan hjärta. Och i princip är det samma sega houseloungeman möter på Parisbaren *Hôtel Costes* septemberskiva. Inget som får mig att slänga mig in i taxin till Arlanda, för vidare transport till Paris direkt.

Mer franskt på hyllningsskivan till mjukporrserien *Emanuelle*. För mig räcker det att se det slitiga omslaget för att tröttna. En naken blondin som visar rumpa på en öde strand, *Emanuelle* skrivet i rosa snirkelstil, Claude Challe som satt samman samlingen sitter och myser i texthäftet med ett gäng unga damer. Det dröjer väl några år, men det är här Bingo och Mats Drougge kommer att hamna. Och seriöst. Är det det man vill ha i skivsamlingen? Avdankade gubbar som gillar lammkött? Skulle inte tro det. Och Rhythm & Sounds magiska *King in My Empire* finns ju på andra håll. Inte heller någon anledning att köpa denna hemska mjukporr i skivförklädnad alltså.

Bättre då på *Nova Tunes 10*. Inledande General Electrics *Tu m'intrigues* har faktiskt lite skit under fingernaglarna och det applåderar jag. Fastän jag i vinterkräksjukans tid vet att hygien är viktig. Men här händer ju något, beatat hamrar, syntjuden gnisslar och kränger, breaken är inte förprogrammerat trista utan faktiskt lite oförutsägbara. Nu är det inte experimentell electronica direkt, men det är lounge som funderar på hur det kan se ut utanför hotellbaren. Man kan dra fram ytterligare ett exempel: Sébastien Telliers ljuvt pampiga och stråkuppbyggda *La Ritournelle*. Vackert är inte samma sak som menlöst och det har Tellier haft klart för sig när han satt sig i studion för att leverera detta smått episka stycke.

Så letar du julkalppssamling är valet i detta fall enkelt. Det är *Nova Tunes 10* tomtens ska ha med sig i säcken.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER**"Not the Same Old Blues Crap 3"****Fat Possum/BonnierAmigo**

Tredje plattan med blandad kompot från världens coolaste skivbolag. Om man någon gång får för sig att man ska lyssna in sig på Fat Possums artister så har man definitivt chansen här. Fred McDowell, Charles Caldwell, R.L. Burnside, Furry Lewis, Bob Log III, T-Model Ford och Robert Belfour. Alla är med på denna samling. Bäst och absolut tuffast är ändå Iggy & the Stooges version av Junior Kimbroughs *You Better Run*. Råast för tillfället.

Per Lundberg GB

DIVERSE ARTISTER**"Papis Mixtape"****Saarvi Records**

Jag vet inte mycket om Fredrik Öris, aka T.R., som satt ihop *Papis Mixtape*. Men jag fattar ganska snart att det kretsar kring Skåne, Skåne och återigen Skåne. Låten *Runt Höör* avhandlar faktumet att det inte finns några "fittor runt Höör" antagligen för att det ligger mitt i landskapet omgiven av resten av Skåne.

Chords, Organism 12, Professor P och Profet medverkar alla men det är Sebba som imponerar med sin *Dåtid, nutid, framtid*. Han berättar sorgset och personligt om jobbiga saker i hans liv och om sina brister.

Det känns väldigt ärligt. I kombination med melankoliska *Twin Peaks*-samlingen blir det skivans bästa spår.

Roligast på skivan är Profet och Professor P:s egen variant av D12:s *How Come*, kallad *Varför*. Den handlar precis som förlagan om krossad vänskap men tappar allvaret tack vare svengelska översättningar som "jag hörde av någon annan att du vill ha bråk/vi växte upp i samma kåk/vad är det för språk".

Men det här mixtapet är inget utöver det vanliga. Det innehåller inga överraskningar, varken obehagliga eller glada, utan håller samma nivå som all annan svensk hiphop som släppts den senaste tiden. Ett skånskt hemmalaget skulle man kunna säga.

Moa Stridde

DIVERSE ARTISTER**"Smallfunk"****Smallfunk Music**

Fyra konstellationer som alla innehåller sydafrikanske jazz- och electronicamusikern Alex van Heerden som en viktig beståndsdel. Från den minimala "rural techno" han skapar som Bushtech, via samarbeten med Magnus Bank och Derek Gripper i Hemisfär eller med Kate Ehrhardt i evilPop till nofrete, där han står för blås och Bank för klaviatur. De gör enligt konvolutet "insektsjazz".

Bushtechs minimala klickrytmer påminner en hel del om Håkan Lidbos techhouse, men utan att vara så finurlig. Istället vinner denna funkiga landsbygdstechno på van Heerdens sordinerade trumpet och de soundscapes som fångar in den sydafrikanska landsbygden. Hemisfär är en mer mediativ akt, där man kommer att tänka på David Sylvian i hans bästa stunder. Samma sak med evilPop med skön sång av Ehrhardt och van Heerden. Avslutande tre spår är nofretes. Fascinerande små klickljud möter en ytterst modest trumpet och det är intressant att man ibland knappt kan urskilja om bruset är samplat eller om det är van Heerdens trevande trumpetspel man hör. En storartad samling låtar helt enkelt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER**"Trojan Christmas Box Set"****Trojan/Border**

Trojan fortsätter prångla ut sina boxar. Vet inte hur många de kommit upp i i dagsläget. Denna hör väl till de minst seriösa, om man ser med kritiskt granskande finsmakarögon. Men är det jul så är det...

Som variation till ljudkuliss vid glögen eller inför Kalle Anka kanske Yellowmans *Santa Claus Never Comes to the Ghetto* skulle sitta fint? Eller lite upptempo-ska i *Santa Claus is Ska-ing to Town* med The Granville Williams Orchestra att tugga i takt till pepparkakorna? Det finns ytterligare 48 spår att välja mellan, representerade av storheter som Desmond Dekker och The Ethiopians. Mer roligt än traditionellt som sagt. Fast vem har sagt att julen måste vara en fundamentalt strikt helg? Det fanns en tid även före Carl-Bertil Jonsson, trots allt.

Niklas Simonsson

DOLOREAN**"Violence in the Snowy Fields"****Yep Roc/Border**

Visst lät det bra. Men samtidigt också alldeles för mycket Neil Young och Buffalo Springfield. Folkrock från sjuttioalet. Efter några genomlyssningar började emellertid Alex James musik leva sitt eget liv trots influenser från bland andra Nick Drake och Elliott Smith. Doloreans andra album är en innerlig och komplex skiva med flera bibliska texter om alltifrån gudsrädsla till apokalypsens fyra ryttare. Andra handlar om hämnd och misslyckade självmordsförsök.

Samtliga stämningsfullt presenterade med en ordentlig dos vemod i botten. Inte alls lika snöigt som det låter.

Robert Lagerström

DONOVAN "Beat Cafe"

Appleseed Recordings

Skotske Donovan firar snart 40 år som skivsläppande artist. För mig är detta första gången jag stiftar bekantskap med honom, och jag gillar det jag hör. *Beat Cafe* är onakligen en passande titel på denna skiva som pyr av känslan som finns i en inrökt och sunkig sylta. Melodierna är jäsande och bär på en avskalad tomhet. Donovans hotfullt väsende stämma ramar in melodierna med en hummande illvilja. Det finns en cajun-aktigt känsla över skivan – en slöhet som känns cool och tilltalande. Tonerna sträcker ut en hand som tar tag i mig som lyssnare och klär av mig allt vad stress heter. *Lord of the Universe* är ett perfekt exempel på en sån låt.

Ta en kopp java på *Beat Cafe* – här har du inte bråttom.

Mikael Barani

THE FEVER "Red Bedroom"

Kemado/Border

Driven av desperat sång, ideliga taktbyten, allmänt tajt rytmsektion, shick-e-shack-gitarren och orgelklink följer The Fever i spåret där Franz Ferdinand, Hot Hot Heat och The Rapture färdats (den stig som Devo tidigare röjde) och gör det med viss framgång. Jag följer med *Red Bedroom* från inledande poprockraketen *Cold Blooded* hela vägen till avslutande smått Jesus & Mary Chain-mässande *Diamond Days*. Däremellan avhandlas en hel del inspirerade och roliga infall. *Red Bedroom* är en riktigt schysst platta, men jag tror inte jag kommer att återvända så ofta. Den är lite för ytligt för det, dessutom är den ett par år för sen.

Gary Andersson

FINGERSPITZENGEFÜHL "Fingerspitzengefühl"

Sound Pollution

Hyfsat självsäkert att döpa sitt band till fingertoppskänsla, men faktum är att Jesper Skarin, Tomas Bergstrand, Mikael Van Tuominen och Anders Bartonek gör det helt logiskt.

Lika logiskt som att den självbetitlade debuten är inspelad i en studio med namnet Garaget. Den svenska kvartetten kan sin rockhistoria och visar upp en adrenalinfyllt framtoning som lovar gott inför framtiden även om det är rejält bredbent ibland.

Andreas Eriksson

FLORENCE VALENTIN

"Johnny Drama"

Mistlur/Push Music

Charmigt. Den där sortens svenska pop som bara kan kallas svensk. Ni vet, så där lagom mycket Pontus och Amerikanerna så att man inte blir irriterad, men inte heller begeistrad. För även om det ibland låter lite lantligt, utan att bli countryinfluerat, lite somrigt och lättsamt, så blir det ibland lite för lättsamt och för mycket vardag. Just vardagsperspektivet stärks också i texterna, visserligen kan vardagen vara extraordinär, men när den tar överhanden blir heller inte musiken något utöver det vanliga. Och då är till sist bara charmfaktorn kvar. Och den räcker tyvärr inte helt för att övertyga, även om det känns som att Florence Valentin borde kunna göra det.

Magnus Sjöberg

GENESIS

"Platinum Collection"

Capitol

Det närmar sig jul – inte enbart en titt i kalendern utan ett titt i releasehögarna förtäljer detta faktum. Så många stora artis-

ter blir offer för samlingar i alla dess former – somliga bättre än andra.

Enligt uppgift ska detta vara den första heltäckande singelsamlingen som Genesis gett ut. Ganska anmärkningsvärt i dagens klimat, då allt ska prånglas ut ett par gånger om året i olika förpackningar. Men just detta faktum gör ju samlingen klart befogad. Att den sträcker sig tillbaka till 1971 och är fylld med mycket som inte låter *I Can't Dance* och *Jesus He Knows Me*. De åtta-tio minuter långa utsvävningarna från sjuttioalet hade knappast rosat dagens singelmarknad. Och som Phil Collins själv fastslår i konvolutet finns det ju många fans som inte har en susning om att han spelade trummor i bandet. Eller att Peter Gabriel var sångare i gruppens gryningstimmar ...

Detta faktum, plus att *Platinum Collection* rymmer 40 spår på sina tre CD-skivor, gör att den inte skäms för att ta plats hemma i hyllan. Även om det mesta efter 1986 inte faller mig på läppen.

Niklas Simonsson

GRAND NATIONAL

"Kicking the National Habit"

Sunday Best/Border

Lawrence "La" Rudd och Rupert Lyddon spelar en musik du hört förut men deras musik är på samma gång unik. Referenserna kan plockas från många håll men i första hand handlar det om mitten av åttiotalet med reggaetakter i The Police-anda i främsta ledet uppblandat med skönt gungande basgångar som i *Cherry Tree* går över i ett sjuttioalstalsgroove som inte är långt ifrån delar av Bee Gees repertoar.

Och jösses vad det svänger när Grand National gör sin egen version av dessa klassiska genrer. *Kicking the National Habit* innehåller tio nya potentiella favoritlåtar. Synd bara att de blandar in blåsinstrument i *Playing in the Distance*. Förutom den ynliga bagatellen är deras debut en skön glädjespridare i höstmörkret.

Andreas Eriksson

HELMET

"Size Matters"

Universal

Besvikelsen hugger mig med skarpa knivar...

Både skiv- och konsertmässigt ligger Helmet på höga listplaceringar. 1992 års *Meantime* har alltid haft en speciell plats hos mig för låtarna och det stenhårt monotona soundet. Tillsammans med bland andra Biohazard satte de dåtidens hardcore-scen från New York på kartan. Deras spelning på Hultsfred 1997 var kanske inte det bästa jag sett, men att lyckas komma över en av trummisen John Steiners stockar gjorde ju att minnet idag är mer påtagligt rent fysiskt. Men att leva i det förflutna funkar inte alltid, även om det i Helmet's fall är att föredra.

Nyheten att sångaren Page Hamilton återförenat bandet efter en handfull år gav mig mycket hopp – helt i onödan. *Size Matters* är inte ens skuggan av bandets forna jag. Inledande *Smart* är enda låt som håller skaplig standard, resten är högst tvivelaktigt. Och det gör alltid lika ont när gamla hjältar gör bort sig eller misslyckas att leva upp till sin egentliga potential.

Storleken räknas – men så gör även kvalitet, vilket bandet helt verkar glömt.

Niklas Simonsson

HOPESFALL

"A Types"

Roadrunner/BonnierAmigo

Det är alltid svårt att skriva om grupper som Hopesfall, grupper som känns genomskinnliga på gränsen till osynliga. Det finns så många andra musikaliska kollektiv som är mer färgstarka och tydliga än Hopesfall. Deras variant av amerikansk rock som möter hardcore räcker inte ända fram.

Andreas Eriksson

JA RULE

"R.U.L.E."

The Inc/Universal

Jas nya platta öppnar skönt med ett spirituellt och gospeldoftande intro som strax övergår i förutsägbart aggressiv rap med tunga beats. Sedan följer den sköna list-r'n'b-låten *Wonderful* där R. Kelly och Ashanti förgyller på ett sätt som är svårt att toppa. Extremt radiovänligt sväng som absolut funkar på klubben fram på småtimmarna. En stark början helt enkelt.

Sen brölar Ja på i gammal god stil. Och vissa har ju problem att ta till sig hans hejallackshesa stämma, men för mig funkar raspen alldeles tillfredsställande. Samarbetet med Fat Joe och Jadakiss i *New York* är också ett exempel på en tajt låt där flera emcees kompletterar varandra alldeles utmärkt. Andra halvan av plattan blir dock lite väl gråtmild och trött i tempot, jag gillar många av de Jimi Kendrix/Irv Gotti-producerade spåren i början bättre. Där är Ja också mer taggad.

Men i stora delar är *R.U.L.E.* en soulig rap-platta som inte sticker ut från mängden. Den är kompetent och väldigt början-av-2000-talet-radio-anpassad-produkt, men som sådan tillhör den toppskiktet. Mer snygg och harmlös än brännande het.

Gary Andersson

JARBOE AND LARY SEVEN

"Beautiful People Ltd"

Atavistic/Border

En gång i tiden sjöng Jarboe i ångestmanglarna The Swans. Tiden som gått har placerat Swans-klassiker som *New Mind* och covern på Joy Divisions *Love Will Tear Us Apart* i ett musealt fack över riktigt lyckade åttiotalslåtar. Att lyssna på The Swans idag känns nämligen så – att gå på museum och beskåda något historiskt fynd. Och det är tyvärr detsamma med *Beautiful People Ltd*. Den drivs framåt av samma olustkänslor som gjorde Swans stora, men efter-son Jarboe samtidigt åldrats låter ångestkänslorna som något hon gör av ren rutin. Och det är en ekvation som inte går ihop.

Mats Almegård

JAZZANOVA

"...Mixing"

Sonar Kollektiv/Diesel Music

BUGZ IN THE ATTIC

"Got The Bug – The Bugz in the Attic

Remixes Collection"

V2/BonnierAmigo

Det är inte bara faktum att det finns en Jazzanovallåt i remixversion på Bugz in the Attic-skivan som gör att dessa båda album känns förbundna med varandra. Vi har ju att göra med två album till största delen bestående av remix. Vi har även att göra med två akter som tillhör de mest ansedda inom genren kungliga hovleverantörer av mjuk dansmusik för hotell och konferenslokaler. Eller nåt i den stilen.

Och Bugz in the Attic känns verkligen så trista som en kunglig hovleverantör bör vara. Säkra kort, hög standard, men inte en centimeter utanför ramarna för då känner publiken inte igen sig. Vi har hört det förr helt enkelt.

Jazzanova, å sin sida, låter också som vi är vana att höra dem. Men med den skillnaden att det ändå finns ett driv i musiken på ... *Mixing*, en upptäckaranda och en glöd som för dem framåt. Det är fortfarande mjuka jazzbeats, men de har utvecklats och det gör ... *Mixing* till en skiva som är värd att inte glömmas bort.

Mats Almegård

JOHANNA O

"Come Undone"

Almost Enough Music

Ytterligare en kvinnlig debutant i singer/songwriterfacket. Fast i och för sig är det lite fel att placera Johanna där. För *Come*

Undone är ändå så pass bred att den inte känns naturlig i det facket. Här trängs små subtila influenser av allt från jazz och gospel via country till pop och rock. Och det är nog tur, för annars känns det som att hela skivan skulle hamna lite för nära Rebecka Törnqvist för att kännas helt fräsch. Och det är just den där sammanhållna diversiteten som lyfter Johanna O ovan det alltför välbefolkade landskapet av gelikar.

Nu är det dock inte något mästerverk som Johanna presenterar, men det är ändå något som ger hopp om mer, som ger tro på att influenser, genreblandningar och envishet fortfarande kan ge upphov till ett eget uttryck. Johanna O är på god väg att hitta det.

Magnus Sjöberg

PAUL JOHNSON "MixConnexion Vol. 1" Wagram/BonnierAmigo

Paul Johnson växte upp i Chicago på en musikalisk diet bestående av bland andra Frankie Knuckles och Ron Hardy. Inte konstigt att han blev house-DJ och senare producent. Efter förra årets tragiska insjuknande och efterföljande benamputation var det en och annan som trodde att Paul Johnson skulle lägga karriären på hyllan. En karriär som rymmer släpp på legendariska etiketter som Peacefrog, Moody och DustTraxx.

Så mycket mer glädjande då att *MixConnexion* visar en Paul Johnson som är i högform bakom skivtallrikarna. Det handlar om pumpande house med en rejäl dos electroinfluenser. Bland annat The Hackers remix på Sinemas *Confusion* är en glittrande svart diamant och det finns mycket i samma klass här. Smattrande, hårt och energiskt. En mixskiva att köra om och om igen.

Mats Almegård

JON BALKE & MAGNETIC NORTH ORCHESTRA "Diverted Travels" ECM/BonnierAmigo

Det har ibland lyfts fram samröre mellan norsk jazz och det nordiskt folkliga uttrycket, ett broderskap mellan folk och jazz. Och visst finns det där emellanåt. Ibland kan man urskilja det även hos Jon Balke. Men det intressanta är den chimär det verkar vara. För ibland när man tror sig ha funnit en struktur, en ingång, en utgångspunkt, så löses det upp och tar en annan väg på *Diverted Travels*. Här finns en slags ensamhet inneboende, en sån som man inte riktigt vet om den hör hemma i storstad eller småstad, men det spelar ingen roll. En ensamhet man kan identifiera sig med, oavsett referenser. Oavsett ursprung. Dock lika nattligt frivol som det sig bär.

Det är inte så att det blir ren friformsjazz, det är inte så att det någon gång känns så konkret att man slutar söka, det är inte minimalistiskt och heller inte storlaget. Det är snarare en puls, en stötande nerv i det minimalistiska som driver fram, söker nya vägar, finner nya vägar. Tyvärr ofta utan att utforska dem, som om nyfikenheten var den allenarådande drivkraften i sig, som om resan är överordnad målet. Ibland irriterande plöttigt, ibland sövande, men aldrig tillräckligt länge för att man ska tröttna. Det finns alltid en ny puls vid nästa vägsval.

Magnus Sjöberg

KISS "Gold" Universal

Video-samlingen *Kiss X-posed* såg jag redan på åttiotalet. Ganska smårolig tyckte jag då. Men det var ju Kiss – det räckte gott. Man var inte mer kräsen på den tiden.

X-posed är en låtsasdokumentär, med medlemmarna porträtterade som Hugh

Hefners hemma hos Paul Stanley varvat med ett antal videor (från både sminkade och avsminkade karriärdelar). Mest uppseendeväckande är väl de okristligt smaklösa kreatiöerna de iklädde sig i videorna från 1985-86. Det ständigt återkommande låtsasslukandet av groupies mellan videorna känns aningen daterat. *I Love it Loud* från Brasilien 1983 sticker förvisso ut. Dels för den månghövdade publiken i Rio som nästan överröstar bandet. Plus att bandet gjorde ett av sina sista sminkade framträdanden – med Vinnie Vincent på gitarr.

Men eftersom den funnits i närmare 20 år – hur få den att sälja igen? Jo, man paketerar den tillsammans med en dubbel CD-samling – med det bästa från de sminkade åren. Men Best of-samlingar har de ju redan släppt i massor. Så tilltaget är inte direkt det fräschaste. Men visst, för de som inte fördjupat sig i Kiss innan kan *Gold* vara en schysst aptitretare. Dubbel-CD plus DVD – inte illa för pengarna. Men för resten kan det nog kvitta. Om du inte vill uppdatera din VHS-version av *X-posed* förstås...

Niklas Simonsson

LADYMAN "Viagra Opus" The Agriculture/Dotshop.se

Raz Mesinai är verksam som musiker, kompositör, ljudtekniker och DJ. Normalt utgör han ena halvan av Sub Dub eller släpper material under eget namn. Men för denna dub-platta har han tagit sig aliaset Ladyman. Under namnet Ladyman blir Raz Mesinai en sexfixerad viagrastinn galning som gräver djupt i den jamaicanska myllan. Dubrytmer blandas med dancehall, sveps igenom av blåsarrangemang och piskas på av en kåt basgång. Men låt inte det eller politiskt inkorrekta lättitlar som *Womanizer Dub*, *Feely Hard*, *Sexy Beast* och *Lady Killa* lura dig. Eller omslagets kalsongbild för den delen. Det här är dub du behöver.

Mats Almegård

LAIBACH "Anthems" Mute/Capitol

Parallellt med DVD-släppet *Laibach* kommer en dubbel-CD från de slovenska farbröderna. På CD nummer ett återfinns klassiska Laibach-hits i omvänd kronologisk ordning. Det börjar med en ny remix av *Das Spiel ist Aus* och slutar med den tidigare utgivna *Mama Leone*. I övrigt är det redan tillgängliga spår som presenteras efter greatest hits-principen. Slående är hur många covers som räknas bland de bästa. Av sju ton spår är det endast sju som är författade av Laibach själva. Men som alla vet har de en tendens att verkligen göra om låtar ordentligt och presentera dem som om originalet aldrig existerat. Det fungerar bra i hittarna *Leben heisst Leben*, *Geburt einer Nation* och *Sympathy for the Devil*. Mindre bra i den hemska versionen av D.A.F:s *Alle Gegen Alle*. Laibachs stora problem är att de bara har ett läge, oavsett om de gör operastycken eller eurodisco och det är en pompös stelhets – ljusår ifrån D.A.F:s svettiga katelektronik – som understryks av den onyanserade sången.

Nej, det är i de tidiga spåren Laibach är som bäst. Då de fortfarande var industriella och inte körde ändlösa covers. Lyssna på *Die Liebe*, *Panorama* och *Brat Moj* så förstår du vad jag menar.

Andra CD:n innehåller remixar och de flesta är inte så engagerande. Men det finns undantag: Richie Hawtins Hardcore Noise Mix av *Wirtschaft*, Ouroboros mix av *Das Spiel ist Aus* och Octex mix av *Smrt Za Smrt* är bra och lyckas göra något nytt. Fast bara delvis, för sångrösten gör ändå allt så där konservativt Laibachskt.

Mats Almegård

LENA "Floating Roots" Quatermass

Mathias Delplanque är mannen bakom det svenskkligande namnet Lena. Musiken han gör har inte mycket med svensk folkmusik att göra. Det handlar istället om fin dub som placerar sig i närheten av det som österrikarna Kruder & Dorfmeister gjort. Det vill säga snyggt producerad, modern dubmusik som inte är lika skitig som mycket av dubtechnon är. Och det är lite problemet med *Floating Roots*. För hade Delplanque strött lite grus i det annars så väloljade maskineriet hade det här kunnat bli en kanonskiva. Nu låter det lite anonymt på sina ställen och det är egentligen mest upplyftande i avslutande *Mountain Dub* i Daniel Meteos remix.

Mats Almegård

LOWE "Tenant" Megahype/Misty Music

Det är inte enbart spåret *The Vanishing* som låter Depeche Mode på den här skivan. Men den gör det med besked! Gitarren låter *Never Let Me Down Again* och när pianot kommer in och kör lite mellanspel är det uppenbart att det är den låten som stått förebild. Ingen dum förebild så klart, men lite väl orienterad mot originalet.

Synd att Lowe inte litat mer på sin egen kompetens. De gör ju fina poplåtar och är helt klart ett bra alternativ till mycket av dagens pop. Men de måste bli mer egna om de vill något mer än bara visa att de behärskar en formel.

Mats Almegård

LYDIA LUNCH "Smoke in the Eyes" Breaking Beats/Border

Alltså, jag vill ju gärna tycka att det NYC-ikonen Lydia Lunch gör är intressant och bra. Numera ägnar hon sig åt vad hon kallar något i stil med noirjazz, inspirerat av trettio- och fyrtiotalets film noir med svart-syn, nattöppna barer och rapa repliker. Det handlar väl egentligen mer om pastischjazz kombinerat med spoken word och är egentligen sådär kul. Visst, hon har lämnat sin värsta hemlandskritik och flytt till Spanien för att rota reda i de inre demonerna vilket är ett steg i rätt riktning, men det hjälper föga. Lunchs oerhörda svada innehåller allt från rödvinsmyter och sex. Särskilt det sista har väl alltid dominerat hennes texter – vid sidan om politiken – men blir så mycket mer påtagligt med den porrjazziga inramningen. Och det är väl där det faller. Med porrjazzen.

För det är en sak att, som hennes gamle vän John Lurie, flörta med jazzklichéer och en annan att totalt härja på tysklandsfärjazz av sista månge. Det spelar ingen roll hur mycket den 45-åriga undergroundrothningen ämar sig, kedjeröker och stönar, låtsasjazzen blir bara patetisk. Att vara på dekis kan mycket väl vara ett stilnep, men *Smoke in the Eyes* är bara en gröna hissen för mycket. Sorgligt.

Fredrik Eriksson

REGINA LUND "Everybody's Darling" Regina/Border

Regina Lund är som en oattraktiv kloning mellan Alanis, Courtney Love och Eva Dahlgren. I varje fall på skivans första del som försöker vara ilsken och attitydfull men som i slutändan bara känns stel och tråkig.

Den andra delen har betydligt fräschare tongångar och det börjar egentligen redan med låten *Falling* som avslutar den första delen. Den andra delen innehåller mer känsla och spelar mer på stämningen i musiken med lugna låtar som kräver lite mer av lyssnaren. Ett krav som lyfter helheten även

om det blir lite segt i längden.

Regina Lund har ett bra budskap om feminism och inre säkerhet att förmedla, synd bara att hon inte gör det på ett annat sätt.

Andreas Eriksson

NATHANIEL MAYER
"I Just Want to Be Held"
Fat Possum/BonnieAmigo

Legendariske soulsångaren Nathaniel Mayer levererar ett album fyllt till bredden av soulfylld rock'n'roll från Detroit fast det ibland låter väldigt mycket Chicago också. Nathaniel är en gentleman på 60 bast. Trots att han är till åren kommen så har det inte blivit så många inspelningar. Det här är hans tredje. Röstmässigt låter Mayer som han är 22 år. Svängigt som fan och en bra partyplatta. Så kan man summera *I Just Want to Be Held*.

Per Lundberg GB

THE METHADONES
"Not Economically Viable"
Thick/Border

"I just wanna find a place where I belong" sjunger The Methadones Dan Shafer i låten *Bored of Television*. Alienation, förvirring och frustration är genomgående teman på bandets tredje fullängdsskiva. En skiva som är punkrock på den yttersta popkanten. En skiva jag tar till mig på stort.

Grundaren och frontfiguren Dan Shafer har efter årtal av slit i band som The Riverdales och Screeching Weasel slipat sin poppunk allt närmare perfektion. The Methadones har fint flyt, direkta melodier och riff lika enkla som effektiva. Om man vill jämföra gruppen med andra band så fungerar både Green Day och Ramones som namnkunniga referenser, men ett band som sorgligt okända The Parasites är nog en mer exakt jämförelse.

För det är ju så med många sådana här amerikanska, Ramones-älskande band. De är hopplöst underground. Åtminstone här i Sverige. Och det kan nog inte ens en så bra skiva som *Not Economically Viable* ändra på.

Daniel Axelsson

DAVID MORALES
"2 Worlds Collide"
Ultrarecords/Playground

David Morales är en av de stora. Jag tror man får kalla någon det som varit DJ på legendariska New York-klubben The Garage, mixare så länge någon orkar minnas och producent åt bland andra Mariah Carey, Michael Jackson, Madonna, Björk och Pet Shop Boys. Att han fortfarande är aktiv DJ och producent, att han gärna visar upp sin muskligt tatuerade kropp i diverse ansedda modetidningar och på reklampelare världen över gör sitt till också. Morales är stor.

Med detta sagt kan man bara konstatera att *2 Worlds Collide* är en skiva som andas kunnande, känsla och kompetens. Konstigt vore det annars. Men roligt nog är det ingen trötthet och slätstruken skiva (som det ju också kan bli när stora stjärnor släpper nåt nytt efter ett längre uppehåll). Morales låter de två världarna kollidera fint, elektroniskt pumpade beats blandas med r'n'b-doftande slingor, melodier och röster. Resultatet är inte det mest nyskapande man kan hitta. Den här storslagna housen har man hört förut och ibland kan det bli lite arenavarning som i titelspåret. Men det är trots detta en skiva som känns angelägen. För den fullkomligen vibrerar av dansglädje och energi.

Mats Almegård

MUDMEN
"Mudmen"
TB/Dogbreath Entertainment

Detta album släpptes på den kanadensiska marknaden 2001 och när det, med facit i

hand, varit en lyckad affär ökar intresset även på andra sidan Atlanten.

Det går inte att komma ifrån bröderna Sandy och Rob Campbell då detta alster ska diskuteras. En skotsk moder som prompt ville att säckpipan skulle hanteras av dem båda kom omedvetet att bidra till nya element i den hårdare musiken. Har mycket svårt att tänka mig att någon ens skulle höja på ögonbrynen över Mudmens ordinära skapelser om det inte vore för brödernas idoga blåsande i piporna. Tänker man bort dem under en lyssning är det enbart tråkigt, men gör man inte det är resultatet närmast bedrägligt. Jag bara väntar på att någon förklädd bondmora ska hoppa fram och grymta *Cotton Eye Joe* på känt Rednex-manér och trots att skräcksce-nariot uteblir plockas Southpark-sound-tracket fram för en välbehövlig dos av *Blame Canada*.

Roger Bengtsson

MÅNEGARM
"Vargaresa – the Beginning"
Displeased/Sound Pollution

Mellan två plattor kan man släppa ett i-väntan-på-album. Det kan vara av LP-, EP- eller singellängd, och komma i otaliga former. Covers, överblivet material, samling av B-sidor, liveinspelningar, nyinspelningar av gamla låtar. Eller som Månegarm, en CD med de gamla demolåtarna från tiden innan de fick skivkontrakt. Då får man ofta med lite utgivet material också, som extra bonus.

Ett i-väntan-på-album är för hårdnackade beundrare, och Månegarms diton kommer att älska *Vargaresa – the Beginning*. CD-häftet består av bilder på löpsedlar, svärd, svenska flaggan och fulla bandmedlemmar. CD:n består av nio spår, där de fyra sångerna från 1997 års *Ur nattvindar* klart överträffar 1996 års demo *Vargaresa*.

Ljudet är upprätschat, men precis som många andra hårdrocksband på demostadiet låter det lite så där. Distade gitarrer kan till exempel lätt misstas för instrumentet plåtbuk innehållande skruvar och muttrar.

Torbjörn Hallgren

NERVED
"Off Line"

Sphère de Feu/Sony

Är ett band bättre än sin sämsta låt, eller lika bra som sin bästa låt? Frågan är motiverad när det gäller Nerved och deras debut *Off Line*. För *Believe in Me* är en stadionfyllare som lär få massorna att vilt sjunga med, medan *Expect No Mercy* får publiken att undra om det verkligen är samma band. *Stroke it Up* är en rökare som Soundgardens Chris Cornell skulle kunna ha skrivit på nittioalet. *Can't Bring Me Down* är närmast tramsig. Samma guld- och grusdilemma är det mellan den grymma versionen av covern *Paralyzed* och bromsklossen *Intermission II – Rue Saint-Esprit*.

Off Line är en bra men ojämn platta. Musik som gjorts av kärlek, om än ibland blind sådan. Det är hur som helst något för aficionados av stonerrock och svettigt betonglir. Dessutom ger Nerved ut på eget bolag vilket är berömvärt. Det är med andra ord ett band som inte kompromissar, och som går sin egen väg.

Torbjörn Hallgren

OPERATOR X
"Digital Defamation"
SPV/Border

- Grabbar, har ni hört nya Marilyn Manson-samlingen?
 - Han e ju kommersiell.
 - Ja visst, men lite bra ändå.
 - Nja, vi kan väl sno lite och göra det mindre kommersiellt.
 - Bra idé, jacka in gitarrerna och dra upp

förstärkaren till elva så kör vi.

- Mmm, hardcore.

- Det är fint.

- Ja det är det.

Mats Almegård

THE PADINTON ORCHESTRA
"You Know Nothing"

eget

Livespelning direkt till CD med lågbudget-feeling funkar i det här fallet riktigt bra, jazzfunkiga The Padinton Orchestra får igång skönt sväng kryddat med blås och scratch. Den 10 mars spelade de på Pustervik i Göteborg och vad man kan uttolka av skivan verkar bandet ha extremt trevligt. Medveten beatsorienterad svart musik med nerv och närvaro handlar det om, kolla in om du vill bli inspirerad.

Gary Andersson

PARKER
"Grandessa Tissen"
Parker/Dead Frog

Parker fortsätter med sin hemliga image vilket är det enda som är intressant med bandet – det säger en hel del.

Skivan, som är gruppens fjärde, blev försenad på grund av tekniska problem vid ett tryckeri i Tyskland och med facit i hand hade skivan gärna blivit försenad lite till. Jag ser liksom ingen större anledning till varför den släpps överhuvudtaget. Deras indiepoprock med texter som svämmar över av nödrim och barnsliga formuleringar är så tråkig att det gör fysiskt ont att lyssna på den.

Andreas Eriksson

PAUL RISHELL & ANNIE RAINES
"Goin' Home"

Artemis/Showtime

Det som får den countrybluesinfluerade plattan att lyfta är Little Annie Raines munspel. Naket och sprött i ena stunden för att i nästa gå över till krigszon och bourbon. Eget material blandat med Charley Patton och Big Maybells *Candy* vackert framförda. Annie Raines har också en snygg sångröst när hon inte använder munnen till att blåsa i munspelet. *Goin' Home* är en bra introduktion för den som vill in i den amerikanska countrybluesen men aldrig fått tummen ur.

Per Lundberg GB

PHOENIX
"LIVE! - ThirtyDaysAgo"
Source/Virgin

Phoenix har profilerat sig hårt som Sverigevänner det här året, inget utländskt band lär ha slagit fransmännen i antal besök. Jag såg dem två gånger, på Hultsfred och på Göteborgskalaset, och det var ganska kul båda gångerna. *LIVE! - ThirtyDaysAgo* är en liveskiva inspelad i olika nordiska städer så sent som i september i år. *Everything is Everything* (som inte är den akustiska version de brukar framföra) kommer från spelningen på Berns i Stockholm. Live är de mer rock än den polerade sida de visade upp på *Alphabetical* – och som jag faktiskt föredrar. Men så gillar jag ju Phoenix mer för deras melodier än deras attityd.

Thomas Nilson

DAVID POE
"Love is Red"
Ulfone/Border

Han värmdes upp för Ed Harcourt när denne nyligen gästade Sverige. Helt solo var Davis Poe lite ensam, med bara gitarren och rösten till hands – plus att de flesta förmodligen ivrigt inväntade kvällens huvudakt.

På *Love is Red* ger han musiken mer muskler och karaktär. Uppbackad av traditionell bandsättning märks att de skisser han presenterade håller på riktigt. Åt singer/songwriter-hållet, men ändå inte. Doserna svärmod och självömkan är på tok för milda, trots att han en gång legat på major-

bolag.

You're the Bomb och *So Beautiful* sätter standarden, och det håller nästan hela vägen. Faktumet att repertoaren är låtar plockade från hans första två album – med fyra nyskrivna låtar – drar ner betyget en aning. Eftersom det inte är en samlingsdiska...

Niklas Simonsson

PUNK OF COUNTRY "Leaving the Trees Behind" Gain/BMG

Göteborgsbandet spelade in sin debutskiva i våras, endast ett år efter att de bestämde sig för att skriva musik ihop. Vid den tiden hade de inte ens haft någon spelning, men det har hänt en hel del sedan dess. I somras var de det flitigaste spelande bandet i Göteborg och även Emmabodafestivalen föll för grabbarnas charmiga pop.

Första singeln *Happy Days* släpptes på internet och blev en stor succé med ett par tusen nerladdningar. En låt med en historia om barndomens förlorade värld med dataspel, trädkojor och bekymmersfria tankar. *Leaving the Tree Behind* inleds med den drömskt invirade *Waltz for Orust*, hyllning till hemtrakterna där en mekanisk variant av sångaren Tomas Halberstad ger varm och mänsklig känsla till elektroniken och tillsammans med *To Never to be Truly Happy, You are Numb* och avslutande *There's No Pollution in Sight* är de enda gångarna som tempot sänks rejält. Annars rusar skivan sin egen väg där det bästa från den svenska nutida popen samlas och där det stundtals finns klara referenser till tidiga bob hund eller Ramones-takter som i *You don't Command*. Helt enkelt en strålande svensk popdebut.

Andreas Eriksson

R. KELLY & JAY-Z "Unfinished Business" Zomba/DefJam/BMG

Ja, sedan den avbrutna gemensamma turnén och dess miljondollarstämningar har de definitivt oavslutade affärer, New Yorks och Chicagos stora egon. Och parafrasen på Slick Ricks textrad "we don't cause trouble/we don't bother nobody" från *La Di Da Di* som de använder i inledande *The Return* har blivit mer underhållande än som var tänkt.

Plattan i sig känns mer sval än något annat i deras relation. Låtarna är perfekta i ljudbilden och den övervägande delen av den softa kät-r'n'b:n smyger sig fram som den ska. Men monsterhitsen lyser med sin frånvaro. *She's Coming Home with Me* är rätt okej, Foxy Brown försöker hjälpa till i *Stop* och *Big Chips* får mig att nodda försiktigt. Men som du förstår så är resultatet bara strax över medel i branschen. Och det väntar man sig inte av de som ska leda intäktsligan.

Gary Andersson

RAGE "From the Cradle to the Stage – 20th Anniversary" Steamhammer/Playground

Jag har aldrig varit särskilt förtjust i denna tyska hårdrocksorkester. Den nu fjorton år gamla *That Human Bondage* fanns med på några blandband när det begav sig, men i övrigt har de aldrig stått högt upp (om ens med) på önskelistan. När det nu är dags att sammanfatta de tjugo år som gått sen debuten görs det med en live-dubbel inspelad i slutet av januari i Bochum, Tyskland samt med en dubbel-DVD. Kan inte riktigt sätta fingret på vad, men något med produktionen stör. Ljudet är torftigt och sången ligger för högt i slutmixen. Givetvis är det också så att gillar man inte låtarna i vanliga fall brukar de heller inte vara särskilt bra live.

Av plattans hela 27 låtar finns självklart en del godbitar som exempelvis *Don't*

Fear the Winter men som jag ser det har de inte tillräckligt bra grundmaterial för att få till en spännande konsertdokumentation.

Roger Bengtsson

RALLYPACK "Sod Off, God! We Believe in Our Rock-band"

Curling Music/Border

På sitt sätt är Rallypack betydligt mer intressant än Lok. Svängarna är inte lika snäva musikaliskt, Martin Westerstrand sjunger dessutom på ett helt annat sätt och bredden och substansen gör inte att fokuset på hårdhet går förlorat. Mindre beroende av gallskrick och mer melodislingor, mer varierande och därigenom även mer underhållande.

Tyckte inte förstasingeln *Luke Skywalker* var speciellt bra, så jag förväntade mig inte direkt ett mästerverk i *Sod Off God, We Believe in Our Rockband*. Det är det på inga vägar heller, men förvånansvärt starkt och varierat. Bra låtmateriell, där bland annat *Book of Instructions* sätter sig direkt. Och skönt att det inte blev en trött fortsättning eller medvetna flörtar med något Lok redan gjort. Rallypack är muskligt, men på ett helt annat sätt. Och det är skönt med bandmedlemmar som går vidare utan att gå ner sig.

Niklas Simonsson

CLIFF RICHARD "Something's Goin' On" Decca/Universal

Ja. Det finns ju legendarer. Inom rocken handlar det ju ofta om musiken, men också om lika delar sex och droger. Men sen finns det de som var svärmorsdrömmar från start och inte kunde göra en fluga förnär. Även såna växer upp och blir äldrade. Även Cliff Richard blir vuxen, om han nu någonsin varit annat. Och vuxenfaktor, ja herregud... Ett par lite rockiga spår, men ofta med så stompigt och naivt arrangemang att en elgitarr nästan känns som en trycklufts-borr.

Ett par nästan countrydoftande spår som väl är det bästa på skivan, om än lite malplacerade, även om skivan är inspelad i Nashville. Ett par pyjamasmysiga spår som i alla fall några över femtio kanske haft glädje av för trettiofem-fjortio år sedan. Och en del saker som avslöjar att Barry Gibb varit med och producerat. Kort sagt: hu! Det är sällan begreppet *moget* går att använda som skällsord på ett bättre sätt inom musiken än här. Och det är sällan det också är så nära att det mogna börjar misfärgas, jäsa och spricka sönder.

Magnus Sjöberg

ROCK'N'ROLL TORPEDOES

"Full Speed Ahead" Dusty/Border

Det är rökigt så att ögonen fylls av tårar och lungorna kippar efter luft. Rock'n'Roll Torpedoes musik är som gjord för små, svettiga rockbarer där personer drömmer sig tillbaka till ungdomen eller längtar bort till Texas dammiga salonger. På *Full Speed Ahead* tolkas låtar av Ray Sharpe, Delbert McClinton, Joe Fournier, Gene Vincent och Håkan Wegeståhl. Det får säkert en hel del nostalgier att känna sig tillfredställda men i min skivsamling platsar den inte.

Andreas Eriksson

RPM

"Rpm"

MTM Classix/Showtime

Detta ska tydligen vara ännu ett glömt AOR-mästerverk. Som vanligt har jag svårt att ställa mig i hyllningskören. *A Legend Never Dies* var tydligen en hit när det begav sig och framstår som skivans starkaste spår. Halvvägs in i plattan sa min fru att hon kände igen en låt. Det visade sig att hon blandat ihop artisterna lite och den hon tänkte på var Fredrik Wihlstrand (eller

vad han nu hette) som ni kanske minns från melodifestivaler i mitten av åttiotalet. Behöver jag skriva mer?

Roger Bengtsson

RUSLANA "Wild Dances" Comp Music/Capitol

Ruslana från Ukraina vann som bekant årets schlager-EM med den folkmusikinspirerade popdången *Wild Dance* och om det hade funnits någon rättvisa i världen hade framgångssagan stannat där. Men i stället kommer nu skivan *Wild Dance* och det är ganska logiskt att skivan är döpt efter segerlåten för de flesta av spåren på skivan låter likadant. Det blir inte bättre av att titellåten förekommer i ytterligare tre meningslösa versioner. Om jag känner behovet av nyskriven schlager spelar jag hellre Lena Philipsson. Det är ljusår mellan Lena och Ruslana.

Andreas Eriksson

CHARLES SCHILLINGS "Not Correct"

Wagram/BonnierAmigo

Om han bara visste hur rätt han har, Charles Schillings. För det han serverar på denna skiva är inte korrekt. Det låter som om han egentligen vill heta Felix Stallings Jr och kalla sig Felix Da Housecat eller någon annan förgrundsfigur inom det vi kallade electroclash för några månader sedan. Nu lanserar skivbolaget det som electrorock. Jaha, en ny term men samma soppa. Överstyrda gitarrer, elektroniska beats och ett gäng taffliga låtar. Huskatten kom tillbaka, *Devin Dazzle* är nästan förlåten!

Mats Almegård

SEAL "Best 1991-2004" Warner

Seal känns kanske inte speciellt het 2004, men att han haft en storhetstid som innehållit mäktiga hits med rejäla refrängarangemang står utom allt tvivel. Och jag har som alla andra nynnat med i *Killer* och *Crazy*. Men nu känner jag mig bara gammal och trött när denna samling försöker väcka mitt slumrande medvetande. De flesta av låtarna är också förutsägbara och fejkat snyftiga för att kunna berättiga någon motprestation. Seal hamnar därmed i skvalpopkategorin där man mottas med en axelryckning.

Gary Andersson

THE START "Initiation" Nitro/Sound Pollution

The Start låter på sin andra skiva *Initiation* som om Hole hade gjort covers på Siouxsie and the Banshees fast med undantaget att The Start lyckas göra mixen till något intressant och eget. Främst beror det på sångerskan Amiee Echoes speciella röst som blandar skrik och förförisk sång, men som varje gång förmedlar äkta känslor.

Det är mörkt och stundtals aggressivt i The Starts värld och ibland är det en väldigt trevlig sinnesstämning.

Andreas Eriksson

SUSANNA AND THE MAGICAL ORCHESTRA

"List of Lights and Buoy" Rune Grammofon/ECM

Dolly Parton är stor. Det har många uppmärksammat på senare tid.

Precis som White Stripes nyligen gjort tolkar Susanna and The Magical Orchestra Nashville-damens *Jolene*. Och det är en tolkning det handlar om – ganska långt bort från originalet. Mycket mer nedstämt och strängt i mollens tjocka toner. Basen låter som den spelas med rep, sången stappligt nervös och darrande i mörkret. Precis som resten av *List of Lights and Buoy*. Sången verkar styra, i maktigt tempo för instrumenten att tassa i takt

efter. Och det funkade, om man bara är på rätt humör. Skivan kräver en del, som bra musik oftast gör. Så den förtjänar att inte drunkna i floderna av medelmåttiga plattor – även om risken för det är överhängande...
Niklas Simonsson

SWEET JAZZ TRIO
"Very Personal"
Arietta Discs/BMG

Svalt, vilande och ensamt. Ibland känns det som att det inte finns något som kan överglänsa en jazzplatta när antingen musikerna funnit sitt uttryck eller där musiken tillåts andas, där det finns utrymme för varje ton, för varje liten mikroskopisk detalj i arrangemangen, att sjunka in och tolkas och förstås.

Det intressanta med *Very Personal* är inte den halva låtar som väl kan karaktäriseras som standards, utan de egna låtarna. Där man märker just personligheterna, där man lär känna både musikanter och musik, där man tillåts hitta hem. Det är där Sweet Jazz Trio firar triumfer, för även om det ges spelrum för allt det ovan nämnda, så är det just det mer personliga som sticker ut. Den underbart vemodiga *Visa i majregn* visste man inte att man klarade sig utan. Ofta på repeat, ofta sjunker man ned i den daggiga myllan.

Magnus Sjöberg

GEORGE THOROGOOD
"30th Anniversary Tour: Live"
Eagle/Playground

När jag låg i lumpen så hade jag en kompis som gillade George Thorogood. Då fattade jag inte vad som var så jävla bra med honom. Det gör jag inte idag heller. Blues spelad av en vit medelklassnubbe från Wilmington, Delaware blir aldrig sexigt – så är det bara. Sen att det är en liveplatta gör ju inte saken lättare. Inte ens de riktiga fansen kommer att köpa den. Varför? De riktiga fansen åkte givetvis och såg konserten live.

Per Lundberg GB

THROWDOWN
"Haymaker"
Roadrunner/BonnierAmigo

Ibland är det näst intill omöjligt att skilja på banden inom vissa genrer, metalgenren är en sådan. Men då och då dyker det upp band som i varje fall försöker göra något eget. Throwdown är i vissa fall ett sådant band, men allt för ofta faller de tillbaka i den traditionella mallen och försvinner i mängden.

Andreas Eriksson

T.I.
"Urban Legend"
Warner

På omslaget till *Urban Legend* poserar en ung kille i grå mössa, munktröja och kamouflagejacka framför ett litet radhus i tegel. Bara hans jättelika kristallring vittnar om förblinningen den amerikanska hipopen har genomgått. T.I. själv ser annars jämförelsevis nedtonad ut, utan vare sig tvåkilos guldkedjor, Louis Vuitton-skjorta eller broderad skinnjacka. Spåren på skivan går i samma stil. Nedtonade och lugna beats i en långsam tillbakalutad headnodtakt. Inte ens när truckerkeps-prinsen själv, Pharrell Williams, kommer in med sin kastratstämma på *Freak Through* ökas tempot i någon större utsträckning.

Lil' Kims gäsrup *Get Ya Shit Together* präglas till och med den av en ovanlig tillbakahållenhets. Det är inte lika mycket sex som vi har vant oss vid. T.I. verkar vara ett exempel på en av de efterlängtnade rapparna utan alltför stort självhävelsebehov. Skivan är uppfriskande befriad från vålds- och streetlifeglamoriseringar.

Efter tretton spår har han dessutom värmt upp klart och *Bring em Out* väcker mig ur headnodkoman med klubbtempo och snabbare flow. Men när den tonat ut är vi

tillbaka i bilåkningsoundtracket igen. Segt men välgjort.

Moa Stridde

ALI FARKA TOURE
"Red & Green"
World Circuit/Playground

Ali Farka Toure är Malis egen Jimi Hendrix men oftast väljer han att spela akustiskt på sina skivor. Nu har två av Alis mest framgångsrika skivor *The Red Album* och *The Green Album* släppts på nytt. Det röda gjorde att Europa och USA fick upp ögonen för denne magnifika gitarrist. Han spelar på samma hårda plockande sätt elektriskt som han gör akustiskt men jag har alltid varit lite besviken på att Ali inte väljer att spela in mer elektriskt på sina skivor. Men det blir ändå alltid en slags ökenblues som har en mystik som känns avlägsen europeisk och amerikansk musik. Att han sjunger på olika språk från Mali-regionen förstärker detta intryck. Han behöver ytterligare respekt i västvärldens musikvärld så stöd honom.

Jonas Elgemark

SHANIA TWAIN
"Greatest Hits"
Mercury/Universal

Shania Twain är världens framgångsrikaste kvinnliga artist. Någonsin. *Come On Over*, skivan som gjorde henne till en angelägenhet för fler än bara den amerikanska countrypubliken, har hittills sålt i ofattbara 36 miljoner exemplar. Hela åtta låtar från det albumet finns också med på den här samlingen.

Och visst, Shania och maken Mutt Lange har en imponerande känsla för omedelbara melodier. Men den musikaliska inramningen påminner en alltför ofta om varför det som idag kallas country och svensk dansbandsmusik egentligen är två sidor av samma mynt. Jag klarar av det i en eller två låtar. Tre är för mycket. Tjugoen är tortyr.

Thomas Nilson

THE VACATION
"Band From World War Zero"
Playground

Problemet med vad jag här kommer att kalla slyngelrock är avsaknaden av hits. Jag menar inte att de måste klättra på Billboard eller den svenska försäljningslistan (helst inte faktiskt), utan hits i bemärkelsen extra starka låtar som fastnar hos lyssnaren. The Vacation från Hollywood lider inte helt av det problemet. De har istället en hel del irriterande refränger. *Liquid Lunch* får vara typexemplet. Flytande lunch? Kom igen. Rock'n'roll-attityden slår över till att bli patetisk. Helt värdelösa är de dock inte. Sångaren har ett bra darr på rösten och de är duktiga på att röja. Men det blir lätt tråkigt.

Annica Henriksson

WALLS OF JERICHO
"All Hail the Dead"
Roadrunner/BonnierAmigo

Att tjejer kan sjunga, det var jag helt infördstadd med. Men att de lämpade sig för vilt skrikande hardcore-sång hade jag inte riktigt räknat med. Trodde knappt att Candace Kucsulain stod för gapandet till en början. Så gick några dagar. Några dagar som helt sonika innebar att jag blev fader till en liten dotter. Och jag överbevisades. Tjejer kan skrika.

På *All Hail the Dead* levereras ganska klassisk hardcore med både punkiga och metalliska inslag. Stabil och stenhård men utan större överraskningar. I mindre portioner funkade det ypperligt men i längden är både sång och musik i enformigaste laget.

Roger Bengtsson

WENTUS BLUES BAND
"Family Album"
Bluelight Records

Blues brukar inte vara min påse chips och

jag slår inte dubbelvolter den här gången heller. Men Wentus Blues Band från Finland gör inte bort sig på något sätt. Jag kan tänka mig att många äldre gärna svänger sina kroppar till denna traditionella blues som kränger riktigt bra på sina ställen. På *Family Album* har bandet samlat sin musikaliska familj och förgyller sina låtar med gäster som Omar Dykes och legenden Eddie Kirkland från Detroit som bland annat spelade med John Lee Hooker redan på fyrtioalet. Det är inga större utflykter som Wentus Blues Band bjuder på men det är inte svårt att höra kvaliteten i framförandet.

Andreas Eriksson

WESTLIFE
"...Allow Us to Be Frank"
BMG

Robbie Williams gjorde en sådan här skiva för tre år sedan. Det var en dålig idé, men det kändes i alla fall som hans egen. När det nu är Westlifes tur att ge sig på *Fly Me to the Moon*, *Mack the Knife* och andra uppenbara val misstänker man att det handlar väldigt lite om deras egen vilja att göra någonting av det klassiska materialet och väldigt mycket om skivbolagets vilja att vinna marknadsandelar hos en målgrupp som inte laddar ner sin musik från nätet.

Thomas Nilson

WILLARD GRANT CONSPIRACY
"There But for the Grace of God"
Playground

En best of med amerikanerna i Willard Grant Conspiracy känns faktiskt helt rätt. Dels för att deras tidigare plattor ibland varit ojämna och dels för att det här bandet kan få ur sig riktigt bra låtar. De spelar en typ av rockcountry som de inte är speciellt ensamma om och där alltför många gör ganska sömning och introvert musik. Men Willard Grants låtar är emotionellt själv-säkra. Lyssna bara på *Child's Prayer*, *Dig a Hole* eller *Morning is the End of the Day* så förstår ni vad jag menar.

Jonas Elgemark

GARY WILSON
"Mary Had Brown Hair"
Stones Throw/Playground

Att vara "egen" och "speciell" kan betyda så olika saker för olika människor. För Gary Wilsons karriär betyder dessa epitet (som han definitivt personifierar) att han aldrig kommer att sälja några skivor. Hans naiva electropop på bäbisnivå kommer bara tilltala nördar och skeva kufar som hellre gräver i dammiga magasin än interagerar med oss andra. Bara ibland tycker jag att Garys låtar närmar sig en charmig Zappa-kvalitet (*Newark Valley*, *Linda Wants to be Alone*). Mestadels är de bara trassligt prentiösa.

Gary Andersson

WOLF EYES
"Burned Mind"
Sub Pop/BonnierAmigo

Detta kan var det mest ondskefulla jag hört på fruktsamt länge. Lätttitlar som *Black Vomit*, *Urine Burn* och *Dead in a Boat* säger en del, men bara lite. För det handlar inte om mörkermetall eller finskt satansbrus som man kanske kan tro utan istället om retroindustri å la Throbbing Grissle, väldigt tidiga Cabaret Voltaire och Minimal Man. Fast samtida och tillskrut. De gamla referenserna återupptår fräscha i det nattsvarta manglet, domedagsgitarrerna, rundgången och distorsionen och inte som något coolt att droppa i pressreleasen.

Men Wolf Eyes är lika mycket en total ytterlighet som faktiskt ganska lättillgängligt för sin genre. Det sistnämnda för att det fortfarande handlar om musik med rötter i avantpunk som tidiga Swans som modern gnissel-elektronika och noise. Inte som till exempel vissa japanska motsvarig-

heter som har ett mer abstrakt förhållande till ljud. Ett avantgarde vars rock- och jazzrötter är totalt bortsågade. Wolf Eyes är helt klart ett rockband, fast med en fruktansvärd svärta, som kryddar sitt oväsen med engelskt träskindustri.

Fredrik Eriksson